

முகிஸ்

கலை, இலக்கிய ஏடு

SEPT. OCT. 1995 1-76 RS. 20.00

கால்மேல்கால் போட்டாரின்
கால்பின் உயிர்பிரித்த
காலம் புரிந்த
கடமை மனதேற்கும்
ஆற்றல் இலாதே
அலைபும் என்னோக்கிக்
காற்று பிரித்துக்
கழறாம்து:-
'மாவிடனே!
செத்தும் கவிகொடுக்கும்
செவ்வராசன் இத்தரைமேல்
நித்தம் நிழற்றும்
நிழலாக மாறிபுளான்!
ஆங்கமர்ந்து சற்றே
அலுப்புத் தொலைத்துமேல்
ஒங்கற் கெழுதின அலகு!'

FROM DOLLAR A.K.M. PUBLICATIONS

முகில்

கலை, இலக்கிய ஏடு

முகில் - 1

செப்டம்பர் 1995

1 - 76

பிரதம ஆசிரியர்:-

அல் அஸுமத்

இணை ஆசிரியர்:-

கலைவாதி கலீல்

வெளியீடு:-

டொலர் ஏக்கேயெம்
பப்ளிக்கேஷன்ஸ்

அச்சகம்:-

ரி.ப்காஸ் ஏக்கேயெம்
பிரிண்டர்ஸ்

அச்சிட்டு வெளியிடுபவர்:-

அல் அஸுமத்

காலக்கெடுவின்றி 'முகில்' வெளி

யிடப்படுமாயைவால் வாசகர்கள்

பொறுப்பார்களாக அன்பளிப்பும்

இதழுக்கிதழ் மாறுபடலாம்.

இவ்விதழ்ச் சிறுகதைகள் பற்றிய

சிறந்த விமரிசனம் ஒன்றுக்குப் பரி

சுண்டு. 30.10.1995 க்கு முன்னர்

கிடைக்கக் கூடியதாக எழுதி

அனுப்புங்கள்.

படைப்பாளிகளே தத்தம் படைப்

புகளுக்குப் பொறுப்பினராவர்.

சகல தொடர்புகளுக்கும்:-

M.A. AL ASUMATH, 1/1, ST. MARY'S ROAD,

MAHABAGE, RAGAMA.

பாணந்துறை நகரில்

சகல

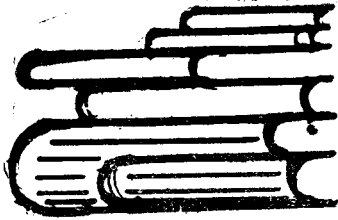
மளிகைப் பொருட்களையும்
பெற்றுக்கொள்ள

ஒரே இடம்

Bismillah Grocery

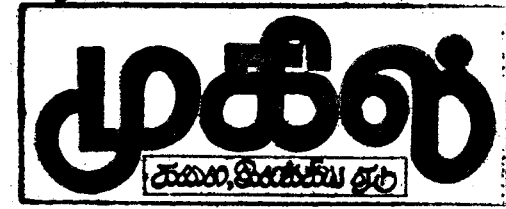
53 A, MARKET AVENUE, PANADURA.

சகலவித அச்ச வேலைகளுக்கும்

Rifqa's AKM Printers

1 / 1, ST. MARY'S ROAD,
MAHABAGE, RAGAMA.

புகிழ்த்திருக்கிறது 'முகில்'.

கார்முகிலாய் நிழற்றி இலக்கிய மழை பொழிதற்கு
அனைவரின் குளிர் மனங்களும் தேவை;
விசங்கள்.

சிறு சஞ்சிகைகள் நீடு வாழ
விளம்பர உணவும் சந்தா நீரும் அவசியம்;
நீட்டுங்கள்.

உங்கள் அபிமானமே முகிலின் உயிர்த்துடிப்பாகும்.
குறை நிறைகளைத் திறந்த மனத்தோடு சுட்டிக் காட்டுங்கள்.

கலையம்சமான புகைப்படங்கள், ஒவியங்களையும்
கூருத்தாழமான ஆக்கங்களையும் எமக்கனுப்பி
முகிலேட்டைக் காத்திரமாக்குவதில் பங்கெடுங்கள்.

ஆண்டொன்றில் ஆயிரம் பக்கங்களில்
சந்திப்போம்.

செப்டம்பர் - 1995

மேமன்கவி

என் கனவுச் சடலங்களில்
முன்னைய கணங்களில்
நெளிந்தவை பற்றிய
அறிதலின் பொழுது
அரித்தது ஆத்மா!

நிஜமும்
நிழலும்
நிழலும்
நிஜமுமாய்க்
கலந்து கிடந்தன-
என் நனவிலி நிகழ்வுகள்!

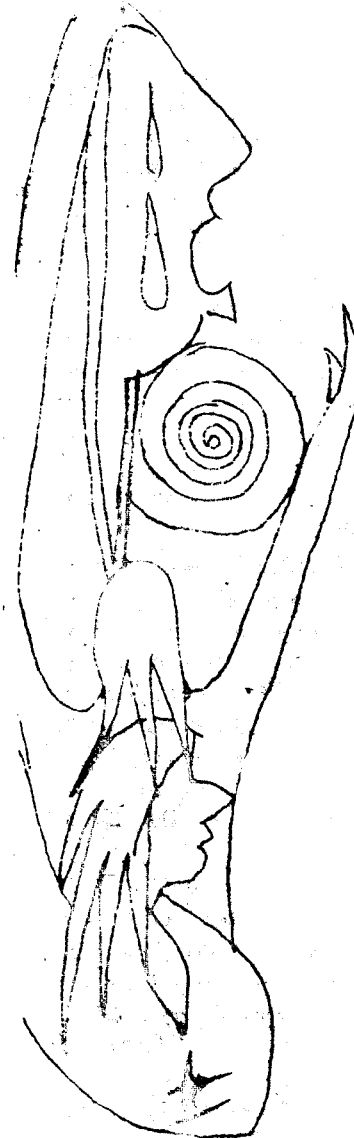
முன்னாள் சரீரங்களாய்
என்னில் நெளிந்த
கனவுச் சரீரங்களில்
எனது துகள் தாள்
வாசம் செய்தது!

ஒவ்வொரு கணத்தின்
சமாந்தரக் கோட்டிலும்
தொங்கின
என் கனவுகளின்
சரீரங்கள்-
சடலங்களாய்!

நேற்றும்
இன்றும்
நாளையும்
எனது கனவுச் சரீரங்களைத்
தன் சிவந்த வாயால்
இழந்து செல்லும்-
விடியல் ஓநாய்!

- 080895 -

புக் 1

புலருமா?

கரையை நோக்கும்
அலைகளுக்குக்கட
எல்லை தெரிகிறது;
இடம் பெயர்ந்த
நாங்கள் மட்டும்
வாழ்வெல்லையைத்
தேடிக்கொண்டிருக்கிறோம்!

இல்லமும் செல்வமும்
இழந்துவிட்டோம்;
எப்படி எங்கள்
உள்ளம் மட்டும்
உறுதியாயிருக்க முடியும்?
இப்போது-
அகதியெனும்
அவமானப் பட்டமும்.....

நாங்களென்ன
அமாவாசையின் அவதாரமா?
விடியலொன்றும்
இனிப்புலருமா?

கந்தளாய் கரீம்

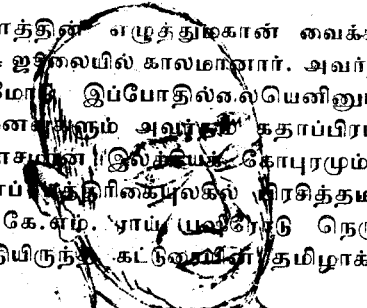
நிலவு

வான மங்கைக்கு
இரவுக்காதலன் கொடுத்த
முதல் முத்தம்.
மோகம் கொண்டு
மேகம் மூடினாலும்
தண்ணொளி மாறாத்
தங்கப் பவுண்.
நட்சத்திரப் படையோடு
நாடு சுற்றிவரும்
வானரசியின் ஏக புதல்வி.

ஹோராப்பொல பெரோஸா

இருளும் ஒளியும்

மலையாளத்தின் எழுத்துக்களின் வைக்கம் முஹம்மது பஷீர், 1994 ஜூனில் காலமானார். அவர்தம் பொதுக சரீரம் நம்மோடு இப்போதில்லையெனினும், அவரைப் பற்றிய நினைவுகளும் அவர்தம் கதாப்பிரபஞ்சம் சிருஷ்டித்த பிரகாசமான இலக்கியக் கோபுரமும் நம்மோடு. மலையாளப் பத்திரிகைகளில் பிரசித்தமானவர்களுள் ஒருவரான கே.எம். ராய் முவிரேடு நெருக்கமானவர். அவர் எழுதியிருந்த கட்டுரைகள் தமிழாக்கம் இது:-

‘கேட்ட கானங்களின் இனிமையானது கேளாக் கானங்கள்’ என்பதைப் போன்றதே, [A] கதைத்தலைவனாகிய வைக்கம் முஹம்மது பஷீருடைய எழுதப்படாத கதைகளின் விஷயமும். ஐந்து தசாப்தத்துக்கும் அதிகமாக நீண்டு நின்ற எழுத்து வாழ்வில், உண்மையில் பஷீர் எழுதியுள்ளவை ஏறக் குறையக் ‘கதை’கள் மட்டுமே. ஆனால் எழுதியதன் இரட்டிப்புக் கதைகளை இக்கதாசிரியர் கூறியிருக்கிறார். அனைத்துமே தம் அனுபவங்களிலிருந்து கூறப்பட்டவை.

‘அனுபவங்களே யதார்த்தத்தில் மிகப்பெரிய அறிவு’ என பஷீர் தாம் கதைக்கும்போது யாரும் மனம் கொள்ளும்படி செய்வார். சூரியனின் கீழுள்ள அவ்வளவு விஷயங்களைக் குறித்தும் அவர் பேசுவார். அக்கதைகளிலும் விஷயங்களிலும் ஏதாவதொரு விதத்தில் அவரும் ஒரு பாத்திரமாகவே அமைந்திருப்பார். வேப்பூரில், தம் வீட்டு முன்புள்ள மரநிழலிலிருந்து அவர் உரையாடிய சந்தர்ப்பங்களிலெல்லாம், ஒரு விஷயம் எங்குத் தோன்றியதுண்டு. ‘கேரளம் கண்ட மாபெரும் உரையாடல் மன்னன் என்று வைக்கம் முஹம்மது பஷீரை நாம் சிறப்பிக்கலாம்’ என்பதுவே அது.

இவ்வளவு அதிகமான வாழ்க்கை இடர்ப்பாடுகளோடும் அலைந்துள்ள ஓர் எழுத்தாளன், மலையாளத்தில், பஷீரைப் போலும் இன்னொருவர் இல்லை! இளமையில் திளைத்திருந்த காலகட்டத்தில் ஒரு பத்துவருஷக்காலம் அவர் திரிசங்குசொர்க்க நிலையில் அலைந்து திரிந்துள்ளார்- எத்தனையோ வேஷங்களில், உருவங்களில், மனோ நிலைகளில். ஹோட்டல் வேலைக்காரன், கப்பல் கூலியாள், தெரு-மாயவித்தைக்காரன், பத்திரிகை விற்றவன், பழ வியாபாரி, சமையற்காரன், கம்பெனாண்டர், சந்தியாசி- என்றிப்படிப் பற்பல வேஷங்கள்!

இந்தத் தேச சஞ்சாரம், இந்தியாவுக்குள்ளானதாக மட்டும் அமைந்துவிடவில்லை. அரேபியாவிலும் ஆப்பிரிக்க நாடுகளிலும்கூட அந்த ஊர்கற்றுகை வியாபித்திருந்தது. கலக்கம் மிகுந்த அப்பயணங்கள் பரிசளித்தவைதாம், பஷீர் உரையாடிய எழுதப்படாத கதைகளுள் அதிகமாக இருந்தவையாகும்.

அக்கதைகளை நூலாக்கும் முயற்சி எதுவும் பெரிதாக எடுக்கப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. எனினும் அவ்வகையில் ஒரு முயற்சியை மேற்கொண்டவர் என் நண்பர் ஹைதர் அலீ டாட்டாபுரம் ஆவார். கதை எழுதக்கூடியவரான ஹைதர் அலீ ஒரு மாயவித்தைக்காரரும்கூட. அவரோடு பஷீர் ௬௦ பாடு கொள்ளக் காரணமும் அதே மாய வித்தைதான். அவ்வுறவு வளர்த்த நட்புக்கிடையில் பஷீர் கூறிய சில கதைகள், ‘சுல்தான் கூறிய கதைகள்’ என்ற பேரில் திரட்டப்பட்டும் உள்ளன. அவையும் விரல்விட்டு எண்ணக்கூடிய சிறிய கதைகள்தாம். பஷீரது வாய்மொழிக் கதைகளின் ஒரே திரட்டு இதுவாகமட்டுமே இருக்கலாம்.

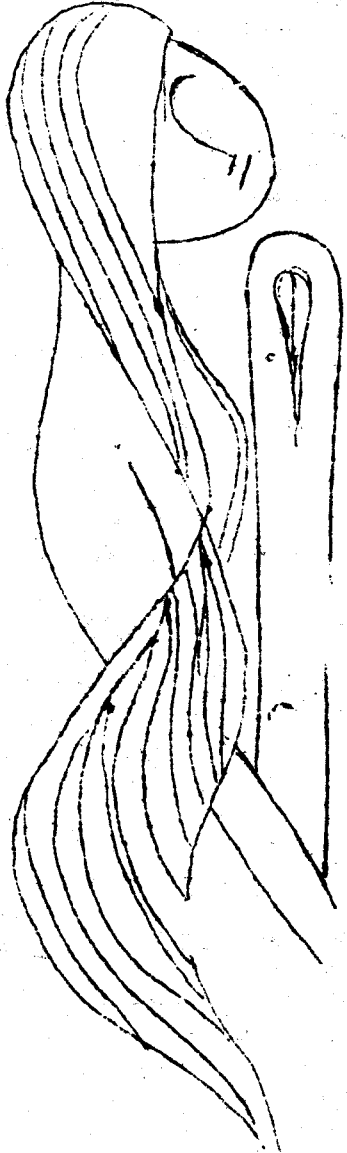
அதில் ஒன்றுதான் பஷீர் மெஜிக்காரனாகிய கதை! பல வருஷங்களுக்கு முன்பு அவர் வேலை இல்லாமல் பம்பாய் நகரில் அலைந்து திரிந்த காலம். வேலைக்காக அவர் மிதியாத வாசல் இல்லை. அநேக நாட்கள் பட்டினியாகவே இருப்பார். காலையில் குழாயடியில் முகம் கழுவி வயிறு நிறையத் தண்ணீரும் குடித்து வெளியிறங்குவார்.

அப்படி அலைந்து திரிந்த பஷீர், ஜூலி கடற்பக்கத்தை ஒருநாள் அடைந்தபோது, அங்கே ஒரு மாயவித்தைக்காரன் தன் மாயா ஜாலங்களைக் காட்டிக்கொண்டிருந்தான். மாய வித்தையும் மருந்து விற்பனையும் ஒன்றாக நடந்தன. வித்தைக்காரனின் முன்னாலிருந்த கூட்டத்தினுள் ஒருவராகி இவரும் நின்றார். ஹிந்தியிலான நீண்ட பிரசங்கம் அவனுடையது!

சிறிது நேரம் வித்தைகள் காட்டியபிறகு, அவன் ஒருவகை மந்திரத் தாயத்தை எடுத்து ஜலங்களுக்கிடையில் விந் கத் தொடங்கினான். அத்தாயத்தைத் தரித்தால் ஜின், ஷைத்தான், பேய், பிசாக்- எதுவுமே நெருங்காது! இது பாத்திரமல்ல, எந்த அச்சத்துக்கும் அடங்கா அணிந்து எந்த மயானத்தினூடேயும் எந்த அர்த்தராத்திரியிலும் நடக்கவும் செய்யலாம்!

சிலர் தாயத்து வாங்கினார்கள். முடிவில் ஜனக்கூட்டம் பிரிந்து போனது. பஷீர் மட்டும் வித்தைக்காரன் முன்பு மீதம்!

அவன் அவரிடம் ஹிந்தியில் பலப்பல வினவினான். ஹிந்தியிலும் மலையாளத்திலுமாக அவர் அவற்றுள் பலவற்றுக்கு பறு மொழி சொன்னார். அப்போது வித்தைக்காரன் உரையாடலை புரட்டுங்கள், தொடரலாம்

ஆறு மாதமாகியும் ச ஆ தி
போன கணவரிடமிருந்து பணமும்
இல்லை; கடிதமும் இல்லை.....

இனி எதிர்பார்த்தது போதும்
என்ற கோபக் கவலையுடன்,
தனக்கு ஏற்கனவே அறிமுகமான
ரகுவை நினைத்துக்கொண்டாள்
சஹானா. கடிதம் ஒன்றின் மூலம்
சந்திக்கவும் தயாரானாள்.

இல்

அழகுக்கோ அறிவுக்கோ வச
திக்கோ பஞ்சமற்ற வாழிபன் ரகு.
சஹானாவின் வீட்டிலிருந்து சில
வீடுகள் கழிந்தாற்போல் அவன்
வீடு. சஹானாவின் கணவரோடு
ஆபீஸில் வேலை பார்த்தவன்.
இப்போது அதே ஆபீஸில் மேனே
ஜர். பத்துக்குப் பிறகுதான் வீட்
டிலிருந்து போவான். அதற்குள்—

‘...என் நிலை!...நாலு வயசு
மகன் மாத்திரம்தான்.....என்றா
லும்...கணவருக்கு இது தெரிய
வராது!...எப்படியாவது ரகு ஆபீ
ஸுக்குப் போகமுந்தி இந்த லெட்
டரக் குடுத்திடணும்...’

ரகுவின் வீடு நோக்கி நடந்
தாள் சஹானா.

‘...ஒரு வேளை ரகு கைவிரித்
தால்?.....’

நடந்தாள் கடிதத்துடன்.
ரகுவின் வீடு. மனக்குழப்பத்துடன்
வெளியில் நின்றாள்.

‘...என்னடா, பொறுமையில்
லாத பெண்ணாயிருக்கிறாளே
என்றுகூட ரகு நினைக்கக்கூடும்!
என்ன செய்வது? எப்படி இருந்
தாலும் புருஷனில்லாது ஆறுமாத
காலம் இருக்கிற பெண்.....எந்த

வசதியுமில்லாம தனியா எப்பிடி.....?.....இது எனக்கு மட்டுந்
தானா?.....இதொண்ணும் பாடிமில்லியே!.....’

கையிலிருந்த கடிதத்தைப் பார்த்தாள் சஹானா. ‘ரகு
இதற்கு உடனயே ஒரு பதில் தருவாரா, இல்ல...?’

தயக்கம் தொடர்ந்தது.

‘கட்டியவருக்குச் செய்யும் முதல் அவமரியாதையோ?.....
தெரிஞ்ச இவரிடம் வருவதைத் தவிர எனக்கு வேற வழியுமில்
லினோ!...வாயால கேட்கவும் வெட்கமா இருக்கு!.....சரி, யாருக்
குத் தெரியப் போகுது? ஆண்டவனே துணை!.....’

வீதியை நோக்கிய சஹானா பிரமித்துப் போனாள்.

‘...வீட்டில் பார்த்தன், இங்க இருக்கிறீங்க?.....இதிலொரு
கெயழுத்துப் போடுங்க!’ என்ற தபாற்காரர் கடிதத்தை ரஸீ
தோடு நீட்டினார்.

உடைத்துப் பார்த்தாள்.

முப்பத்தாறாயிரம் ரூபாவுக்கான ட்றாஃப்டுடன் கடிதம்.

ரகுவுக்கான கைமாற்றுக் கடிதம் கசங்கியது. திரும்பி நடந்
தாள். இன்னும் ஓர் ஆறு மாதம் சென்றாலும் பரவாயில்லை—
கணவனின் அடுத்த கடிதத்துக்கு! ரகுவும் வேண்டாம்.....

கிண்ணியா இர்பான்

★ ★ ★

விறகமாட்டேன்!

கட்டுப்பணம் பெற்றுக்கொண்டு ஆணையிட்டாள் அத்தை.

பொட்டு வைத்தான் அத்தான்.

வேலி போடும் தாலிகூட என்

அப்பன் வீட்டுச் சொத்து!

பெற்றுவளர்த்த செலவைக்கூடக் கணக்குப்போட்டுப்

பேரம்பேசி வாங்கிவிட்ட அத்தை!

பணம் கொடுத்து வாங்கிக்கூடச்

சொந்தம் கூற முடியாத விந்தை!

கடந்துபோகும் காலத்தில் நானும் ஓர் அம்மா;

மலர்ந்துவரும் வாழ்வில் நானும் ஓர் அத்தை!

என் மகனை வாழவைப்பேன்; வாங்கமாட்டேன் பணக் கற்றை.

பெற்றுவளர்த்த கூலி கேட்டு

என் தங்க மகனையும் தாய்மையையும் விற்கமாட்டேன்

இன்றைய அத்தைமார்போல்!

ஏத்தாலைக்கொலனி

நிஸ்வானாஹமீட்

கைபட்டம் கவனி மேய்வேடம்

மலையாளம்

தமிழ்

பேபி மேனோன்

திருவனந்தபுரம்

கண்ணன் மேனோன்

கே.வி. ராமபுத்திரன்

மரணம் எங்கள்முன் நடமிடத் தொடங்கிப்பலநாட்கள் ஆகிவிட்டன. இன்று அதன் பயங்கரம் குறைந்திருக்கிறது. மரத்துப்போன எங்கள் மனங்களில் அச்சமும் கவலையும் எந்தச் சலனத்தையும் சிருஷ்டிக்கவில்லை. வெடியேரையும் வெடித்தெறியும் தீராளங்களும் அட்டகாசங்களும் அந்தகாரத் தைத் துளைத்துவரும் ஓலங்களும் எங்கள் ஜீவியத்தில் நித்திய சம்பவங்களாக மாறியுள்ளன.

இதிலெல்லாம் எங்களுக்குப்போது ஒரு புதுமையுமில்லை. நாங்கள் பரஸ்பரம் கதைத்துச் சமாதானப்படுத்திக்கொள்கின்றோம். ஒருநாள் அக்கினிக்கோளம் வாய்பிளந்து நம் எல்லாரையும் விழுங்கும். அதுவரை நாங்கள் ஜீவிக்கலாம். முடிவு நெருங்கியுள்ளதென்ற தெளிவு, எங்களைச் சிறிதும் அலட்டுவதில்லை. எல்லாமே தீர்மானிக்கப்பட்டதுபோல் அமைதியான வர்களாகி நாங்கள் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறோம்.

நினைவின்றி நிலத்தில் கிடக்கும் அம்ருதையை நான் அழைத்தேன்.

“அம்ருதா!.....எழும்பு! கொஞ்சந் தண்ணி குடி....”

அவள் அசையவில்லை. நேற்று அந்தயில் நினைவற்று வீழுந்தவள். நான், னி என்ன செய்வேன்?.....

சுற்றுப்புறத்தில் எவருமில்லை. எல்லா வாசல்களும் இறுக அடைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. தெருக்கள் ஜனமற்றுக் கிடக்கின்றன. பாதையருகிலுள்ள குழாயிலிந்து வழக்கம்போல் நீர் பிடிப்பதற்காக வண்ணத் துப்பட்டிகள் அணிந்த பெண்பிள்ளைகள். மண் குடங்களோடு வந்திருக்கவில்லை. அரசியல் பேசுவதற்காக அந்தி மயங்கும்போது என்றும் என்னிடம் வரக்கூடிய குதிரைவண்டிக்காரன் குலத்வீபனை ஒரு வாரமாகக் காணவில்லை.

குண்டுவெடிப்பில் காயம்பட்ட அவன் குதிரை தெருவிற் கிடந்து துடித்துச் செத்தது. கழுகுகள் வட்டமிட்டுப் பறந்தன. தூர்நாற்றம் சகிக்க முடியாதிருந்தபோது பட்டாளத்து ஜீப் வந்து அதை எடுத்துப் போனது. குலத்வீபனின் அம்மா ஜன்னல் அருகே வந்து அன்றிரவு முழுவதும் ஒப்பாரி வைத்தாள்.

“அமிர்தசரசிலிருந்து கொண்டாந்த என் டகுதிர ஹிந் துவோ ஸீய்க்கோ முஸல்மானோ இல்ல! அப்படியிருந்தும் என் ட அன்னதாதாவான அத நீங்க எதுக்கு சுட்டெரிச்சேங்க?”

அவர்களுடைய ஓலம் நிசப்தத்தில் சரைந்து சலந்தது அம்ருதை தேம்பினாள். சுயநினைவு தெளியவில்லை. அவளைக் கடுமையாக எதுவோ பாதித்திருக்கிறது. நானினி என்ன செய்வேன்?.....

தெருவின் மறுபுறம் கடந்தால் வலப்பக்கமாக முதலா வது காணப்படுவது டாக்டர் கோவிந்தனின் வீடாகும். கெட் டிக்காரரெனப் பேர் பெற்ற வைத்தியர். உணர்ச்சிகள் விலே கத்திற்கு வழிமாற்றிக்கொடுத்த ஆரம்ப நாட்களில், டாக்ட ரின் வீட்டுக்கு நேரே ஏற்பட்ட கலவரத்தில் மூன்று உயிர்கள் மாய்ந்தன. அம்மாவும் மனைவியும் அன்பின் சிறிய புத்திரியும் நிணம் அணிந்த- அசைவற்றவராகக் கிடந்தார்கள். அவ ர்களைக் கண்டபோது, யாருடனென்றில்லாது டாக்டர் வினவி னார்:-

“உங்களுடைய காயங்களைக் காயவைத்த என்னிடம் நீங்கள் ஏன் இந்தக் குரூரத்தைக் காட்டினீர்கள்?.....”

சிலநாட்கள்வரை பைத்தியமாகிக் கிடந்த டாக்டர் புலம்பினார். துக்கம் விசாரிக்கவும் உபதேசிக்கவுமாக சா த் தான்கள் ஓடிவந்தன.

“சகோதரமே! நாங்க இதுக்குப் பழிக்குப்பழி கேட் கணும்!”

துக்கத்தை வலிந்தடக்கி டாக்டர் கூறினார்:-

“தயவுசெய்து நீங்க என்னயப் பைத்தியக்காரனாக் காதிங்க!.....இங்கருந்து போய்ருங்க!.....”

அவர்கள் மறுபடியும் எரிதியில் எண்ணெய் ஊற்றப் பார்த்தார்கள். ஆனால் டாக்டர் பணியவில்லை.

“பிரிவுபட்ட காலதல் நாங்க இங்க கால்தடையாத் தான் வந்தோம். எங்களுக்கிந்தப் பட்டணம் அபயந் தந்தது. இங்க குருத்வாரதல் நாங்க இருந்தோம். நீங்க எங்களுக்குக் கம்பினி உடுப்புகளுஞ் சாப்பாடுந் தந்தீங்க. நான் படிச்சேன். நமக்கிப்ப மறுபடியும் பழைய பைத்தியம் உண்டாகியிருக்கு!... ..வேணாம்!.....நீங்க இதத் தூண்டி எரிக்காதிங்க.....”

இந்த எதிர்த் தாக்குதலைப் பெற்றுப் ‘பாதுகாப்புக் கழக’த்தவர்கள் டாக்டரின் வீடு விட்டிறங்கினார்கள். ஆனால், விஷம் கலந்த கதைகளை அவர்கள் வெளியிட்டார்கள்.

அச்சப்படுத்தும் நிசப்தம் பட்டணத்தை விழங்கியிருந் தது. பட்டாளத்தாரின் காலடி ஓசை, அவர்களுடைய பிரசன் னத்தை எடுத்துக் கூறியது. ஜன்னல் பிளவுகளைப் பாதி திறந்து

நான் தெருவைப் பார்த்தேன். தெரு உறங்கிக் கிடந்தது. எதிர்ப்பக்கமிருந்த கேதார் வீட்டின் முதலாம் மாடியில், ஜன் னலைத் திறந்து கண்வர் முகம் காட்டினார்.

“அம்ருதைக்கெப்பிடி இருக்கு?”

“அவ இதுவரைக்கும்.....”

சொல்லி முடிக்குமுன்பே, தெருவில் பாய்ந்து வந்து ஜீப்பை நிறுத்திக் குதித்திறங்கிய கறுத்த, தடித்த பட்டாளத்து உத்தியோகஸ்த்தன், எரிச்சல்காரனாகி என்னைப் பார்த்தான்.

“முட்டா! ஜன்னல மூடு!”

ஜன்னல்களை உடனடியாக மூடி நாங்கள் அறை களுக்குள் இழுபட்டோம்.

அம்ருதை தேம்பினாள்.

டாக்டர் கோவிந்தனிடம் போனால் ஏதாவது மருந்து கிடைக்கும். அச்சப்பட்டுக் கடமைகளை மறந்து இதற்குள்ளே ஒரு கோழையைப்போல் ஒளிந்திருந்து என்ன நடப்பு? எதுவும் வரட்டுமென்று நான் மெதுவாக ஜன்னல் பிளவுகளை மீண் டும் திறந்தேன்.

பட்டாளத்து ஜீப் அங்கேயே கிடந்தது. நான் உத்தி யோகஸ்த்தனின் கண்களில் பட்டேன். அவன் கைத்துப்பாக் கியை எனக்கு நேராக நீட்டி அவறினான்:-

“உனக்கு வாழ்ணும்னு இருக்கா?”

நான் கைகூப்பி விண்ணப்பித்தேன்:-

“எனக்குக் கருண காட்டணும், எசமானே! என் ட சகோதரி நினைவில்லாம இங்க கிடக்கிறா. என்னய ஒரு டாக் டர்கிட்ட போக அனுமதிக்காட்டிப்போனா அவ செத்துருவா!”

பட்டாள உத்தியோகஸ்த்தனுக்கு என்மீது இரக்கம் தோன்றியது.

“உன் ட சகோதரிக்கென்னா?”

நான் சைகூப்பித் தாழ்மையுடன் சொன்னேன்:-

நேத்து ராத்திரிச் சம்பவங்களுக்குப் பிறகு அவ நினை வில்லாம கிடக்கிறா!.....”

அகலம் குறைந்த பாதையில் நீட்டுவாக்கிலும் குறுக்கு வாக்கிலுமாக நடந்துவிட்டு எனக்கு நேராக வந்துநின்று வின வினான் அவன்.

“உன் ட பேரென்னா?”

நான் பெயரைச் சொன்னேன்:

“அப்ப நீ மெட்ராஸ்காரனில்லியா!”

“ஆமா!”

“உனக்கு இங்கென்னா வேல?”

“நான் பாங்கல் குமஸ்த்தா, ஸர்!”

“சரி, போ! பத்து நிமிஷத்தல திரும்பி வரணும்!”

வாசலைத் தாண்டித் தெருவிலிறங்கி டாக்டர் வீட்டை இலக்கு வைத்து நான் ஓடினேன். ஒரு ராட்சஸனைப்போல் தெரு மயங்கிக் கிடந்தது. இங்கே வாழ்க்கை உடனடிச் சமீப காலத்தில் துளிர்க்குமென்று தோன்றவில்லை.

டாக்டர் வீடு மூடிக்கிடந்தது. டாக்டர் வீட்டில் இல்லையென்று நிலைக்கருகில் போர்டு தொங்கவிடப்பட்டிருந்தது. நான் இருண்டுபோய் வீடு திரும்பினேன்.

ராதையை ஊரில் விட்டுவிட்டுத் திரும்பும்போது அவள் சொன்ன வார்த்தைகள் திடீரென என் மனதில் தோன்றின. ‘தயவு

செய்து ஊரடங்குச் சட்டம் போடப்பட்ட காலத்தில் வெளியிறங்க வேண்டாம். எவருடனும் அரசியல் பேசிச் சண்டை போட வேண்டாம். அத்தானுக்கு இருநேரமும் சப்பாத்தியும் ஸ்ப்ளியும் செய்து கொடுக்கவேண்டுமென்று நான் அம்ருதையிடம் சொல்லியிருக்கிறேன். அப்புறம், மதன்லால் வழக்கம் போல் விடியலில் எருமையுடன் தெரு வந்து பால் கறந்து தருவான். குழப்பம் நின்று அங்கே வந்து எனக்கு அத்தானோடு வசிக்க முடியுமென்று தோன்றவில்லை. அம்மாவுக்குக் கரும் வருத்தமாகிப் படுத்த படுக்கை என்று ஊருக்கு வர மாற்றலுக்காக எழுதிக் கொடுங்கள்.....’

தினசரியும் கிடைக்கிற அவள் கடிதங்களில் இவற்றையெல்லாம் திருப்பித் திருப்பி எழுதுகிறாள். மாற்றலுக்காக இதுவரையும் நான் எழுதிக் கொடுக்கவில்லை. பயங்கரவாதிகளுக்கு அஞ்சியாருமே இடமாற்றம் பெற்றுப் போகக்கூடாது என்றுதான் தீர்மானித்திருக்கின்றேன். இம்மண்ணில் இருந்துகொண்டுதான் போரிட்டு அவர்களைத் தோற்கடிக்க வேண்டும்!

என் மனது துடிக்கத் தொடங்கியது. நேரம் அந்தியைத் தொட்டுக்கொண்டிருந்தது. நான் அம்ருதைக்காக என்ன செய்வது? அவளுக்கோ இதுவரை சுயநினைவும் விழவில்லை.....

எங்கள் வீடுகளை வேறுபடுத்துவது ஒரு சுவர் மாதிரிமே; எப்போதும் திறந்துவிடும் ஒரு வாசல் உள்ள சுவர். ஒருவீட்டின் அங்கத்தவர்கள் போல் நாங்கள் வாழ்ந்திருந்தோம்; ராதையும் அம்ருதையும் உயிர்த்தோழிகளாக இருந்தார்கள்.

குழப்பம் வெடித்த அன்று, நெருக்கடியான கடைத்தெருவுக்குச் சமீபமாகக் கூடிய கூட்டத்தில், அம்ருதையின் கணவன் உதம் ஸிங் பிரகடனப்படுத்தினான்—

“பாரதம் நம் மாதா; பஞ்சாப் மாதாவின் ஹிருதயம்! பஞ்சாபை வெட்டி வேறுபடுத்துவதற்கு நாம் சம்மதிக்கக் கூடாது!”

சில நிமிஷங்களுக்கிடையில் கூட்டத்திலிருந்து யாரோ தொடர்ந்து கூட்டார்கள். கறுத்துத் தடித்த ஆலானுபாகுவான உதம்ஸிங், பின்புறமாகச் சரிந்து வீழ்ந்தான்; அவன் மெதுவாகச் சொன்னான்:—

“நான் போறேன் சகோதரங்களே!.....நீங்க...இவன்கள சும்மா விடறாதீங்க!.....”

அவன் கண்கள் நித்தியமாக மூடிப்போயின:

பட்டணம் முழுமையாக ஹர்த்தால் அனுஷ்டித்தது. சிவப்புப் பட்டால் மூடப்பட்ட பூதவுடலைச் சுமந்து ஓல ஊர்வலம் நடந்தது. நாட்டுக் குண்டுகள் மீண்டும் வந்து வீழ்ந்தன. பட்டணம் இரத்தக் களமாக மாறியது.

தொடர்ச்சி:— 17ல்

களைக் கண்டுபிடிப்பதாயிருந்தது. அம்ருதையின் வீட்டையும் அவசினார்கள். பரம்ஜித்தைப் பிடித்துக் கைவிலங்கிட்டார்கள். அம்ருதை கிடந்து கதறினாள்.

“என்ட மகன விடுங்கோ!.....அவன் நிரபராதி! தயவு செய்து அவன் விடுங்கோ!.....”

அக்கம்பக்கத்தில் கூடியவர்கள் சொன்னார்கள்:-

“அந்தத் துஷ்டன் பல்பீர்சிங்கின்ட வேலதான் இது! அந்தருத்திக்கப்பிரத்திலிருந்து கஞ்சா கடத்த அந்த ராஜத்துரோ கியோட வேல! அவனுக்கு ரெண்டு முகம்! பயங்கரவாதிகள் டயும் பொலீஸ்டயும் ஒத்துக்காரன் அவன்! சீக்கிய மதத்துக்கே அவமானம் அவன்!.....”

பல்பீர்சிங்கின் கல்லூரியில்தான் பரம்ஜித் படித்துக்கொண்டிருந்தான். வசதிப்பணத்தைக் குறைக்கவேண்டுமென்று மாணவர்கள் விண்ணப்பித்துப் படிப்பை இடைநிறுத்தினார்கள். பரம்ஜித்தாக இருந்தான் தலைவன்.

பரம்ஜித்தை அகப்படுத்துவதாக பல்பீர்சிங் பிரகடனப்படுத்தி இருந்தான்.

பரம்ஜித் பயங்கரவாதிகளை வெறுத்தான். பயங்கரவாதிகள் அவனுடைய தலைக்காய்க் கண் வைத்திருந்தார்கள்; கள்ளக் கடத்தல்காரனான பல்பீர்சிங்கின் சொல் கேட்டு அவனைப் பட்டாளத்தார் பிடித்தார்கள். எதிராளிகளை பல்பீர்சிங் தண்டிப்பது இப்படித்தான். அவனுடைய உபதேசத்தைத்தான் அதிகாரிகள் செளியேற்பார்கள். ஊர் காண வரும் மந்திரிமார்கள் அவன் வீட்டில் விருந்துண்டு உறங்குவார்கள். அவன் அரச சிநேகிதனும் உத்தமக் குடிமகனும் என்று கூறி அவர்கள் அவனை வசூத்துவார்கள்!

அம்ருதை தேம்பினாள்.

“சகோதரா! நானினி யாருக்குவேண்டி வாழ்றது?”

நான் சமாதானப்படுத்தினேன்:- “...வேண்டாம் சகோதரி! கட்டுப்பாட்ட கைவிடாதே! எதயாவது சாப்பிடு....., நல்லபடியாகக் கொஞ்சந் தூங்கு.....நாளைக்கு நாம காரியங்கள் ஆலோசிப்போம்.....”

திடீரென்றுதான் கேட்டது. கதவில் தட்டப்படுவது, தொடர்ந்து ஒரே அட்டகாசமாக இருந்தது.

“கதவத் திற!”

நான் வினவினேன்:- “யார்?”

“உன்ட தந்தை! நாயே, கதவத் திறக்னல்லியா சொன்னது!?”

15 ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி

அம்ருதை என்னலோ சொன்னாள். நான் அருகே ஓடிப்போனேன். அவள் உதடுகள் நடுங்கிக்கொண்டிருந்தன.

“தண்ணீ!...தண்ணீ!...”

நான் வாயில் தண்ணீர் ஊற்றினேன். முகத்தில் நீர் தெளித்தேன். அவள் கண் திறந்து சுற்றுமுற்றும் பார்த்தாள். மெதுவாக எழுந்திருந்து குமுறி அழுதாள்.

“சகோதரா!...அவன்கள் என்ட மகனக் கசாப்புச் செய்வானுகளோ?...”

அம்ருதையைச் சமாதானப்படுத்த என்னிடம் வார்தைகள் இருக்கவில்லை. பாவம், நடுக்கத்திலிருந்து பெண் தெளிவு பெற்றிருக்கவில்லை. அவள் தீனமாக என்னைப் பார்த்தாள்.

“இந்தப் பக்கத்திலிருந்து புடிச்சிக்கிட்டுப் போனவுங்க யாருமே இதுவரைக்குந் திரும்பி வரல்ல! மோதல்கள்ல செத்தவுங்க பேரு பேப்பர்ல வர்றப்பத்தான் அவுங்க செத்ததா நாம அறியக் கூடியதா இருக்கு!.....”

நான் இடையிட்டுக் கூறினேன்.

“மனஸ்ஸுந்து செட்ட நினைவுசள களஞ்செறி, சகோதரி!.....”

அம்ருதை விசம்பினாள்.

“பரம்ஜித்தோட கதியும் அதுதான் ஆகுமோ?”

மிகவும் பாடுபட்டு அவ்விஷயத்திலிருந்து நான் அம்ருதையை நிச்சயமாகவத்துக்குக் கொண்டுவந்தேன்.

நேற்று மாலையில் திடீரெனப் பட்டணத்தை வளைத்தது பட்டாளம். அவர்களின் இலக்கு, பயங்கரவாதிகளின் மறைவிடங்

16ல் தொடர்ந்து 18க்கு வருவதில் சிரமமுண்டா?

மு கி லே !

ர..பீக்கா ஜெலீஸ்

வானம்நின்றும் கீழிறங்கித் தீவெங்கும் செழிப்புற வந்திடுவாய் கொஞ்சிடவே மகிழ்வுடனே வரவேற்க! மாணவர்க்கு நண்பனாய்

கவிஞர்க்குக் கைநூலாய் நாட்டுநலம் பயப்பதாய் ஆசிரியக் கைவண்ணத்தில் வீசிடுவாய் தென்றலாய் ஆசிகூறி வரவேற்க

அதிகாரத்தின் கடும் சப்தம்: அல்லது பயங்கரவாதி களோ?.....நான் செய்வதறியாது நின்றேன். இவ்விடம் இன் னும் இரத்தக்களறியாகுமோ?.....

யாரோ கதவை எட்டி உதைத்தார்கள். கதவு உடைந்து என் முன் வந்து விழுந்தது.

கைத்துப்பாக்கி நீட்டிப் பொலிஸ் உத்தியோகஸ்தத் தனும் பின்னால், உருக்குத் தொப்பியணிந்த பொலிஸ்காரர் களும், அவர்கள் ஓடிவந்து அறைக்குள் நுழைந்தார்கள்.

“எங்கே அம்ருத் கௌர்?”

பொலிஸ் மேதாவி அலறினான்.

“எங்கே அவள்?”

நான் எதுவும் சொல்லவில்லை.

“நாய் மகனே! உன்னயெல்லாம் நாங்க வழிக்குக் கொண்டு வரோம்!”

“தயவுசெய்து என்ன விஷயம்னு சொல்லுங்க!”

பொலிஸ் உத்தியோகஸ்தத்தன் தன் கைத்துப்பாக்கியை என் கழுத்தருகில் பிடித்தான்.

“எங்க அதிகாரத்தக் கேள்வி கேட்கிறியா?”

அவன் திரும்பிப் பார்த்து, நிலத்தில் கிடந்திருந்த அம்ருதையைச் சுட்டிக்காட்டிப் பொலிஸ்காரர்களிடம் கட்டளையிட்டான்:-

“இவள ஜீப்ப் ஏத்து!”

பொலிஸ்காரர்கள் அம்ருதையை இழுத்துப்போய் ஜீப்பில் ஏற்றும்போது அவள் சொல்லிக்கொண்டிருந்தாள்:

“எனக்கினி ஒரு நிமிஷமாவது வாழணும்னு இல்ல! அந்தத் தோக்கால என்னய சுட்டுக் கொல்லு! எதுக்காக என் னய அங்க கொண்டுபோற?.....”

எது வந்தாலும் பரவாயில்லை, இதை வினவாமல் விடக்கூடாதென்று நான் தீர்மானித்தேன்.

“எதுக்காக ஒண்ணும் அறியாத இந்த அப்பாவிப் பெண்ண நீங்க கஸ்ட்டடியில் எடுக்கிறீங்க?”

பொலிஸ் ஆஃபீஸர் பற்களை நெறித்து என் முன் குதித்தார்.

“பயங்கரவாத எதிர்ப்புச் சட்டத்தோட வியாபகம் எவ்வளவுன்னு உனக்குத் தெரியுமா? வேணும்னா நாங்க உன் னையும் அரஸ்ட் பண்ணலாம்! ஆனா நாங்க அதச் செய்ய மாட் டோம்! நீ ஒரு ஹிந்து இல்லியா!.....”

ஜீப்பை நோக்கிப் பொலிஸ்காரர்கள் நடக்கத் தொடங்கினார்கள்.

நான் எல்லாச் சக்தியையும் திரட்டி முடிந்தளவு உச் சஸ்த்தாயியில் கூவினேன்:-

“இல்ல ஸாப்! நான் ஹிந்து இல்ல! உங்கள் ப்போலவே ஒரு இந்தியாக்காரன்! இந்தப் புண்ணிய பூமியில் பிறந்ததில் பெருமப்படுற ஒரு பாரதத்தான்!”

பொலிஸ் உத்தியோகஸ்தத்தன் இகழ்வுணர்ச்சியில் சிரித் துக்கொண்டே ஜீப்பில் ஏறி இருந்தான்:-

“கொண்டுபோடா நாயே, உன்ட ஒரு வேதாந்தம்!”

மனிதரை அணைக்கும் மாமறை

மனிதன் இறைவன் பிரதிநிதி எனும்

மதிப்பைத் தந்தது குர்ஆன்

மனிதனுக் காய்வுத் திறனைவளர்க்கும்

மாரக்கம் தந்தது குர்ஆன்

பயணம் செய்திறை படைப்பற்புத்ததைப்

பார்க்கச் சொல்வது குர்ஆன்

பயமில் லாது பகுத்தறிவைப்பயன்

படுத்தச் சொல்வது குர்ஆன்

வருத்தும் நோய்க்கு மருந்தாய்அமைந்து

வலிமை சேர்ப்பது குர்ஆன்

உறுத்தும் உலகப் பிரச்சினைதிர்க்கும்

உயர்வழி தரும்திருக் குர்ஆன்

சாதிமதம் குலபேதம் கடந்தொளிர

சாத்வீக மறை குர்ஆன்

நீதி மதித்துயர் நேர்வழிஉழைப்பவர்

நிறைவுக் கொளிதரும் குர்ஆன்

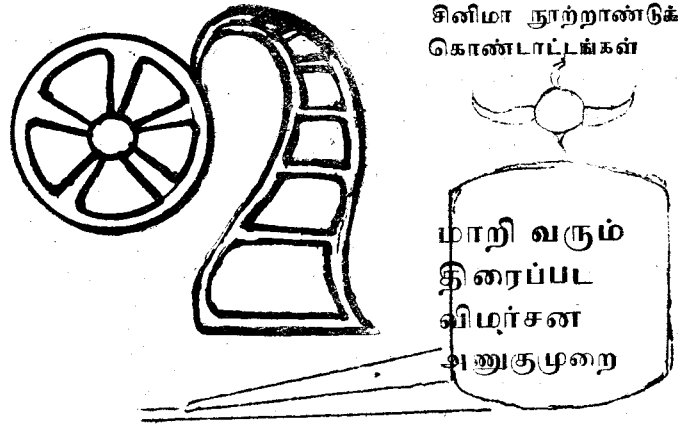
மனிதனை மனிதன் அடிமைகொளும்நிலை

மாற்றி அமைத்தது குர்ஆன்

மனிதனைச் சமத்துவ மாண்பளித்தணைக்கும்

மாமறை தான்திருக் குர்ஆன்

★ கவிமணி எம்.வலி.எம். ஸுபார் ★

1994 டிசம்பர் 28 முதல் 1995 டிசம்பர் 28 வரை சினிமா நூற்றாண்டு விழா உலகெங்கிலும் கொண்டாடப்பட்டு வருகிறது. இலங்கையிலும் இது தொடர்பாக ஒரு விழா ஜூலை மாத முற்பகுதியில் நடைபெற்றது.

'சினிமட்டோகிராப்' என்ற கருவியை இரண்டு பிரெஞ்சு சகோ

கே. எஸ். சிவகுமாரன்

தரர்கள், ஓகஸ்டே (1862-1954), லூயி (1864-1948) கண்டு பிடித்தனர். இந்தக் கருவிமூலம், முதல் தடவையாக சினிமா என்னும் 'சலனப் படம்' உருவாகியது. லூமியே என்ற இந்த சகோதரர்கள், 1895 ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் 28 ஆம் திகதி, பாரிஸிலுள்ள ஓர் இந்தியச் சிற்றுண்டிச்சாலையில் முதல் தடவையாகத் திரையில் ஒரு சலனக்காட்சி காட்டப்பட்டதும் சினிமா வரலாறு ஆரம்பிக்கப்பட்டது. ரயில் வண்டி ஒன்று ரயில் நிலையத்தை நோக்கி வரும் காட்சியே அங்குக் காட்டப்பட்டது.

லூமியே சகோதரர்கள் இந்தக் கருவியைக் கண்டு பிடிக்க, முன்னோடியாகச் சிலர் உழைத்தமையையும் நாம் மறத்தலாகாது. இன்று சினிமா 'ஏழாவது சலை'யாகக் கருதப்படுகிறது.

சினிமாவுக்கென ஒரு வரலாறு இருப்பதுபோல, சினிமா விமர்சனத்துக்கும் ஒரு வரலாறு இருக்கிறது. அகன்ற திரைக்கும் சின்னத் திரைக்குமாக எடுக்கப்படும் திரைப்படங்களின் மதிப்பீட்டு அணுகுமுறையும் காலத்திற்குக் காலம் மாறுபட்டு வந்திருக்கிறது. ஒளி, நிழல், அசையும் படம்ங்கள், ஒலி-இவற்றின் கலார்தியான நிர்மாணம் 'சினிமா' என்பர். கடந்த 30 ஆண்டுகளாக சினிமாவும் ஒரு சலன வடிவந்தான் என்று கௌரவிக்கப்படும் அளவிற்கு, அதன் தரம் உயர்ந்து வந்திருக்கிறது என்பர் விமர்சகர்கள்.

பேலை நாடுகளிலும் ஆசிய நாடுகளிலும் சினிமாவைப் பல கலைக்கழகப்பட்ட ஆய்வுக்கு உட்படுத்தும் ஒரு நிலைக்கு நாம் வந்துள்ளோம். பல நூற்றாண்டுகளான நூல்கள் பல மொழிகளிலும் வெளிவந்தகொண்டிருக்கின்றன. இந்த ஆய்வு நூல்களும் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகளும் விமர்சனங்களும் பிரயோகத்தக்கவகையில் இருக்கின்றன.

இந்தியாவிலுள்ள பூனே நகரிலே திரைப்பட தொலைக்காட்சிப் பயிற்சி நிலையம் இருக்கிறது. அங்கு ஒரு பிரமாண்டமான நூலகமும் இருக்கிறது. அத்தனையும் சினிமா தொடர்பான அச்சிலமைந்த ஆய்வுகள். திரைப்படச் சுவடிகள் நிலையத்திலும் படங்களுடன் நூல்கள், சஞ்சிகைகளும் இருக்கின்றன. 1990 ஆம் ஆண்டில் 'திரைப்பட விமர்சன'ப் பயிற்சிக்காக நான் அங்கு சென்றபொழுது, உலகத் திரைப்படங்களை ஒரு இருநூற்றாண்டு பார்த்துப் பயனடையவும் சில நூல்கள், ஆய்வுகளைப் படிக்கவும் வாய்ப்புக் கிட்டியது.

சம்பிரதாயமான முறையில் ஒரு திரைப்படத்தைப் பார்த்து விமர்சனங்களை எழுதியும் ஒலிபரப்பியும் வந்த எனக்கு இந்தப் பயிற்சி புதுமாதிரியான அணுகுமுறைகளை ஏற்படுத்தித் தந்தது. அந்த முறைகளை நான் பிரயோகிக்கின்றேனா என்பது வேறு விஷயம்.

நாடகம், அரங்கியல், ஓவியம், நாட்டியம், கட்டிடக்கலை, இசை, கவிதை, புனைகதை, தத்துவம், கலை-இலக்கியக் கொள்கைகள், சமூகவியல், உளவியல் போன்ற துறைகளில் ஓரளவாகுதல் பயிற்சி பெற்றவர்களே, அண்மைக்காலத் தலைசிறந்த உலகக் கலைத்துவப் படங்களைப் புரிந்து அளவிட முடியும் என்ற உண்மை தெரியவந்துள்ளது. அதற்காகவே, அடிப்படைப் பட்டதாரக் கல்வியைப் பெற்ற ஆய்வறிவாளர்களுக்கு முதலிடம் கொடுத்துத் திரைப்பட விமர்சனப் பயிற்சி அளிக்கப்படுகிறது.

உலக நோக்கு விசாலமடையவும் புத்தறிவு பரவலாகப் பிரயோகிக்கப்படவும் உள்ள ஒரு நிலையில் சினிமாவை அணுகும் முறை மேலும் நவீனத்துவம் பெறத் தொடங்கியது.

ஜனரஞ்சகக் கலாசாரம், பிரச்சினைகளுக்கான புறக்காரணங்கள் ஆகியன பற்றிய ஆய்வுகளைத் தொடர்ந்து, திரைப்பட விமர்சனம் புதுப் பரிணாமம் கொள்ளத் தொடங்கியதெனலாம்.

சினிமாவை ஓர் இழிவான பார்வையில் அணுகுவதை விடுத்து

அதனை (ஜனரஞ்சகமானதோ கலைத்துவமானதோ)ப் பிறிதொரு கலைவடிவாகப் பார்க்கும் பார்வை கலை ஏடுகளில் பிரதிபலிக்கத் தொடங்கியது.

ஜனரஞ்சக சினிமாதானே என்று வணிக நோக்குள்ள படங்களை ஒதுக்கித் தள்ளாமல், அவற்றையும் விமர்சனத்திற்கு உட்படுத்தும் பக்குவம் இப்பொழுது ஏற்பட்டுள்ளது. படிமங்கள், காட்சிப் பிரமாணங்களை அர்த்தம் புரிந்து விளங்கப்படுத்தும் பண்பு இக்கால விமர்சனத்தில் குறிப்பிடத்தக்க அம்சம் எனலாம்.

கலை, இலக்கிய விர்சனங்கள் அனுகுமுறை காலத்திற்குக் காலம் மாறுபட்டு விரிவடைவதுபோல், திரைப்பட விமர்சன அனுகுமுறைகளும் மாறுபட்டு வருகின்றன.

7 ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி- இருளும் ஒளியும்

மலையாளத்தில் ஆக்கினான். பஷீரின் விபரங்களை அவன் கேட்டான். பட்டியினதும் பரிவட்டத்தினதும் விபரங்களை அறிந்த போது, ஹோட்டலிலிருந்து பஷீருக்கு உணவு வாங்கிக் கொடுத்தான்.

பிறகு அவன் பஷீரைத் தன் உதவியாளராக நியமிக்கவும் செய்தான்.

அடுத்த நாள்முதல் அவர்கள் இருவரும் சேர்ந்து ஜூஹூ கடற்கரையில் ஜால வித்தைகள் காட்டத் தொடங்கினார்கள். மனோதத்துவ சாஸ்த்திரத்தில் டெலிபதி எனப்படும் ஒருவகை நிகழ்ச்சியாக இருந்தது அது.

ஜனங்களின் முன்னிலையில், பஷீரை ஹிப்னாட்டிஸம் செய்து உறங்கவைப்பான் வித்தைக்காரன். அதன்பின் அவர் முகத்தை நாலைந்து போர்வைகளால் மூடுவான்.

தொடர்ந்து ஆசான், யாராவது பார்வையாளர் ஒருவரின் ஜேபியிலிருந்து ஏதாவதொரு பொருளை எடுத்து அது என்னவென்று பஷீரிடம் வினவுவான். உடனே சிஷ்யன் என்ன பொருளுென்று சரியாகக் கூறுவார். பேனை, பர்ஸ், கண்ணாடி, கைக்கடிகாரம், ரூபா- இப்படி ஆசான் எதையெடுத்தாலும் சிஷ்யன் அச்சொட்டாக அதைக் கூறுவார். அவை ஒவ்வொன்றினது நிறத்தை வினவினால் அதற்கும் சிஷ்யன் தவறாது மறுமொழி கொடுப்பார். இதோடிணைந்து மந்திரத் தாயத்தின் விற்பனையும் பெருகி வந்தது.

ஆனால் அதிக நாள் பஷீர் இத்தொழிலில் நிற்கவில்லை. காரணம், அது மாபெரும் வஞ்சனையாக இருந்தமையே. தான் எடுக்கப்போகும் பொருட்களின் பட்டியலை நேரத்துடனேயே

சிஷ்யனுக்கு ஆசான் சொல்லிக்கொடுத்துவிடுவான்! தொடக்கத்தில் பேனை, இரண்டாவது பர்ஸ், மூன்றாவது கண்ணாடி நான்காவது கைக்கடிகாரம். அதேபோல் நிறம் வினவும்போது அதை அறியும்வண்ணம் பிரத்தியேகமான ஒரு சப்தத்தையும் ஆசான் ஒலிப்பதாக இருந்தது. ஒவ்வொரு நிறத்துக்கும் ஒரு பிரத்தியேகத் தொனி! இவற்றுக்கான ஒத்திகை முதல்நாளே நடத்தப்பட்டிருக்கும்!

இதில் தாயத்தும் மகா வஞ்சனையாக இருந்தது. ஈயக் கடதாசியில் உமிக்கரியைத் தூளாக்கி நிரப்பியே தாயத்துச் செய்யப்படும். 'தாயத்து விற்கு'போது பக்திமான்களைப் பிரியப்படுத்துவதற்காகத் தெய்வங்களின் பெயர்சளை ஆசானும் சிஷ்யரும் கூவியழைத்துக் கொண்டிருப்பார்கள்!

எல்லாமே வஞ்சனையாக இருந்த காரணத்தால்தான் பஷீர் ஜாலவித்தைக்காரனிடமிருந்து விடை பெற்றார்.

'மெஜிக் ஒரு கலை என்ற நிலையில் எனக்கு அது இஷ்டமே. ஆனால் அதைக்கொண்டு வறிய ஜனங்களை ஏமாற்றுவது அதர்மம்!' என்பதே பஷீரின் உபதேசமாயிருந்தது.

மூப்பும் சகச்சேடும் பெரிதாய்ச் சூழ்ந்திருந்தமையால் ஒருசில வருஷங்களுக்கு முன்பாகவே வைக்கம் முஹம்மது பஷீர் என்ற எழுத்தாளனின் தூரிகையில் மை வற்றியது என்று சொல்வதுவே சரி. இரண்டு வருங்களுக்கு முன்பு (1992) இலக்கியத்துக்குரிய முட்டத்துவர்க்கி அவார்டை பஷீருக்கு அளிப்பதற்காகக் கோழிக்கோட்டில் நடத்தப்பட்ட வைபவத்தில், பத்திரிகைத் துறைக்குரிய முட்டத்துவர்க்கி அவார்டைப் பெறும் பொருட்டு நானும் பங்கெடுத்திருந்தேன். தடைப்படாமல் உரையாடுவதற்குக்கூட இயலாதவிதம் பலவீனராக இருந்தார் அவர். அப்படியிருந்தும் அவர் என்னோடு சிறுசிறு விஷயங்களையெல்லாம் கதைத்துக்கொண்டிருந்தார்.

கதை எழுதியவர் என்ற நிலையில் பஷீருக்கு இந்தியக் கதை இலக்கியத்திலுள்ள ஸ்தானம் உன்னதமானது. வாழ்க்கை அநுபவங்களென்னும் பாத்திரத்திலிருந்து எடுத்த ஓசைக் கதைகள் கூறி நூற்றுக்கணக்கில் பரிச்சயக்காரர்களை சந்தோஷப்படுத்திய உரையாடல் வெற்றி வீரன் என்ற பதவிக்குச் சமமாகக்கூடிய வேறொருவர் இந்திய இலக்கியத்தில் இருப்பாரென்று எனக்குத் தோன்றவில்லை.

தூரவேண்டியதில்லை. கவிதை, கட்டுரை, சிறுகதை என்பவற்றுள் நல்லவற்றைத் தேடிப் படியுங்கள். பயிற்சி பெறுங்கள் பிறகு படைப்புங்கள். எமக்கு அனுப்புங்கள். 'முகில்', அநேகமாக நல்ல ஆக்கங்களை உள்ளடக்கவே விரும்புகிறது. சந்தாதாரர்களின் நல்ல ஆக்கங்களுக்கு முன்னுரிமை அளிப்போம்.

நன்மை

மினுவாங்கொட றுவைதா மதீன்

உண்மை பேசடா - தம்பி
உண்மை பேசடா
நன்மை செய்யடா - தம்பி
நட்பு வையடா

பெற்ற வர்களைத் - தம்பி
பேணி நடவடா
பற்று வையடா - தம்பி
படித்துத் தேறடா

ஏழைக் குதவடா - தம்பி
ஏழைக் குதவடா
வேளை வருகையிற் - தம்பி
வேற்றி கொள்ளடா

ஏரு முயற்சைத் - தம்பி
ஏற்றி மகிழடா
பார் விழித்திடத் - தம்பி
பாசம் ஊட்டடா

ஒற்று மைதனைத் - தம்பி
ஒங்கக் செய்யடா
வேற்று மைதனைத் - தம்பி
வெட்டிக் கழியடா

சாய்ந்தமருது இஸ்லாத்தாஹானாவின்

சொப்பனத் துயில்

விழித் தொடட்டிலில்
கனவு மழலை
சயனித்திருக்கும்.
இதழ்மிடுகிற
ஒவ்வொரு முத்தத்தையும்
இதமாக உள்வாங்கி
இன்னும் உறங்கும்.
பணியிலே
படுத்துக் கிடந்து
உற்காலமாய் எழுந்து
வீகம் காற்றிலே
புழுக்கம் தீங்கிப்
புரண்டு படுக்கும்
பரக்குப் பார்க்க
நேரம் தெரியாது
பசி எடுக்கவும்
வழி இருக்காது

இமை மூடிக்குள்
கண்கள்
விட்டபடி மேயும்!
சிலிர்த்தும்
சினுங்கியும்
ஓர் தவிப்பினூடே
ஓடி விளையாடும்-
விபத்து நேரப்போகிற
விபரம் தெரியாமல்
அந்த
வெள்ளை முயல்
பாதையைத்
துள்ளிக் கடக்கும்
பரவசத்தைப் போல
விழித் தொடட்டிலில்
கனவு மழலை
சயனித்திருக்கும்!

எண்ணிப் பாரீர்!

தெல்தோட்டை பாஹானா சமத்

பெற்றுக் காத்ததனால்
போகும் வரை
பெற்றோருக்கு அடிமை!
காளையானின்
காதல் வலையில்
வீழ்ந்ததனால்
காதல்
ஆழம்பேர்தெல்லாம்
காதலனின்
அடிமை!
கைப்பிடித்ததனால்
நெற்றியில் குங்குமம்

இருக்கும் வரை
கணவனின் அடிமை!
அழிந்து பெற்றதனால்
காலமெல்லாம்
பிள்ளைகளுக்கு
அடிமை!
வந்தவளுக்கும்
வந்தவளின்
வாரிசுக்கும்
வாழும் வரை
ஆயா அடிமை!
இதுதான் தாய்க்குலத்தின் நிலை?

அவனது அண்ணனை எதிர்பாராத முறையில் நேற்றுக் கொழும்பில் கண்டேன். (ஜனநெரிசல் என்பதைக் கொழும்பு என்றேன்.) கண்கள் மல்லாட, அவரைப் பார்த்த சிரிப்பில் நெருங்கினேன்.

அதிகமாக அடிபட்டிருந்தார்.

மர்ஸ் டரா!.....' என்றார். மரத்துப்போன சாவதானம்; அலட்சியம்; பட்டறிந்த வெறுப்பு.

சிரித்த என். வாய் துவண்டு, மீண்டும் ஒவியெழுப்பத் திறக்குமுன்பாக—

“உயிரோட இருக்க வரைக்குந்தான் கூட்டாளி! செத்துப்போனா எல்லாம் முடிஞ்சு சிறிச்சி, இல்லியா மாஸ்ட்டர்?”

வியர்வையிலும் நான் உறைந்து போனேன்.

மீண்டும் உருகுவதற்கு முன்பாகக் கொழும்பில் கலந்து அவர் முன்னர் போலுமே தொலைந்து போனார். அன்றிரவு மனைவியிடம் இவ்வளவையும் சொல்லி முடித்தபோது சுமார் மூன்றுமணிநேர இதயம் கண்கள் வழியே வெளியேறியது.

விதி, என்னை வித்தியாசமாகக் காட்டிவிட்டது. அது சிரித்திருக்கலாம். இல்லாவிட்டால் நான் ஏன் அழுதிருக்கிறேன்?... ஏறக்குறையப் பன்னிரண்டு மணிநேரத்து நெஞ்சுக்கொதிப்பு. ஆனாலும், இந்த வைகறையில் என் மனம் தெளிந்திருக்கிறது. நனவின் நெஞ்சக் கொதிப்பை, ஒரு சிறிய நித்திரை, ஒய்வு, ஆத்மீக நனவிலி நிலை அமரணிய அமைதியாக மாற்றிவிட்டது. அவனது அண்ணன் என்னைக் குறித்து அப்படியே நினைத்துக் கொண்டிருக்கட்டும். பாதகம் எனக்கில்லை.

அ ல் அ ஸி ம த்

பழனியாண்டி செத்துப்போய் ஏழு வருஷங்களுக்கு மேலாகிறது.

வாழ்வு வண்டியில் என்னோடு, பதினைந்து ஸ்டேஷன்களுக்கு மேலாக வழித்துணையான நீ, நான் வறுமைத் துயிலில் வளர்ந்திருந்தபோது, என்னை எழுப்பாமலேயே போய்விட்டாயா?

நண்பர்கள் என்ற போர்வையில், நூற்றுக் கணக்கானவர்கள் என்னை நெருங்கக் கணக்குக் காட்டுவார்கள். பாலயம், பள்ளி, தொழில்கள், தற்காலம் என அவர்கள். கலண்டர்த் தாள்கள் மாதிரியானவர்கள். ஆனால் நானென் நெஞ்சை நெருக்கிக் கணித்தால், பழனியாண்டியைத் தவிர யாருமே இல்லை எனக்கு நண்பனாக. என் பிறப்புச் சான்றிதழ் போல ஒட்டிக்கொண்டவன் அவன். அவனும் செத்துப்போனான்- எண்பதுகளில் எரிந்த ஒரு விபத்தில் போல.

தனியேதான் பிறக்கிறோம்; தனியேதான் சாகிறோம். ஆனால் சேர்ந்துதான் வாழவேண்டி இருக்கிறது. தேவை வருகிறது; சொல்லாமலே சேர்கிறோம். தேவை முடிகிறது; விலகியும் கொள்கிறோம். அல்லது விலக்கப்படுகிறோம். பிற கெப்போதாவது கண்டுகொண்டால், கட்டிப்பிடித்தோ கண் கலங்கியோ பழையனவற்றை ஒரு தமாஷாவாக மீட்டோ சாப் பிட்டோ குடித்தோ குடும்பங்களைப் பரஸ்பரம் விசாரித்தோ விடை கொடுக்கிறோம். இயல்பாகவே மறந்தும் விடுகிறோம்- வேண்டுமானால் மீண்டும் சந்திக்கும் வரை.

இவர்களைப்போய் நண்பர்கள் எனலாமா?வேறு வார்த்தை வேண்டும். அறிஞசுமான்வர்? தெரி தவர்? மாஜிக் கூட்டாளி? ஊர்க்காரர்? பழம் பக்கத்து வீட்டினர்? கிளாஸ்மேட்? பெட்ஜ்மேட்? றூம்மேட்? ஸ்ரீ லங்காமேட்?.....

ஆனால் நண்பன் என்ற பதத்துக்கே எனக்குப் படிமமாக இருந்தவன் பழனியாண்டி ஒருத்தன்தான்.

என் கவிக் குழந்தைகளைத் தாலாட்டிய உன் கைத்தொட்டியை எங்கே ஒளித்தாய்?

தேவையை எவன் கேளாமலேயே பூர்த்தி செய்கிறானோ அவனே நண்பன் என்றார் வள்ளுவனார். அப்படி இல்லாதான் பகைவனும் அல்லன்! ஏனென்றால் அவனோடு சிரிப்பதோடு நிறுத்திக்கொள்கிறோம். ஆனால் நானும் பழனியாண்டியும் சிரித்துக்கொண்டவர்கள் அல்ல. ஏதோ வகைகளில் லெல்லாம் நான் அவனது தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்திருக்க வேண்டும். அவை எவையென்று எனக்கே தெரியாததைப் போல, எனக்காக அவன் பூர்த்தி செய்தவை எவையென என்று அவனுக்கும் தெரிந்திருக்காது. ஒருவேளை சாகுமுன் தெரிந்துகொண்டானோ என்னமோ!

அவன் எதையுமே இழக்கவில்லை. என்றாலும் எல்லாவற்றையுமே எனக்கு ஈந்தான்! அதனால்தான் அவன் என் நண்பனாக நிற்கிறான்!

கூடவே எனக்குள் ஒரு பயமும் உண்டு:- நான் பாதி இறந்து போனேனா?.....

என் சிகரெட்டின் பாதிப்புற்றைப் பறித்துப் பதித்தவனே! உனக்கேதடா சாவு- நான் வாழும் வரையில்?

என்னைப்போல் பழனியாண்டியும் ஒரு பெருங்காட்டுப் பிறப்புத்தான். பிரம்மாவும் யமனும் வெள்ளைக்காரனது கையில் பிடிபட்டதால், நான் றபர்க் காட்டில் பிறந்தேன்; அவன் தேயிலைக் காட்டில் பிறந்தான். விஷ்ணுவும் வெள்ளையன் பிடியில்தான்; ஆனால் அவன் பிரித்தானியாவிலேயே தங்கிவிட்டான்.

பழனியாண்டியை நான் அடைந்த சந்தர்ப்பம் ஒரு நெம்புகால் என்று அறிந்தகொள்ள எனக்கு ஒரு வருஷம் பிடித்தது! மூடன்; மூடன்; நான் மகா மூடன்! முந்நூற்றுச் சொச்ச நாட்களைப் பாழாக்கிவிட்டேனே!..... என்னுடைய பாழாய்ப்போன எக்ஸிடன்ட் மைன்ட் டன்ஸ்!.....

றபரில் பிறந்து வளர்ந்து படித்துவிட்டு, முதன் முறையாகத் தேயிலையின் ஓரத்துக்குப் போயிருந்தேன். பத்திருபது கடைகள்; தனியார் கல்லூரி. எழுபது அப்போது. என்னோடு மூன்றே வாத்திகள். தாண்டவராயன்; அறுபது ரூபாய்; உண்ணாஸ்கிரி மேல் டிவிஷன். கமலா; சிங்களம்; நாற்பது ரூபாய்; வெஹிகல நாடு. தங்கராசு நாடார் பாடசாலையின் வகுல்கர்த்தா; பொறுப்பாளி;

எழுபத்தொன்றில் தாண்டவராயன் வட ஆற்காட்டு வாசியாகக் கடல் தாண்டினார். இடம் நிரப்ப வந்த வந்தரின் பழனியாண்டி.

அவனைக் கூட்டி வருமுன், அவனைப்பற்றி என்னிடம் தாராளமாகப் புகழ்ந்திருந்தார் தங்கராசு நாடார். கொடுக்கவிருக்கும் அறுபதைக் கை, வாய் கூசாமல் வாங்கிக் கொள்ளும் பொடியன் என்றார். எந்தக் கழுத்து இறுகலிலும் தான் வாங்குவது நாற்பதுதான் என்று கமலாவிடம் அடித்துக் கூறுவான் என்றும் சத்தியம் செய்தார்- சிலோன் முருகன்மீது. பிள்ளைகள் அவனுக்கு அடங்கி நடக்குமென்று என் நெஞ்சில் தடவினார். 'அவனுடைய' தோட்டத்திலிருந்தும் புதிதாகப் பிள்ளைகள் வரலாமென்று வகுலும் பார்த்தார்.

அவனும் வந்து சேர்ந்தான்- ஒரு பிரகாசமான காலைப்பொழுதில் அமாவாசை மாதிரி. நாடாரின் உறுதி மொழிகளை நினைத்து, அதே கையோடு அவனையும் பார்த்த போது எனக்குத் திகிலேற்பட்டது.

அவனுடைய சம்பள றாத்தலில், நான்கடி எலும்பில், தலைக்கு அல்லது உடலுக்கு அல்லது இரண்டுக்குமே கரி அள்ளிப் பூசிக்கொண்டு, நீர்பாவும் கண்களும் அசட்டுப் பற்களுமாகப் பழனியாண்டி வாத்தியார் வந்து என் மேசைக்

கப்பால் நின்றான். காதுகளின்மேல், துண்டுபீடி வைத்த தழும்பு கூட இருப்பதாக எனக்குள் ஐதீகம். அவன் சிரிக்கக் கூடாது. கோபமாகவே இருக்கலாம் என்ற நமைச்சல் வேறு. அவனது டச்சுக் காலத்துச் சுவர்க்கடிகாரமும் ராஜராஜசோழனின் பாதக் குறடுகளும் என்னை மாணவர்களுக்குக் கண்கொடுக்கப் பின் னிழுத்தன.

கரி விளையும் உன்னுடல் வைரச்சுரங்கம் என்றல்லவா வரித்திருந்தேன்! வெண் பஞ்சு என நிரூபிக்க, இப்படியும் ஒரு பரீட்சையா?

எனக்குள் அன்று ஏற்பட்ட இந்த இழிவான வேதனையைக் காலம் அருமையாக மாற்றிவிட்டது.

தாண்டவராயன் போய்ச் சம்பாதித்ததில் பங்கு கேட்கப் போனது மாதிரி, எழுபத்திரண்டில் தங்கராசு நாடாரும் போய்விட்டார்.

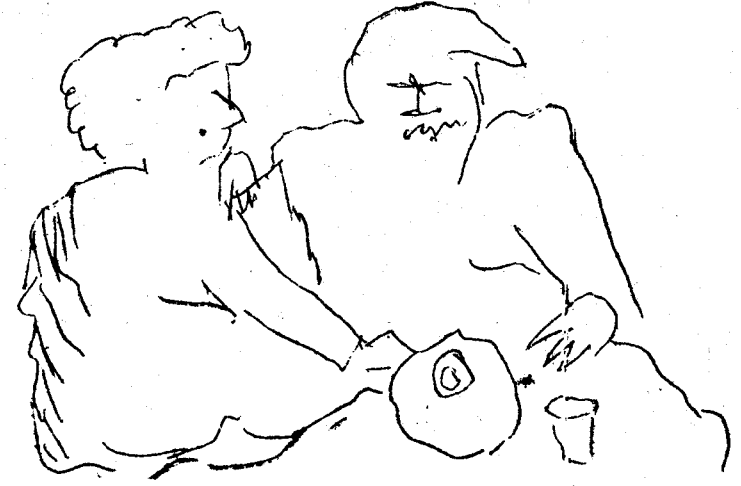
புடைவைக் கடையைக் கிழித்து மிட்டாய்க் கடையும் மிட்டாய்க் கடையைத் தின்று இட்டிலிக் கடையும் இட்டிலிக் கடையைக் கல்லாக்கிவிட்டுப் போட்டோ இஸ்ட்டோ யோவும் போட்டுப் பாஸ்போர்ட்காரர்களுக்கெல்லாம் புகை புகையாய்ப் படமெடுத்துக் கடையில் அவர்கள் செலவிலேயே தானுமொன்றைப் பிடித்துப் போய்ச் சேர்ந்துவிட்டார் அவர்.

இந்தியாவுக்குப் போன மலைநாட்டார்களின் எதிர்காலம்பற்றிய ஆரூடமாகவே இவரது புகைப்படங்கள் அப் போது விளங்கின. இதனால் நானும் பழனியாண்டியும் அவரி டத்தில் ஒரு படம் பிடித்துக் கொள்ளாமல்போன வேதனை இன்னும் நெருடுகிறது.....

கல்லூரியும் இதற்குள் பள்ளிக்குடமாகிவிட் டது. சுத்தலுக்கும் வத்தலுக்கும் நாங்கள் மூன்று பேர்தான். வகுல் மாணவர்களின் தொகையோ, எங்கள் கண்ணீரைத் துடைக்கும் கைக்குட்டை சைனில்! எங்களின் வாழ்க்கையே, எங்களை மட்டும் அங்கே கிடத்திவிட்டு இந்தியா போனது போன்ற பிரமை.

அந்தக் காலகட்டம்தான் பழனியாண்டியைப் பழனியாண்டவராக ஆக்கியது.

துன்பங்களில் சிரிக்கப் பழக்கினான். சிரிப்பு களில் சித்திக்கவைத்தான். மரணப் படுக்கைகளைக்கூட அமர ஓத்தடங்களாக்கினான். ஆகா! அந்தச் சூழலுக்கே போய் வாழ லாம்போல் தோன்றுகிறதே!வறுமைதான் மாபெரும் செல் வம் என்பதை, அவனைப்போல் யாருமே எனக்கு உணர்த்திய தாக நினைவில்லையே!.....

அந்தக் குருபத்துக்குள் எத்தகைய திவ்ய சொருபங்கள் குடிக்கொண்டிருந்தன!.....

அழுக்கடைந்த ஒரு கிராமத்தில் நாங்கள் தோட்டிகளாக வாழ்ந்தோம். துப்புரவா கவே மனங்களை வைத்திருக்கச் சபதம் எடுத்தோம். என்னிடம் மாத்திரமே சப தத்தைச் சாட்டிவிட்டாயே!

ஃபீஸ் வகுலிக்க அவனே தோட்டம் தோட் டமாக அலைவான். யாராவது ஐந்தாறு நாட்கள் வராவிட டால் என்ன, ஏனென்று அங்கே போய் நிற்பான். புதிய பிள் னைகளுக்காகப் பெற்றார்களின் பின்னே ஓடுவான்.....

தங்கராசு நாடார் கல்லாக்கிய இட்டிலிக் கடையை, அவரது அண்ணன் தவனாவதி 'அகலிகா டூறாம்' ஆக்கியிருந்தார். அங்கே என் கணக்கு, வழக்குக்குப் போக வேண்டிய நிலை. நானாகவே ஏட்டுச் சகவாசத்தை நிறுத்தி இருந்தேன். பழனியாண்டியின் அண்ணனுக்கு அங்கே கணக் கிருந்தது. அந்தக் கணக்கில், பழம்பெருமை பேசும் பருப்பு வடைகளும் வற்றாத ஜீவநதியாய் ஓடும் வட்டக்காய்ச் சா ம் பாரும் மகாவலிக்கு நிறமீந்த மஞ்சள் டிக்களும் எனக்களிப்பான் இவன். தவனாவதி நாடார் தன் சொட்டையைச் சொரியும் காலங்களில், வீட்டிலிருந்து வரும்போதே பலாஸையோ கிழங் கையோ அணித்துக்கொண்டு வருவான். அல்லது, மாலையில் என்னையும் வீட்டுக்கே கொண்டுபோவான்.

சரஸ்வதி பூஜை, கதம்ப விழா, ஏதாவது தோட்டத்தில் விழா- இவன் சம்பூர்ணமாகத் தலையில் கொட்டிக்கொள்வான். ஹார்மோனியம், புல்லாங்குழல், தபேலா, டோலக், மெட்லின் என்று எங்கெங்கிருந்தோ கொண்டுவருவான். அத்தனையையும் கையாள்வான். எனக்கும் பாடம் தருவான். ராத்திரி இரண்டு மூன்று மணிவரைக்கும் பாடிப்பாடித் தட்டுவான். பிறகேது எனக்குச் சோகம்?

உன் சங்கீத விரல்களின் ஸ்ப்பரிசமில்லை; என் மகிழ்ச்சி வாத்தியங்களில் தூசு!

எனக்கப்போது மூன்று பிஞ்சுகள். நாலுபேரும் மாமா வீட்டில். மூன்று அல்லது நாலு வாரங்களுக்கொருதரம் தான் பஸ் பிடிப்பேன். சில சமயங்களில் தவிப்பேன். யார் கழுத்தைப் பிடித்தாவது ஐந்தோ பத்தோ கொணர்ந்து கொட்டுவான். 'ஏதுடாப்பா?' என்றால் சிரிப்பான். ஒன்றும் கிடைக்காவிட்டால் வீட்டுக்குக் கூட்டிப்போவான். அன்றிரவு அந்த முழு லயத்தையும் தூங்க விடமாட்டான். டோலக்கை உருட்டிச் செளந்தரராஜன் சமேதனாக எங்கள் வறுமைச் செல்வத்தைப் பாராட்டுவான்.

என் சாரம் கிழிந்து தொங்கும். இவன்தான் பெச் போடுவது. சாரத்தை நூலே கிழிக்கும் நிலை வந்தால் தன் கிழிசலை எனக்குக் கட்டிவிடுவான்.

உன் வேஷட்டியால் என்னைப் போர்த்து விட்டுக் கௌபினத்துடன் துயின்றவனே! உனக்கொரு கோடி இடக்கூடக் கொடுத்து வைக்கவில்லையே!

எல்லாமே ஒரு கனவுவேராகத்துக் கதையோ?அந்தக் கனவை நான்தானா கண்டது?.....

இல்லை! அவை நடப்புத்தான். அவனும் நானும் சாட்சி! அவனிப்போதில்லை; நானிருக்கிறேன்- அவனுக்குமாக.

உண்பதற்கும் கையாலாகாமலிருந்த அந்தக் காலமும் எங்கள் வரலாற்றோடு இணைந்துகொண்டது. தீ விளையே அதிகம் பாதிக்கப்பட்டும் ஸ்த்தாபிதமானவர்களில் நானும் ஒருவன். ஸ்த்தாபித்தவன் பழனியாண்டி.

காலையும் பகலும்தான் என் பிரச்சினைப் பொழுதுகள். சீனாதானா முதலாளிக்கு ஏழு பின்னங்கள். டியூஷன் என்னிடம். அதற்குரிய ஃபீஸ்:- இரவுச் சாப்பாடு, மற்றும்படி அங்கே சாப்பாடில்லை, மூன்று தேவீர்க் கடைகள்; அநேகமாக ஷோக்கேஸ் வியாபார நிலையங்கள் பாதிரித்தான். அவித்து விற்கக் காட்டில்கூட றபர் மரவள்ளி இல்லாத சத்தம்.

37ல் தொடரும்

சிறகொடிந்த பறவைகள்

தோப்பூரான் நாவீர் முகமட் இர்ஷாத்

நாற்றிசையும் போர்க்கொடிகள் நலம்கேட்டுப் பறந்திடவே பார்த்தவிழி நீர்சிந்தும் பரிதாபக் கோலங்கள் நம்மண்ணைக் காத்திடுவோம் நானிலத்தை மீட்டிடுவோம் நாடெங்கும் அறைகூவல் நாற்படையில் சேருமென்று உயிரதனை அர்ப்பணித்தோர் கால்பதித்தார் போர்முனையில் நிலம்சாயும் உயிர்களுடன் நிமிர்ந்துநின்று போர்தொடுக்க இளைஞர்களின் உடலெங்கும் உதிரவெறி படிந்தாலும் உறவென்ற கூண்டினிலே பாசத்தான் விட்டிடுமோ போனமன் ஜயசிங்ஹ போர்முனையில் இறந்தசெய்தி கேட்டகணம் துடித்தாளே வீரத்தாய் மாலினியும் வீடெங்கும் மக்கள்திரள் ஓலங்கள் ஓயவில்லை ஆறுதல்தான் கூறிடவே ஆயிஷாவும் போனாளே மாலினியின் துயர்கண்டு மனங்கலங்கிப் போனாலும் நாட்டுக்காய்த் தன்மகனை அனுப்பவென முடிவெடுத்தாள் அன்னைமடி காத்தமகன் அக்குடும்ப மூத்தமகன் அஹமதுவும் புறப்பட்டான் ஆயிஷாவின் ஆசியுடன் வடபகுதி போனமகன் வரவில்லை பலமாதம் அவன்செய்தி கேளாது அன்புத்தாய் கலங்குகிறாள் இதுபோன்றே எத்தனையோ சிறகொடிந்த பறவைகள்தாம் சிந்தனையில் மூழ்கிநிதம் சிந்துதம்மா கண்ணீரை

போர் (வை) நினைவுகள்

ஏறாவுர் எஸ்.ஏ. ஹில்மி ஹஸன்

சாட்சியில்லாத அந்த ராத்திரி.....

என் மனமெல்லாம்

உன்னை நிறைத்து.....

நாம் போர்வைக்குள் தொடங்கிய

முதல் யுத்தம் முற்றுப்பெறுவதற்குள்

ரவை முழக்கங்களாலும் ஷெல் மழைகளாலும்

செயலிழந்துபோன

உன் ஸ்பரிச இழைகளெங்கும்

உயிரைத் தேடி.....

இன்னும்

உறக்கங்களைத் தொலைத்துவிட்டு

ஊமை நினைவுகளுடன்.....

முன்னேறு சோதரா!

கல்வின்னை ஸுலமிகா ஹெமால்மன்

இனிய சோதரா!

சற்று நில்:

நிதானம் கொள்:

விட்டுக் கொடு:

வீழ்ந்துவிடாதே!

அன்பாய் இரு:

அடிமை ஆகாதே!

விவேகமாய்ச் செயற்படு:

விசுவாசமாய் நட:

நம்பி நடவாதே!

துன்பத்தை எதிர்கொள்:

துவண்டுவிடாதே!

சோதரா!

கடினமான பாதையிலும்

காலிடறி விழுந்தாலும்

கஷ்டங்கள் நஷ்டங்கள்

தொடராத வந்தாலும்

இலட்சியத்தில்

வெற்றி பெற

உறுதி கொண்டு

முன்னேறு!

வாலிப நெஞ்சமே!

வருந்தாதே!

இன்றுனைத்

தழுவிக்கொள்ளும்

தோல்விகள் தாம்

நாளைய உன்

வாழ்வின்

வசந்த வரலாற்றின்

ஆரம்ப அத்திவாரங்கள்:

இனிய சோதரா!

துன்பத்தை எதிர்கொள்!

துவண்டுவிடாதே!

முன்னேறு!

நிஜங்கள்

தர்காநகர் சமினா ஹுஸைன்

கொஞ்சி விளையாடும்

பிஞ்சுக் கரங்களிலும்

இன்று

விளையாட்டுப் பொருட்களாய்

நெஞ்சம் கொல்லும்

துப்பாக்கிகள்!

வாக்குறுதிகள்

வனுவீழ்ந்து போனதால்

மனிதம்

மண்ணுக்குள் புதைந்து

போர் முனைகள்

ரத்தச் சுனைகளாய்ப்

பீறிட்டுப் பாயும்

இப்போது

தென்றலும்

தினந்தினம்

புயலாய் மாறும்!

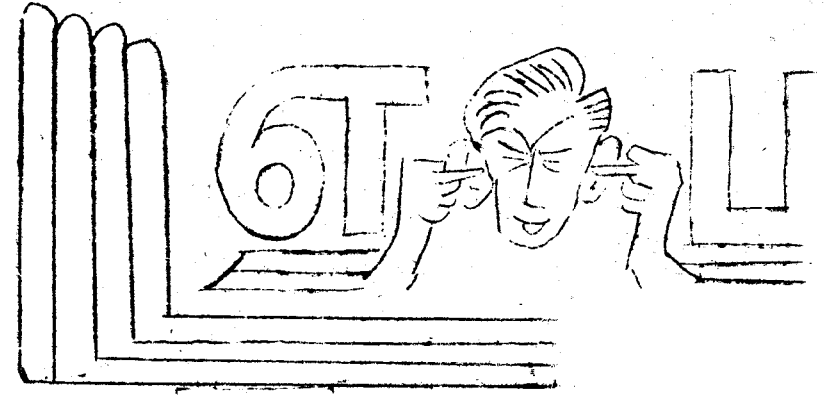
இயற்கையைக்கூட

இன்று

நேசிக்க முடிவதில்லை-

சமாதானப் புறாக்கள்

கிறகொடிக்கப்படுவதால்!

மு. கடாமி, நிக்கவெவ, ஹோரவபொத்தான.

மின்னல் எப்படி ஏற்படுகிறது?

பதில்:- உங்கள் வினாவுக்குரிய விடை இதைக் கண்டவுடன் உங்களுக்கு ஏற்பட்டதே ஓர் உணர்வு, அவ்வாறுதான் மின்னலும். சுத்தியலா மாலையா?

எம்.என். சவீர், முனைச்சேனை 4, கிண்ணியா.

நாட்டின் சமாதான சக்தியைக் கொண்டு வருபவர் யார்?

பதில்:- நாம்தாம்.

மு.நி. சலீத், முனைச்சேனை 4, கிண்ணியா.

நம் நாட்டின் சமாதானத்தை யார் குழப்புகிறார்கள்?

பதில்:- நாம்தாம்.

எம்.எஸ்.எம். கைஸ், குட்டிக்கராச்சி, கிண்ணியா 5.

தங்கள் 'முகில்' ஏட்டின் முக்கிய குறிக்கோள்?

பதில்:- மத்துகம கலைமகள் பைரூஸ் சொல்கிறார்:- முன்னேற்றக் கிளையில்!

றலீக்கா ஜெலீல், மக்கொன.

ஒரு மாணவனுக்குக் கல்வியின் உயிர்நாடி எது?

பதில்:- ஞாபக சக்திதான்.

‘இலக்கியத் திருட்டு’ என்ற குற்றச்சாட்டு, பல எழுத்தாளர்கள் மீது சுமத்தப்படுவது சகஜமாகிவிட்டது. திருட்டுச் சங்கதிகள் இலக்கிய உலகில் இடம்பெறுவது புதுமையானதோ நம் நாட்டுக்கு மட்டும் உரித்தானதோ அன்று. சர்வதேசப் புகழ்பெற்ற பல எழுத்தாளர்கள் இத்தகைய கண்டனக் கணைகளுக்கு இரையாகித் தப்பிப் பிழைத்திருக்கிறார்கள். மகாவிஷேக்ஸ்பியரின் படைப்புகளுள் பல, அவருக்கு முன்னைய காலத் தவரான Chosar என்பவரின் படைப்புகளிலிருந்து திருடப்பட்டவை என்கூடக் குற்றச்சாட்டுண்டு.

ஓர் எழுத்தாளன், தன் படைப்பை வெளியிடும்போது, பல்வேறு விமர்சனங்களையும் எதிர்நோக்குகின்றான். படைப்பின் தரம் பற்றிய திறனாய்வை மட்டுமன்றித் தன் சொந்த வாழ்க்கைகூட விமர்சிக்கப்படுவதைக் காண்கிறான். எனவே தன் படைப்பு சுயமானதா என்று புடம்போடப்படுவதைச் சமாளிக்க வேண்டியது அவன் கடமையாகிவிடுகின்றது.

ஒரு படைப்பு, ஏதாவதொரு விதத்தில், இன்னொருவரின் படைப்பிலுள்ள உருவத்தையோ உத்தியையோ படிமத்தையோ ஒத்ததாக இருக்கலாம். இதன் காரணமாக, ‘‘அவரின் இன்ன ஆக்கத்திலுள்ள இன்ன அம்சத்தை இவர் திருடிவிட்டார்!’’ என்று அறுவைசிகிச்சை நடத்திக் கிளறிப் பார்ப்பது சிலருக்குத் தொழிலாகவே மாறிவிட்டது.

ஒருவரின் சுயமான சிருஷ்டி, தற்செயலான நிகழ்வாக இன்னொருவருடைய சிருஷ்டியின் ஏதாவதொர் அம்சத்தை ஒத்ததாக இருக்கலாம். உண்மையில், முன்னையவரின் ஆக்கத்தை மற்றவர் படித்தோ கேள்விப்பட்டோ இராத நிலையிற்கூட இந்த ஒற்றுமை படைப்புகளுக்கிடையில் ஏற்பட்டிருக்கக்கூடும்,

இத்தகைய நிலையிலும் ஒருவர் இலக்கியத் திருட்டுப் பட்டம் பெறுவது என்றால், அது துரதிருஷ்டவசமானது மட்டுமல்ல, அபத்தமானதும்கூட!

அப்படியானால், இவ்வாறு ஒத்த தன்மையுள்ள படைப்புகளுக்கெல்லாம், ஏதாவது நொண்டிச் சமாதானம் கூறி, இலக்கியஅங்கீகாரம் வழங்கிக்கொண்டிருக்க வேண்டியதுதானா?

இவ்வாறு வழங்கிக்கொண்டே போனால், இலக்கிய உலகில் போலிகள் மலிந்துவிட மாட்டாவா?

புரட்டுங்கள்

இவன் எதையாவது சுமந்துவருவான்— காலைக்கும் பகலுக்குமாக. சோள ரொட்டியானால், சோளம் அரைக்கால், சோளத்தோல் அரைக்கால், கீரை முக்கால். அல்லது பலாப்பிஞ்சு முக்கால்.

என்னதான் ஒரு வடையும் ஒரு பிளேன்டியும் என்ற ரீதியில் நாங்கள் கத்தப் பழகியிருந்தாலும் (அதற்குமேல் வக்கில்லை!) அந்தக் காலத்தில் தொட்டாற்சிணுங்கி மாதிரிப் பசிக்கும்!

ஒரே ஒரு பேக்கரி. அந்தப் பசிக்காலத்தில் அது பேன்கடியாக இருந்தது. அதியதிகாலை மூன்று மணியிலிருந்தே கியூ. ஐந்து மணிக்குள் இருநூறு பேர். ஐந்தரைக்குப் பான் விநியோகம். எழுபத்தைந்தே றாத்தல்! மாலையில் நூற்றிருபத்தைந்து றாத்தல். ‘ஜே-யார்!’ என்று நீட்டக் கியூ! பழனியாண்டி அங்கே நிச்சயம் நிற்பான். ஒருநேரம் செருகி வைத்த ஆப்பாக; இன்னொருநேரம் சேமனிலைத் தண்ணீராக. எப்படியோ, ஒரு றாத்தல் பானைச் சுடச்சுடக் கை மாற்றியவாறே, களவெடுத்து ஒடுபவனைப்போலப் பாடசாலைப் பள்ளத்துக்கு ஓடி வருவான். பானின் பேக்கரித்துவம், எங்கள் பள்ளிக்குடத்துச் சுவர்கள் மாதிரித் துண்டு துண்டாக ஒழுகும்!

‘‘ஒரு துண்டு தின்னுங்க!’’ என்பான்.

‘‘நீயுந் தின்னு!’’ என்பேன்.

‘‘நாந் தின்னுட்டேன்!’’ என்பான்— சிவாஜியிடம் எஸ்ஸெஸ் ராஜேந்திரன் மாதிரி.

நானொன்றும் சிவாஜியாக இல்லாததால் கண்ணீரும் வராது. ஆனால் மாங்காயில் சொட்டும்.....

கால் றாத்தலை விழுங்கிவிட்டு மீதியை அவனுடனே அனுப்பி வைப்பேன்.....

இவற்றையெல்லாம் நினைக்கும்போது இவன் செத்துவிட்டானென்று என்னால் எப்படி நம்ப முடிகிறது?

தேவையைப் பூர்த்தி செய்பவன் நண்பன். பழனியாண்டி என் நண்பன். ஆனால் நானிவனுக்கு எப்படி நண்பனானேன்? அவனது எந்தத் தேவையைப் பூர்த்தி செய்தேன்? வ. அர். இஸ்ஸத் ஷாஅனா, சாய்ந்தமருது.

நான் அவசரமாய்க் குழந்தையாக மாறவேண்டும்!

பதில்:- அடம் பிடியங்கள். விஷயம் சரிவந்தால் நீங்கள் குழந்தைதான். சரிவரவில்லையா? மீண்டும் மீண்டும் அடம் தானே தவிரக் குழந்தையாக வேறு வழியே இல்லை.

கவிதைச்சரம்

வானொலி- முஸ்லிம் சேவையில் நான்காண்டு களாக ஒலிபரப்பப்பட்ட, நம் நாட்டு இளம் தலைமுறையினர் சுமார் 500 கவிஞர்களின் கவிதைத் தொகுப்பான 'கவிதைச்சரம்' நூலின் அச்ச வேலைகள், பொருளாதாரம் காரணமாகத் தடைப்பட்டுள்ளன. பிரதிக்குரிய முன் பணம் அனுப்பாதிருக்கும்: கவிஞர்கள், உடனடியாக அனுப்பி உங்களுக்கு நீங்களே உதவவும். விளம்பரம் போன்ற மேலதிக உதவிகளைச் செய்ய விரும்புவோர் எம்முடன் தொடர்பு கொள்ளவும். -அல் அலுமத்

என் வறுமைக்கேற்ற பாரங்களை அவனும் சுமந்திருக்கிறான். என் நர்த்தகி சில தசைகளில் பாடசாலைக் கேசுட ஆஜராகிவிடுவான். 'இவரக் கெடுக்கிறது நீதான்' என்று அவனில் பாய்ந்து பிடுங்கியும் இருக்கிறான். நீர்பாவும் கண்களின் வேதனைச் சிரிப்போடு இவன் என்னைப் பார்ப்பான்; அரை மணித்தியாலத்தில் சம்பாதித்து வந்து எங்கள் இருவரையும் வண்டியேற்றிவிடுவான்!

என் நினைவுகளுக்கேற்ற பகடிகளைப் பொறுத்துச் சிரித்துப் புழுங்கி, தட்டுக்கள் என்ற பெயரில் தன் முதுகில் ஏராளமான என் இடிகளைத் தாங்கி.....

என் மகிழ்ச்சி, உன் மார்பிலும் முதுகிலும் தழுவின வேகத்திலா உன் மாம்பழம் வெடித்தது?

சரஸ்வதி தேவியின் தாடகா நர்த்தனமும் என் குடும்ப நர்த்தகியின் மடமைத் தேவியமும் அவ்வூரிலிருந்து அஞ்ஞாதவாசத்தைப் போதித்தன. சுற்றுத் தேறி, என் சீடப் பிள்ளை கிட்ணசாமியுடன் கொழும்புக்குப் புறப்பட்டேன்- அவனைக் கிட்டினவன் சாமியாராவான் என்றறியாமல்.

என் தலையிற் கிடந்த பள்ளிக்கொடச் சிதிலத்தைப் பழனியாண்டித் தலையில் வழித்து வைத்தேன்.

பாடசாலை பெஞ்சைவிட்டு, அன்று நான் கிட்ணசாமியின் சந்தைக்கடைப் பலகை வீட்டுக்கு வந்தபோது பழனியாண்டி இடப்பக்கமாகவே இருந்தான். ஒரு கிழிந்த டவல், இரண்டு தையல் தாங்கிய பழனியாண்டியின் கோடுபோட்ட சாரம், உடுத்தியிருந்த உடை, தவணாவதி நாடாரின் ஷோக்

கேஸுக்குள் புகுந்து, ஒரு மகாவலியை இரண்டுபேரும் பங்கிட்டுடோம். என் கணக்குகளை எல்லாம் நாடார் அவனிடம் ஒப்படைத்த பிறகு வழிவிட்டார். வெளியே வந்தோம். முட்டைக் கண் அடைக்கலம் எப்போதோ விட்டுப்போன பெட்டிக்கடையில் பண்டாமகன் நின்றிருந்தான். அங்கே நின்றான் பழனியாண்டி. எல்லாப் பைகளுக்குள்ளும் புகுந்து பதினொரு சதங்களைச் சேர்த்தான். திரீறோசுக்கு இன்னும் இரண்டு சதம் தேவை. அதிர்ஷ்டவசமாக அதே தொகை என்னிடமிருந்தது!

வாங்கித் தந்தான். பற்றினேன். கிட்ணசாமியின் பலகைவீடு வந்தது. சிகரெட்டைப் பழனியாண்டியிடம் கொடுக்க, பஸ்ஸும் வந்தது,

அவன் என்னைவிடக் கோழை என்பது பஸ்ஸுக்கு எப்படித் தெரியும்? எனக்கே அப்போதுதானே புரிந்தது!.....

எனக்கும் ஒரு நண்பனிருந்து சாகட்டும் என்பதற்காகத்தானா நான் அந்த ஊருக்குப் போனேன்?.....

நிறை ஆண்டுச் சந்தாதாரர்களுக்கிடையிலான

கவிதை - சிறுகதைப் போட்டிகள்

அடுத்த இதழில் விபரங்கள்

இருபது வருஷங்களுக்குமுன் நடந்தவை இவை கொழும்புக்கு வந்து பல மாற்றங்கள். என் மனைவி மாஜியானாள். மறு கல்யாணம் நடந்தது. அவள் பெற்ற என் மக்களைச் சலீகரித்துக்கொண்டேன். எல்லாம் இவன் தலைமையில் தான்!

அவனும் பாடசாலையை அரசாங்கப்படுத்தினான். காதல் கல்யாணம் செய்தான். மட்டக்களப்புக்கு ட்ரெய்லிங் போனான். றாகலைக்குப் படிப்பிக்கப் போனான். மூன்று வாரிசுகளுக்கு உயிலெழுத வேண்டியவனுமானான்.

எங்களுக்குள் அன்று முதல் சாகும்வரை அந்த தாங்கங்கள் அதிகம். இருவரும் எழுதிக்கொள்வோம். வசதி கிடைத்தபோதெல்லாம் ஓடி வருவான். என் மழலைகளுக்கு அவனுடைய பெயர் விநோதமானது. 'பல்லாண்டு மாமா' என்றாலும் சிரிப்பான்; சிறிது திருத்திப் 'பலயாண்டி மாமா' என்று சொல்ல வைத்தாலும் சிரிப்பான். விசாரித்து விசாரித்துச் சிரிப்பான்.

எம்.வி. குமார், தல்வாக்கொல்லை.

இந்த அரசைப்பற்றி என்ன நினைக்கிறீர்கள்?

பதில்:- இந்த அரசினைச் சுற்றி வந்தால் பிள்ளை பிறக்காத பெண்களுக்கும் பிள்ளை பிறக்குமாம். சிலவேளை ஏதாவது மூலிகைச் சமாச்சாரமாக இருந்து பிறக்கலாம். இதற்காகப் புருஷனைக் கைவிட்டு அரசினையே சுற்றிக்கொண்டிருந்தால் பிள்ளை கிடைக்குமோ?.....சரி, போகட்டும். இதே அரசின் கீழிருந்துதான் சித்தார்த்தர் உலக சம்சாரத்தையே விட்டுத் தள்ளினார்! இப்போது நீங்களும் நினையுங்கள், இந்த அரசினால் குடும்பம் உருவாகுமா உருவான குடும்பம் அழியுமா?

பழைய பழக்கம் மாறாமல் தேயிலை, பலாக்காய் எஹெல்லாம் கமந்து வருவான். கொண்டு வந்த பணத்தையெல்லாம் என் பிள்ளைகளுக்காகக் கொட்டிவிட்டுக் கடைசியில் என் பர்ஸைப் பொறுக்கிக்கொண்டு போவான்- அவனுக்கு இதுதான் பிறந்த வீடு என்று யாரோ சொன்ன மாதிரி! பல்லாண்டு மாமாவாய் என் பாலருக் கிருந்தவன் சில்லாண்டு மாமாவாய்ச் சென்றதெப்படி?

என்பத்து மூன்று நெருப்புக்குப் முன்புதான் அவன் கடைசியாக என்னிடம் வந்தது. ஏதோ ஒரு குருட்டுத் திருப்திக்காக, இறுதி தெரியாத ஒரு சூட்சுமத்தில் பனியன், சஸ், கம்மீசு, கால்சட்டை, சப்பாத்து, மேஸ், பிள்ளைகளுக்கு உடுப்பு என்று, அவன் வேண்டாம் வேண்டாமென்று கதறக் கதற.....

ஐயோ, அவையே கோடியாகினவா?.....

கலவரம் வந்தது. என் கதையும் படுத்தது. ஏழெட்டு மாதங்களாகக் கடிதமில்லை.

மணிக்கு ஐந்து ஃபுன்ஸ்கேப் வீதம் கதை எழுதுவேன்; ஆனால் ஆறு மாசத்துக்கும் ஒருபக்கக் கடிதம் எழுத முடியாது.

அவன் எனக்கு நேர்மாறு. ஒவ்வொரு கடிதமும் பத்துப் பக்கமாவது இருக்கும். நான் ஒன்றை எழுதிவிட்டாலோ, தொலைபேசி மறுமொழி மாதிரி மறுமொழி வந்து விடும். ஏழெட்டு மாதமாக ஒன்றுமே இல்லாததில் பலதும் பத்துமாக நினையுங்கள். இவன் ஊருலகத்தைக் காட்டினான். அப்படி எதுவும் நடந்திருக்காதென்று நான் பிடிவாதித்தாலும், ஒன்றை எழுதத் தணியாத அச்சம்; நடுக்கம்.

இந்தக் காலத்திலே என் வீழ்ச்சியின் வேதனை வீட்டை அரித்துக்கொண்டிருந்தது. ஒட்டிக்கொண்டிருந்தவை

என் தோல்கள் அல்ல, வெண்காயத் தேரில்கள் என்பதை உணர்ந்த சாணக்கியம். அந்தத் தோல்களை இன்னும் உரிக்க வேண்டி ஒரு சலித எழுதினேன்; பிரகரமாகிற்று. பழனியாண்டியிடமிருந்து கடிதக் கட்டுரை வந்தது!

‘என்னையும் அந்த வரிசையில் சேர்த்துவிட்டீர்களா?’ என்று மல்கியிருந்தான்.

கலவரத்தில், தங்கியிருந்த அறைக்கும் தீ. சக ஆசிரியர் எரிந்துபோனார். இவன், அடையாள அட்டையை எரியவிட்டுத் தப்பித்துவிட்டான். குடும்பம் மாமா வீட்டில். அண்ணா, அப்பர் எல்லாருமே மட்டக்களப்பில் தஞ்சம். அடையாள அட்டை இல்லாமல் எட்டு மாதமாகச் சம்பளம் கிடைக்கவில்லை.

‘இன்னும் இரண்டொரு மாசத்தில் சம்பளம் கிடைத்துவிடும். சம்பளத்தோடு அங்குதான் வருவேன். நீங்கள் மனம் தளரவேண்டாம்.....’ என்று தன் பழைய புத்தியைக் காட்டியிருந்தான்.

பெருமூச்சுக் கடிதம் எழுதினேன். இரண்டு மாதமாகப் பழையபடியும் கடிதமில்லை.

கநேஷ் என் கொழும்புச் சகோதரர். அலாதி மனிதர்; அவர்தான் ஒருமாலையில் வந்து கேதம் சொன்னார்.

‘‘ஸார்! பனியாண்டி; ஒங்க கூட்டாளியத் தெரியுமா?’’ என்றார். நான் விழித்தேன். ‘‘அவரப் பத்தி ஒரு சங்கதி!.....’’

‘‘என்னது’’

‘‘போன மாசத் திபைதி பாத்திங்களா?’’

எனக்கு எதுவுமே அத்துப் படியாகாதபோதே-

‘‘அவரு செத்துப் போய்ட்டாராம் ஸார்!’’

ஒரு சனிக்காலம், பாடசாலை மயானத்தில், கிரிக்கட் சிலுவையாடிக்கொண்டிருந்தபோது, மாரடைத்து.....

நாட்டையே கெடுத்துக்கொண்டிருக்கும் விக்கெட்டின் அழிச்சாட்டத்துக்கு உன் மறைவும் ஒரு செஞ்சுரிதான்.

நான் பிரயோசனமில்லாது அழுதேன். மனைவி வயசுவந்த பிள்ளைகள் டீவியை நிறுத்தித் திரையிட்டார்கள்.

பாடசாலை அதிபருக்கு விபரம்கேட்டு எழுதினேன். ஒரு மாதம் கழித்து உருக்கமாக எழுதியிருந்தார். குடும்பத்தாரின் விலாசம் அதிலில்லை. மறுபடியும் எழுதினேன். மறுமொழி இல்லை. அங்கிருந்துதான் விதி சிரிக்க ஆரம்பித்திருக்க வேண்டும்.

அவன் செத்துப்போனான். ஆனால், 'நான் வருவேன்' என்ற கடிதம் என்னிடம் இருக்கிறதே!

ΔΔΔ

இந்த நிலையில்தான் அவனது அண்ணனை நேற்றுக் கொழும்பில் கண்டேன்.

அவர் அப்படிப் பேசிவிட்டுத் தொலைந்து போனார்.

ஆனாலும் இந்த வைகறையில் என் மனம் தெளிந்திருக்கிறது.

அவர் சொன்னது சரிதான். தத்துவமாகச் சொல்லவேண்டியதைக் கொஞ்சம் தண்டுமுண்டுத் தனமாகச் சொல்லிவிட்டார்!.....

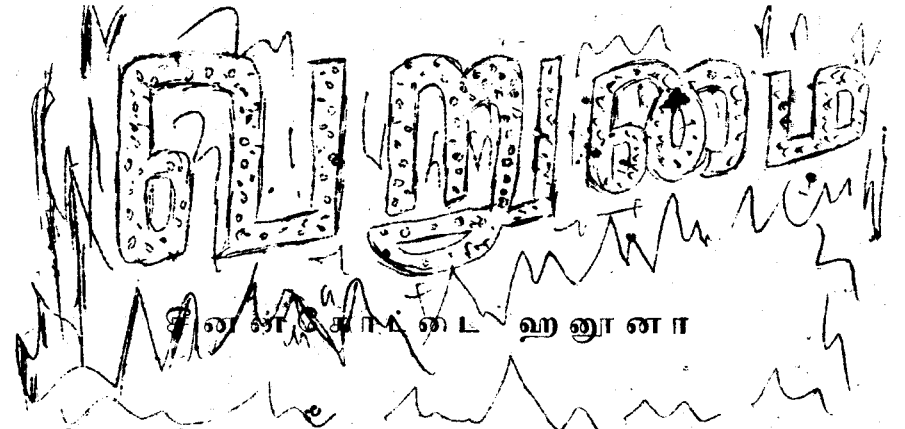
பழனியாண்டிதான் என் நண்பன். உலகில் வேறு நண்பனே இல்லை. அவனே போய் ஒதுங்கிவிட்டான்! பிறகு யாரிடம் போய் நான் நட்புக் கொண்டாடுவது? செத்துப்போனால் எல்லாமே முடிந்ததுதான்!

பழனியாண்டியின் யாருமே என் நண்பனாகி விடும் யோக்கியதைக்கு ஆளாக முடியாது.

அண்ணனிடமே அன்று போயிருந்தால்கூட, இப்படித்தான் சொல்லியிருப்பார்:-

“என்னா மாஸ்டர் செய்யிறது!.....நாம குடுத்து வச்சது அவ்வளவுதான்!.....நீங்களே இப்படி அனாதா எப்படிங்க?.....”

சந்தா செலுத்துங்கள்,
சஞ்சிகை சேகரியுங்கள்!

பசியின் குசியைப்
பள்ளிப் பாடமாக்கிக்
கற்றுத் தந்திடும்
பொறுப்புள்ள ஆசான்.
வயிற்று மேடையில்
பட்டினிப் பேய்கள்
சேர்ந்து நடாத்தும்
பட்டி மன்றத்தின்
ஆயுட்காலத் தலைவன்.
பள்ளிப் பிள்ளைகளின்
எதிர்கால வாழ்வோடு
கடுமையாகப் போராடும்
கல்மனப் பகைவன்.
கல்வியைத் துறந்து
தொழில் பார்
என்ற உத்தரவை
நிரகடனம் செய்யும்
முதல் அமைச்சர்.
சமையற் பண்டங்களுக்கு
பட்ஜட் தயாரித்துச்
சாப்பாட்டு நேரங்களை
மாற்றி அமைக்கும்
பொருளாதார நிபுணன்.
நலிந்த உடலில்
தொற்றவரும்
நோய் விருந்தினரை
வரவேற்று உபசரிக்கும்
விகவாசமான சிப்பந்தி.

விடை கொடுக்க
விரும்பாமல்
நிரந்தரமாய் வதிவதற்கு
பிரஜா உரிமை வழங்கும்
செங்கோலரசன்.
பணக்காரன்
பங்கு கேட்காத
ஏழைக்கே உரித்தான
அசையாச் சொத்து.
குடும்பச் சோலைக்குள்
பிரச்சினைப் பிரிவுகளைத்
தினந்தினம் ஏற்படுத்தும்
உலக வல்லரசின்
வாரிசுப் பொக்கிஷம்.
மனக் களனியில்
விரக்தி வரட்சியை
விரைவில் உண்டாக்கும்
கோடைச் சூரியன்.
இரத்த பாசங்களைத்
திரும்பிப் பாராது
ஓடச் செய்யும்
இன்னொரு ஜப்பானிய
நாகசாக்கி பூமி.
கன்னிக் கருமுகில்கள்
காலந்தோறும் கொட்டும்
கண்ணீர் மழையில்
ஆனந்தம் காணும்
அரக்கப் பேர்வழி.

இலக்கியத் திருட்டை எவ்விதத்திலும் நாம் அனுமதிக்க முடியாது. இலக்கியப் போலிகளை நாம் இனங்காட்டியேயாக வேண்டும். அதே வேளை, சுயசிருஷ்டிகளுக்கு இலக்கியத்திருட்டுப் பட்டம் சூட்டிவிட எடுக்கப்படும் முயற்சிகளையும் நாம் அனுமதிக்க முடியாது. எனவே, இலக்கியத் திருட்டுப்பற்றி விரிவாகவே ஆராய்வது, படைப்புக்களின் அசலையும் நகலையும் சரியாக இனங்காண உதவும்.

புதுக்கவிதை என்ற ஊடகத்தை அழியாச் சுவடுகளாக ஆக்கிவைத்த 'வானம்பாடி' இயக்கத்தைச் சேர்ந்த ஒரு கவிஞர், சில வருடங்களுக்கு முன்பு ஒரு கவிதை எழுதினார். அந்தக் கவிதை:-

எங்கள்மீது சாம்பலைத் தூவாதீர்!
நாங்கள் நெருப்புக் கோழிகள்!

இக்கவிதை வெளிவந்த சில காலத்தின் பின்னர், நம் நாட்டுக் கவிஞர் ஒருவர் எழுதிய கவிதை ஒன்று ஒரு பத்திரிகையில் பிரசுரமானது:-

எங்கள்மீது கொதிநீரையூற்றாதீர்!
நாங்கள் பச்சைத்தண்ணீர்ச் சாதிகள்!

இந்த இரு கவிதைகளையும் சுட்டிக்காட்டி, நம் 'நாட்டு இலக்கிய ஏடு' என்று எழுதியதும், பிந்திய கவிதையை எழுதிய கவிஞர் அக்கவிதை தனது சுயசிருஷ்டியே எனப் பதிலெழுதியதும் பழைய சங்கதிகளாகிவிட்டன. உண்மையில், இரு கவிதைகளையும் ஒருங்கே வாசிப்பவர் மூக்கில் விரலை வைத்துச் சிந்திப்பதில் வியப்பேயில்லை. இதேவேளை இன்னொரு கவிதையும் தமிழகத்திலிருந்து வெளியாகியது. அதனை எழுதியவரும் சாமான்யமானவரல்ல; 'வானம்பாடி' இயக்கத்தின் மூலபிதாக்களில் ஒருவர். அவரின் கவிதையை நாம் முதலில் கூறிய கவிதையுடன் ஒப்புநோக்கும்போது நம் வியப்பு இன்னும் பலமடங்காகும்:-

எங்கள்மீது பார்வையைத் திருப்பாதீர்!
மூடிவிடுங்கள் மூன்றாவது கண்ணை!
எங்கள் தலைகள் மணலுக்குள்...
நாங்கள்...நாங்கள்...
நெருப்புக் கோழிகள்!

இன்னுமிரு கவிதைகளைப் பார்ப்போம். நம்நாட்டுக் கவிஞரொருவரின் ஆக்கம் இது; தமிழக ஏட்டில் வெளிவந்தது.

பழம் கிடைக்குமென்
மரத்தின்கீழ் காத்திருந்தோம்-
நச்சுப் புழுக்களால் கடியுண்டு.
தொடர்ந்து
காங்களே வீழ்வதால்
மரம் ஏறிக் கனிபறிக்கக் கிளம்பிவிட்டோம்!

மற்றக் கவிதை தமிழக எழுத்தாளர் ஒருவருடையது:-

மந்திரம் சொன்னோம்;
மாங்காய் விழவில்லை.
இனி
எடுப்போம் கல்லை;
எறிந்து வீழ்த்துவோம்!

அடைய முடியாத ஒன்றைப் பலாத்காரமாகப் பறித்தெடுக்க வேண்டும் என்ற ஒரே கருத்தைத் தொனிப்பொருளாகக்கொண்டே இரு கவிதைகளும் ஆக்கப்பட்டுள்ளன. இரண்டிலும் மரத்திலுள்ள காயைப் பறிப்பதே எடுத்தாளப்பட்டுள்ளது. முதலாவது கவிதையின் தலைப்பு 'சுதந்திரம்' என்றும் இரண்டாவதில் 'செய்' என்றும் இருந்தாலும், இரண்டும் ஒரே விஷயத்தையே சுட்டுகின்றன என்பது எளிதில் விளங்கக் கூடியதே.

பிரபல கவிஞரான 'மகாகவி' எழுதிய பின்வரும் கவிதையடிகள், வாசித்தவர் மனத்திலிருந்து எளிதில் நீங்காத தன்மை கொண்டவை:-

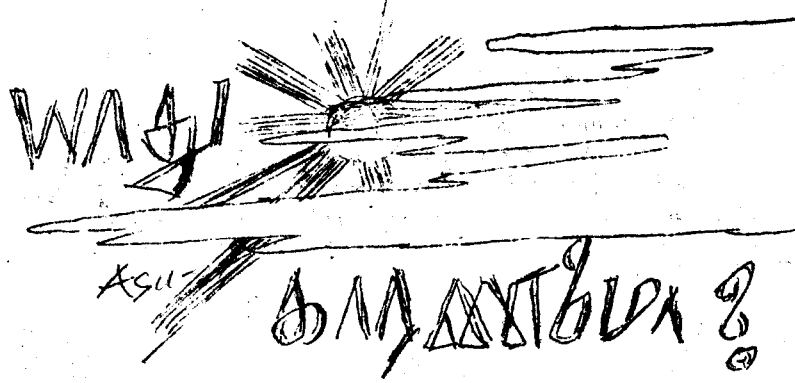
சிறுநண்டு மணல்மீது படமொன்று கீறும்
சிலவேளை அதைவந்து
கடல்கொண்டு போகும்.

இக்கவிதை வெளிவந்த சில வருடங்களின்பின், தமிழ் நாட்டுச் சஞ்சிகை ஒன்றில் இடம்பெற்ற ஒரு புதுக்கவிதை இது:-

கரைமீலே நண்டுகள் எல்லாம்
வந்து வந்து
கானிய வரலாறு எழுதிப் போயிற்று.
அந்நண்டுகளின் தாயான
கடலின் கரங்களோ
அவற்றை
ஒன்றுகூட மிஞ்சவிடாமலும்
தம் குழந்தைகள் எழுதியவைதாம்
என்பதை எண்ணிப் பாராமலும்
உடனுக்குடன் வந்து அழித்துப் போயிற்று.

உண்மையில், 'மகாகவி'யின் கவிதைக்குரிய பொருளை அப்படியே இரண்டாவது கவிதை வரிக்கு வரி விரித்துரைக்கி மது? ஆனால் இரண்டாம் கவிதையை எழுதியவர் 'மகாகவி'யின் கவிதையை வாசித்திருப்பாரா? ஏனென்றால் 'மகாகவி'யைப்பற்றித் தமிழ்நாட்டுப் பிரபல கவிஞர்களே நன்கு அறியாத நாட்களில் வெளிவந்தது இது.

மிகுதி அடுத்த இதழில்

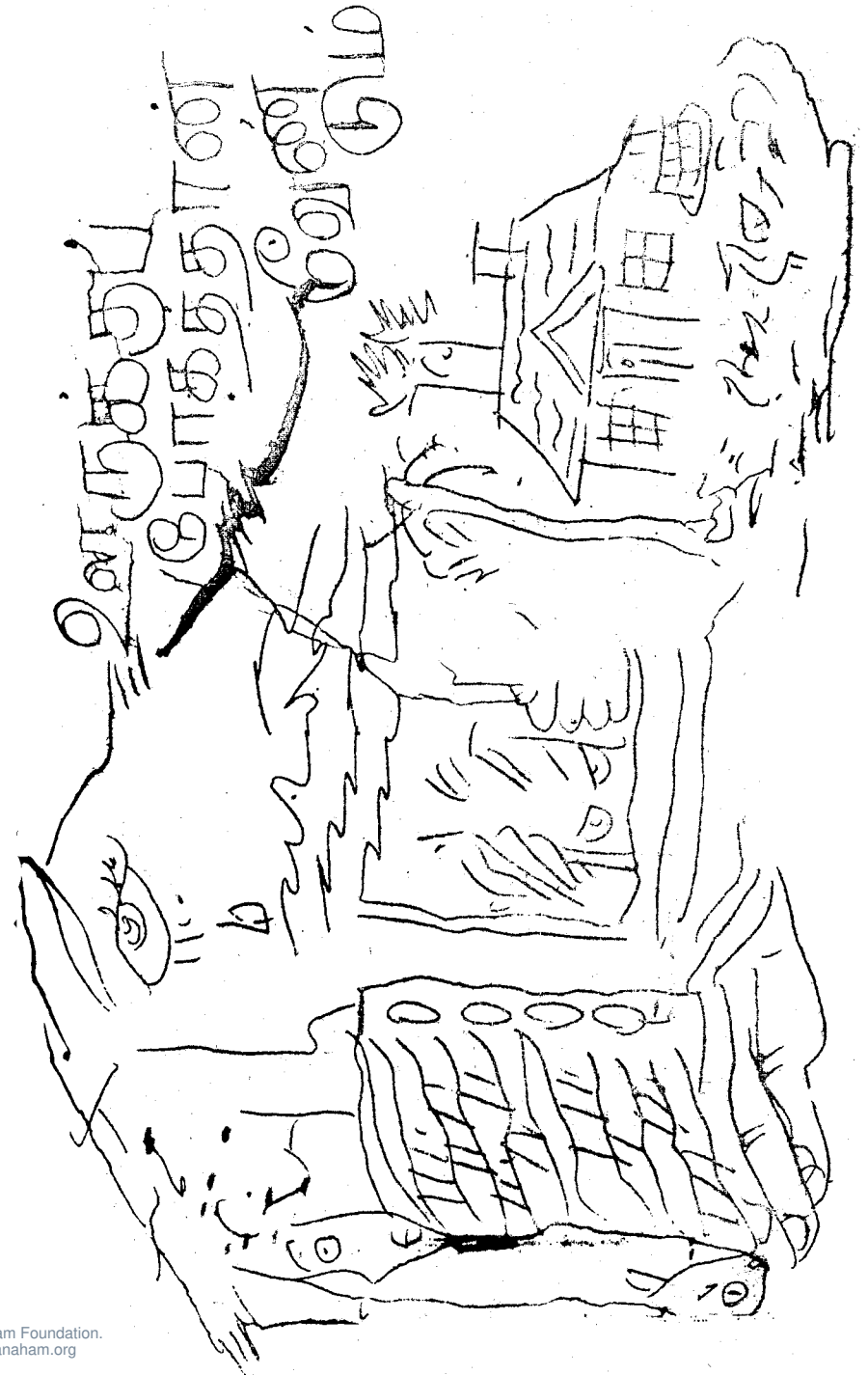

புத்தளப்புவை

அந்தி வானமகளின்
கன்னக்கதுப்புகள் மெல்லச்
சிவந்ததேனோ?
காலிமுகத்திடலில்
குடைக்கேடயங்களின் கீழ்
நடக்கும்
யுத்தங்களைக் கண்டு
நாணுகின்றாளா?
சூரியக் காதலன்
பிரியாவிடை பெறும்போது
மெல்லக் கின்ளிநானா?
தினந்தினம்
பாவச் சாக்கடைக்குள்
மூழ்கியழியும்
பார்மீது கொண்ட

வெஞ்சினமோ?
மாந்தரின்
குறுகிய மனப்பான்மையால்
தினமும் உருளும்
மனிதத் தலைசூழக்காக
அழுகின்றாளா?
மனிதனை மனிதன்
விழுங்கி ஏப்பமிடுகின்ற
வேடிக்கை மனிதரையும்
விந்தை மாந்தரையும்
கண்டு
மெல்ல நகைக்கின்றாளா?
அந்தி வானமகளின்
கன்னக் கதுப்புக்கள்
மேவிச் சிவந்ததேனோ?

முகில் 1

கல்பிட்டித் துறைமுகத்தில் நீண்ட கிழ வரிசை. அவன் குடும்பமும் இடையில். நேற்றே டிக்கட் எடுத்தாகிவிட்டது. ஏற வேண்டும்; மன்னார் போகவேண்டும்.

அப்போது வந்தது வியர்வையையும் உறையவைத்த அந்த அறிவிப்பு.

★

இனி மூட்டையைக் கட்ட வேண்டியதுதான்!

பிறந்த மண்ணுக்கு மீண்டும் போவதை எண்ணிய வேளைகளிலெல்லாம் அளவு கடந்த உற்சாகம் கரை புரண்டு ஓடினாலும்கூட இதயத்தின் ஒரு மூலையில் சின்ன ஒரு நெருடலும்.

நான்கரை ஆண்டுக்கால நட்பையும் பழகிய இடத்தையும் சின்னஞ்சிறு குடிசையையும் கிணற்றடியையும் விட்டுவிட்டு எப்படிப் பிரிவது?.....கவலைதான்.

ஆனால் பிரிந்துதான் ஆகவேண்டும்!

சொந்த ஊருக்குச் செல்லப் போகிறோம், பிட்டுப்பிசைந்து விளையாடி மகிழ்ந்த முற்றத்து மண்ணில் உருண்டு புரளப் போகிறோம், வாப்பாவின் உழைப்பில் கட்டப்பட்ட சொந்த வீட்டில் கும்மாளமடிக்கப்போகிறோம், சொந்தக் கிணற்றடியில் குளிக்கப்போகிறோம், ஆசை ஆசையாக வளர்த்த நெல்லி மரத்தின்மேல் ஏறி அதில் கொத்துக் கொத்தாய்க் காய்த்துக் குலுங்கும் நெல்லிக் கனிகளை அள்ளி அப்படியே வாய்க்குள் போட்டுக் குதப்பப் போகிறோம் என்பதை எல்லாம் எண்ணுந்தோறும் இன்பத் தேன் வந்து.....

அந்த மலையாளத்துக் குஞ்சு மாயன் குட்டி மக்கடைக் கொத்துரொட்டியின் கமகம வாசனை இப்போதே மூக்கைத் துளைக்கிறது! ரொட்டி கொத்தும் இளையராஜாவின் ட்ரம்ஸ் மியூஸிக் காதுகளினுள்ளே புகுந்து விளையாடுகிறது!

தள்ளுவண்டியிலே ஆவி பறக்கப் பறக்கப் பட்டாணிக் கடலையை அவித்துத் தள்ளித் துளைக்கும் வாசத்துடன் தள்ளிக் கொண்டு வரும் அந்த டேஸிட் இப்போது நெஞ்சின் நினைவலைகளாக.....

டேவிட்டிடம் வாங்குவதா சஞ்சிக் காக்காவிடம் வாங்குவதா என்ற மனப்போராட்டத்துடன், யார் அதிகம் கடலை தருகிறார்களோ அவரிடமே வாங்குவது என்று நம்மை நாமே சமாதானப்படுத்திக்கொள்ளும் அந்தப் பசிய நினைவுகள்.....

ஒழுங்காகக் கட்டப்பட்ட அந்தச் சின்னஞ் சிறிய வீட்டின் முன்னால் அமைந்திருக்கும் அகன்ற, ஆழமற்ற, வரண்ட, சிறு கமத்தில் மழைக்காலத்தில், தேங்கிநிற்கும் நீர்மீது உல்லாச மாயச் சுற்றிச் சுற்றிச் சிறகடித்து வலம் வரும் வாத்துக்கூட்டம் கண்ணில் இன்னும் சுற்றிக்கொண்டே.....

இப்போதும் அப்படியே இருக்குமர் என்கிற ஏக்கம், எதிர் பார்ப்பு, ஆவல் நெஞ்சில் முட்டி மோதித் தத்தளிக்க.....

அருள்நேசனையும் யாழ்ப்பகவானையும் தியாகராஜாவையும் ஜேம்ஸையும் கண்ணையையும் மெற்றில்டாவையும் பொன்மல் லையும் பசுக்கியத்தையும் மீண்டும் பார்க்கப் போகிறோம் என்ற பரபரப்பு மறுபக்கம் உந்தித் தள்ள.....

குன்றும் குழியுமர்ன் அந்த நெடுஞ்சர்லையில் குடியிருப்பி லிருந்து பெரியகடை நோக்கு, மீன் வாங்குவதற்காக சைக்கி லில் வேகமாக ஓடிவந்து சறுக்கிக் கீழே விழுந்து முழங்காலைத் தேய்த்துக்கொண்டு இரத்தம் ஒழுக ஒழுக எழுந்து நின்று அந்தச் சம்பவங்கள்! திட்டுத் திட்டாய் உருண்டு திரண்டு புகை மூட்டமாய், மயிர்ச் சுருளாய்.....

கலைவாதி கலீல்

அல் அஸ்ஹரையும் புனித சுவேரியாரையும் ஹோலி ஃபெமிலி கொன்வன்டையும் சித்திவிநாயகரையும் மீண்டும் பார்க்கப் போகிறோமே என்ற மன நெகிழ்ச்சியில், அங்குப் பிள்ளைகளின் தொகை எவ்வளவோ ஆசிரியர்கள் இருக்கிறார் களோ நமது நண்பர்கள் இன்னும் கற்பிக்கின்றார்களோ என்ற புள்ளிவிபரங்கள் தேடித் தேடிப் புலன்கள் காய்த்துப்போகின் றன.....

வீட்டுக்கு வெகு அண்மையிலுள்ள கடற்கரையின் பொரு பொருவென்ற குறுமணலில் வளர்ந்து மதாளித்துச் செழித்துக் குடை விரித்துள்ள உடை மரங்கள்; அவற்றின் டானா வடிவி லர்ன வெள்ளை வெளேரென்ற உறுதிமிக்க முள்; ஆடுகளின் ஆவலைத் தூண்டுகின்ற மணிமணியான சின்னஞ்சிறிய இலை கள்; தொங்கட்டான் போன்ற வட்ட வடிவமான காய்கள்!நெஞ்சில் வந்து முட்டிமுட்டிக் கிச்சுக்கிச்சு மூட்டுகின் றன. மரத்தடியில் மணலில் புதையுண்டு வளர்ந்திருக்கும் சுறுத்த மென்தோலுடன் கொழுத்த மசுக்குட்டிபோல் காணப் படும் அல்லைக் கிழங்குகள், பச்சரிசி நிறமும் அமிர்த ருசியும் நாக்கைச் சப்புக்கொட்ட வைக்கின்றன! மயிலின் கொண்டை போன்ற வண்ணப் பூக்களை உடைய கொட்டிக் கிழங்கும் புளிச்சான் கீரையும் செருப்படிக்க கீரையும் வேடுங்குதான் என்னு?

தனிக்காட்டு ராஜாக்கள் பாலைப்பழம், சுவப்பழம், வீரம் பழங்களெல்லாம் நாக்கில் ஜலத்தை வரவழைக்கின்றனவே!

குற்றயிரும் குலையுரிமுமாய்த் துடிக்கத் துடிக்க வாப்பன் கொணடுவரும் ஓரா, மணலை, கச, பாலை மீன்களைச் சட்டியில் போட்டுச் சமைத்து ஆவி பறக்கப் பறக்க உண்ணும் போது ஏற்படும் சகானுபவம், ஆகா!.....

கட்டாவையும் பாரையையும் மஸ்கத்துத் துண்டுபோல்

வெட்டி எடுத்து உறைக்க உறைக்க உம்மா சமைத்துத் தருவாளே, நாசியைத் துளைக்கும் நறுமணத்தோடு நறுநறுவென்றிருக்கும் அந்தக் கருவாட்டுப் பொரியல், வாப்போய்!.....

மன்னாரே மணக்கிறது!... உம்மா கண்ணிடுக்கின் நீர்த் திவலையாகச் சரைந்து.....

பவளக்கூர் நாரைப் பனங் கிழங்கின் நாசிதுளைக்கும் நறுமணமும் ருசியும் சொல்லக்கூடியனவா, என்ன!

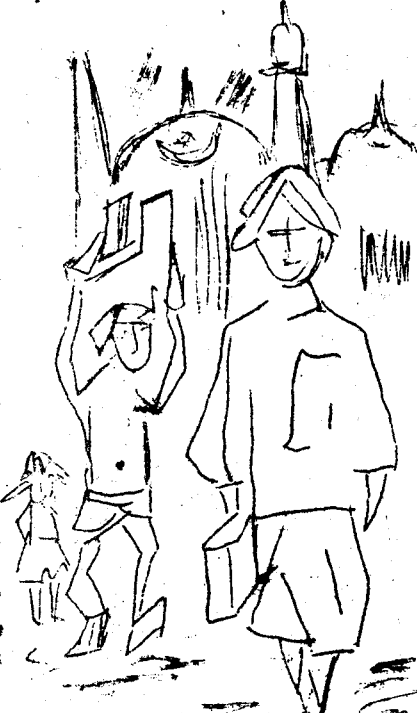
கடக் என்று ஓடியும் காய்ந்த சீவல் ஓடியலுடன் போட்டி போட வேறு என்ன உணவு வகைதான் இருக்கிறது? இதையெல்லாம் தின்னப் போகிறோமா? வாய் சப்புக் கொட்டுகிறதே!.....

குட்டி முயலின் குளிர் இறைச்சியும் ஸோழத்து நாரையின் சதைப்பிடிப்பும் நாக்கிலே ஜலம் ஊற வைக்கின்றனவே!

இவற்றையெல்லாம் மீண்டும் அனுபவிப்பதற்காவது.....

கல்பிட்டிப் பெரிய பள்ளிவாசலின் 'பாங்'கோசை அவன் சிந்தனையைக் குலைக்கிறது. நூலுந்த பட்டமாகச் சிந்தனையைத் தொலைதூரம் அனுப்பிவிட்டு, இஷாத்தொழு கைக்காக எழும்புகிறான்.

பள்ளியை நோக்கி அவன் பாதச்சவடுகள். ஆயினும் பாழும் சிந்தனைப் பட்டம் மீண்டும் அவன் தோளில் தொற்றிக்கொள்ள.....

மன்னாரிலும் 'பாங்'கின் ஒலி கேட்குமா? கேட்பதாகப் பலரும் கூறினார்கள். மூன்று வருடங்களின்பின் 'அதான்' ஒலி மூப்பத்தாறில் மூன்று பள்ளிகளில் கேட்கிறதாம்.

அங்கு, ஒன்றரை வருடத்துக்கு முன் ஹெளள்கள் காய்ந்த துதான் கிடந்தன. பள்ளிவாசல்கள் பாழடைந்துதான் கிடந்தன. உள்ளே ஆந்தையும் வெளவாலும் அடைக்கலம் தேடின. கூரையையும் உடைத்துக்கொண்டு மேலெழுந்த மரங்கள், பற்றைகளின் அடியில் வாசஸ்தலங்களை அமைத்துக்கொண்டன பாம்புகளும் தேள்களும் பெருச்சாளிகளும். இப்போது ஒழிக்கப் பட்டுவிட்டதாகக் கேள்வி- பள்ளியைவிட்டு.

தக்பீர் சட்டியபோதும் சிந்தனைக் கரங்கள் அவன் கழுத்தைப் பலமாய் நெறிக்கின்றன. மூச்சுத் திணறுகிறது. ஒரு வாறு சுதாரித்துக்கொண்டு தொழுவையை முடித்துக்கொள்கிறான். குடிலுக்கு விரைகிறான்.

வீ. செல்லத்துரை, நேகம், கெக்கிராவ.

வைரமுத்துவைக் கவிஞர் இல்லை என்கிறார்களே

பதில்:- வைரமுத்து கவிஞர் என்பதில் சந்தேகமில்லை. ஆனால் கவியரசு, அப்படி, இப்படி என்கிறார்களே, அதைத்தான் ஒத்துக்கொள்ள முடியவில்லை. காரணம் இவர் தன் பாடல்கள் பற்றி அதிகமாகவே அலம்புவதுதான். இன்னோர் உதாரணத்தையும் கூறலாம்:- அவரது சினிமாப் பாடலான 'ஒட்டசத்தைக் கட்டிக்கோ', அவரது கற்பனை 'புனா' அளவுக்கு அசிங்கமானதென்ற பொதுமக்கள் அபிப்பிராயம் வரை கொண்டுவந்து விட்டுவிட்டது. ஒரு பேட்டியில் அது குறித்து அவர் குறிப்பிட்டபோது, ஒட்டகங்கள் கிடைக்காததால் அக்காட்சி குதிரைகளை வைத்து எடுக்கப்பட்டதாகவும் அதனால் தன் அர்த்தம் தனக்கே எதிராக மாறிவிட்டதாகவும் தப்பிக்கப் பார்த்தார்! இது ஏதோ சினிமா எடுக்கப்போய் டீஸிப் படமெடுத்த கதை மாதிரி இல்லை? சரி, காதில் பூ வைப்பதுதான் இன்றைய சினிமா. ஆனால் ஒரு கவிஞனுமா!..... 'ஒட்டும் அகம், அதாவது ஒட்டிப்போகக்கூடிய இதய முள்ளவனைக் கட்டிக்கொள் என்பதுவே என்கருத்து' என்று இவர் கூறியிருந்தாரானால் இவரைக் கவியரசர் என்று ஒத்துக்கொள்ளலாம் அல்லவா? அதிகம் அலம்புவார்களிடமிருந்து, தெரியாத்தனமாக ஒண்டவந்த கவித்துவம் ஒடிப்போகத்தான் முயற்சி செய்யும்! உங்கள் வினா என்னையும் அலம்பவைத்துவிட்டதே!.....

மீண்டும் சிந்தனைச் சக்கரம்.

நான்கு குழந்தைகள், மனைவி, மாமா, மாமி, முடக்குவாள் தத்தால் நடமாட வக்கற்ற மாமியின் தங்கை. இத்தனை அங்கத்தவரோடு கணவனால் கைவிடப்பட்ட தங்கையையும் அவளது இரண்டு குழந்தைகளையும் கூடப் பராமரிக்க வேண்டிய பொறுப்பு. ஒரு ஸ்தாபனத்தில் வேலை பார்த்து வந்தான் மன்னாரில். யாரிடமும் பல்லிளிக்காமல், காலைக் கையைப் பிடிக்காமல் காலம் தள்ள முடிந்திருந்தது.

மன்னாரிலிருந்து விரட்டப்பட்டபோது மாற்றுடுப்புகள் மட்டும் சுமந்தபடி காரணவாதிகளையும் கடவுளையும் திட்டிக் கொண்டு பள்ளிமுனைக் கடலில் படிகேறிய பதினாறு அங்கத்தவர் குழுவுக்குக் கடல் அநுபவம் இன்னமையால் பட்டபாடும் பதட்டமும் பரிதவிப்பும்.....குஞ்சு குறுமன்கள் சில வாந்தி எடுத்தன. சில மயக்கம்போட்டு விழுந்தன. ஆளுயர் அலை எழுந்தபோதெல்லாம் அடிவயிற்றில் சுளீர்க்குளிர! படகின் ஒரு முனை தண்ணீருக்குள் உராய்ந்து எழும்போதெல்லாம் ஈரற் குலை கருகும்!

பறிகொடுத்த ரேடியோ, 12 இஞ்ச் டீவீ, அலுமாரி, மேசை, கதிரைகள், தட்டுமுட்டுச் சாமான்கள் எல்லாம் ஆளி வடிவில் வந்து அவனை அலைக்கழித்தன. கெட்டுப்போன கழுதை நின்று உரக்கின்ற குட்டிச்சுவர் போன்று காட்சியளிக்கும் அவனது கூரையற்ற, யன்னல்-கதவுகளற்ற சிறிப வீடு இப்போது பேயாய் மாறிப் பயமுறுத்த ஆரம்பித்தது.

ஆயினும் இதற்கெல்லாம் அஞ்சுவதில்லையென்று திடசங்கற்பம் பூண்டுகொண்டான். இனி இங்கு வாழமுடியாது! இன்னுமின்னும் துன்பங்களையும் துயரங்களையும் அணுஅணுவாக அனுபவித்து இரத்தக் கண்ணீர் சிந்திக்கொண்டிருக்க முடியாது. ஒருநாள் பட்டினியும் ஒருநாள் கால்வயிறுமாகக் காலந்தள்ளிக் கொண்டிருக்க முடியாது. பிச்சைக்காரனிலும் கேவலமாக, நலிந்து நாயாக, வாலிருந்தால் கூனிக் குறுகி அதைத் தன் காலிடுக்கில் நுழைத்துக்கொண்டு வாழ முடியாது!.....

ஊருக்குத் திரும்புவோம். எவ்வளவு பயங்கரமென்றாலும் அங்குச் செல்வோம். சொந்த வீட்டில் குடியமர்வோம். கூழோ கஞ்சியோ குடித்துவிட்டுச் சுருண்டு படுப்போம். நாலரை வருடங்களாக இங்கே பட்ட அவதி போதும். எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக அகதிக்காண்டை என்கிற அவச்சொல்!

நினைக்குந்தோறும் நாக்கைப் பிடுங்கிக்கொண்டு சாகலாம் போல் தோன்றும். ஆனால் சாவதுவுமில்லை; தைரியம் போதாது!

அப்படிப்பட்டவனுக்கு இந்தத் தைரியம் வந்தது ஆச்சரியமான விஷயந்தான். ஆனால் வந்தவிட்டது துணிவு! வாழ்வா

சாவா என்ற ஜீவ-மரணப் போராட்டத்தில் வாழ்வோ சாவோ அது இங்கல்ல, சொந்த மண்ணில்தான்!

மனைவியிடம் ஆலோசனை கேட்டான். சம்மதித்தாள்.

அதன் விளைவுதான்-

இந்தத் தீர்மானம்.

கல்பிட்டித் துறைமுகத்தில் நீண்ட கியூ வரிசை. அவன் குடும்பமும் இடையில். நேற்றே டிக்கட் எடுத்தாகிவிட்டது. ஏற வேண்டும்; மன்னார் போக வேண்டும்.

அப்போது வந்தது வியர்வையையும் உறையவைத்த அந்த அறிவிப்பு:-

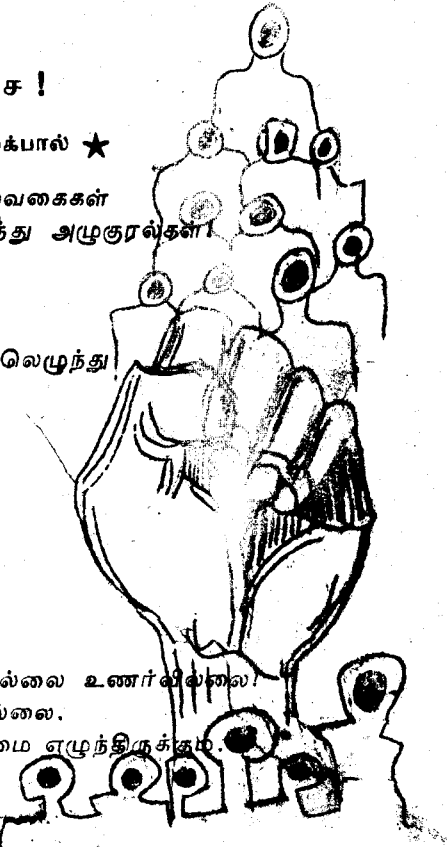
“.....மன்னார்ப் பிரதேசத்தில் கடும் சண்டை நடைபெறுவதனால் கப்பல் சேவை கால வரையறையின்றி நிறுத்தப்பட்டுள்ளது.....”

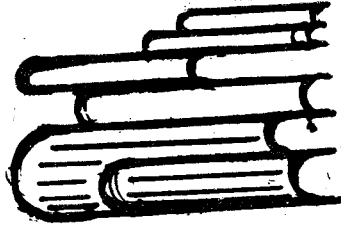

ஒத்திசை!

★ கவிஞர் ஏ. இக்பால் ★

அக்கரையில் கேட்கும் அலறல் குரல்வகைகள்
துக்குணியும் இனிமையில்லை தூரத்து அமுகுரங்கள்!
கழுதைபன்றி காட்டெருமை
கூடிக் குரல்கொடுக்கும்
செழுமையிலாக் குரல்குழப்பம்!
கட்டுக் கடங்காமல் காட்டாறு போலெழுந்து
எட்டுத் திசையும் கரைபுரண்டு
எழுந்து ஒலிபெருக்கும்.
காட்டுப் பன்றி எருமைக் கடாவை
வீட்டுக் கழைத்த வேடிக்கை!
நாட்டுக் கழுதைக்கு வண்ணான்
தலைமையிலா நாட்களிலை!
சோம்பல் சொறிச்சல்!
ஒற்றுமைக் குரல் அழிந்து பிசகி
ஒத்திசையில் எழவில்லை!
ஒவ்வொன்றும் தற்போக்கு; ஒழுங்கில்லை உணர்வில்லை!
இனிமைக் குரல்தான் இவர்களுக்கில்லை.
ஒருமனதாய் ஒத்திசைத்தால் இனிமை எழுந்திருக்கும்.
குரல்பற்றி நடுக்கேன் கவலை?
குரல் கூட்டாய் ஒத்திசைத்தால்
இனிமை பெறும் ஓர்மை உறும்!

14 ஆம் ஆண்டுச்சிறப்பிதழ்

குன்றின்

குரல்

மலையகத்திலிருந்து, 14 ஆண்டுகளாக ஒரு தமிழேடு வெளிவருகிறதென்றால் அதையிட்டு மகிழாத இலக்கிய நெஞ்சங்கள் இருக்க முடியாது.

அந்தனி ஜீவாவை ஆசிரியராகக்கொண்டு, தோட்டப் பிரதேசங்கட்கான கூட்டுச் செயலக வெளியீடாகக் 'குன்றின் குரல்' 14 ஆம் ஆண்டுச் சிறப்பிதழாக மலர்ந்துள்ளது.

கொட்டாரமுல்லை யூ.எம். பாருக் அவர்களின் புகைப்படம் குன்றின் பிரகாசமாகச் சஞ்சிகை முகத்தை அலங்கரிக்கிறது.

துணுக்குகளையும் கவிதையென்றால் இடம்பெறும் 12 கவிதைகளுள் மல்லிகை சி. குமாரின் படைப்பே கவிதையாகத் தேறுகிறது. பின்னட்டைத் தஸ்லிமா நஸ்ரீனின் கவிதை எடுத்துக்கொண்ட பொருளுக்கே முரணாகி (இறுதிப்பாரா) கைவிட்டுப்போகின்றது.

க.ப.வி. யும் அவசரப்பட்டுவிட்டார். ஏனையவை வெறும் வசனக்கோவைகளாகிக் கவனத்தை ஈர்க்கச் சக்தியற்றுவிட்டன:

கட்டுரைகளுள், மாத்தளை கௌதமனின் பத்திரிகைத்துறை முன்னோடிகள், அந்தனி ஜீவாவின் பெரியார் பி.டி. ராஜன், இரா. சிவலிங்கத்தின் இன்றையத் தமிழகத்தில் இலங்கைத் தமிழர் படுப்பாடு, முனைவர் அ. அறிவுநம்பியின் கரகாட்டம் என்பவை சிறப்பாக அமைந்துள்ளன; பல முக்கிய தகவல்களைத் தருகின்றன. நாடின் கோர்டிமெரின் அருமையான கட்டுரைக்கு மொழிபெயர்ப்பு வாய்ப்பாக அமையவில்லை. இம்மலரில் ஒரு சிறுகதையாவது இடம்பெறாமை பெரும் ஏமாற்றமே.

சி. பன்னீர் செல்வனின் துறவியின் காதல், சிறுகதைத் தடத்திலிருந்து விலகியும் குறுநாவலின் சுயத்தை எட்டிப் பிடியாமலும் எளிப்படி ஆனது? இப்படிக்கு, அகதி, சகலர்க்கும் ஆண்டாண்டுக் காலமாகத் தெரிந்த மேல்வாரி விஷயங்களையே சோம்பல்தனமாகக் கூறிக் கதையாகவும் இல்லாமல் விபரக்கொத்தாகவும் இல்லாமல்..... சிறப்புமலர் வெளியிடுவதென்பது இலேசான காரியமல்ல. நிறையச் சேகரிக்க வேண்டும். மல்லிகையை நினைவுகூராதிருக்க இயலவில்லை.

மலையகச் சிறப்பிதழென்று சொல்லும்போது கவிதைப்பகுதியில் குறிஞ்சித் தென்னவன், சு. முரளிதரன், தமிழோவியன், காந்தி, மலைத்தம்பி, கோமஸ் போன்றோரையும் சிறுகதைப் பகுதியில் தெளிவத்தை ஜோசப், மலரன்பன், வடிவேலன், மல்லிகை குமார், சிவலிங்கம் போன்றோரையும் அதன் ஆசிரியர் விட்டுவிடுவது அல்லது இவர்கள் இதழாசிரியரை விட்டுவிடுவது இலக்கியத்துக்கு ஆரோக்கியமானதல்ல.

பல இடர்ப்பாடுகளை ஆசிரியர் அனுபவித்திருக்கலாம். அதனால்தான் போலும் இதில் மறுபிரசுரங்கள் அதிகமாகிவிட்டன. எப்படியும் இதழைக் கொண்டுவந்துவிட்ட ஆசிரியருக்கும் நிர்வாகத்தினருக்கும் துணிச்சல் அதிகமே. எழுத்துப் பிழைகள் குறைந்து காத்திரமான குன்றின் குரல்கள் ஒலிக்க இடமுண்டு.

~~~~~

நூல் விமர்சனம் வேண்டுவோர்

நூலின் இரு பிரதிகளை

அனுப்பவும்.

இன்னும் இரண்டொரு சூரியன் இருந்தால்தான் கட்டுப் படியாகும் என்று பட்டது அவனுக்கு.

எலும்பைக் குடையும் நுவரெலியாவின் குளிருக்கு, இந்த ஒரு சூரியன் போதாதுதான்.

டார்வினின் நண்பரும் விஞ்ஞானியும் தத்துவஞானியுமான ஏர்னஸ்ட் ஹெகல் என்பார், உளச்சோர்வோ உடல் சோர்வோ உள்ளவர்களுக்கு இது ஒரு மெக்கா என்று வர்ணித்த அதே நுவரெலியாதான்.

இவனுக்கு இரண்டு சோர்வுமே சேர்ந்தாற்போல் வந்திருக்கின்றன.

நிற்க முடியவில்லை; வெடவெடக்கிறது. நடக்க முடியவில்லை; நடுங்குகிறது. உட்கார முடியவில்லை; ஊசியாய்க் குத்துகிறது!.....இப்படியும் ஒரு குளிரா! இப்படியும் ஒரு ஊரா!

தெளிவத்தை ஜோசப்

காற்றின் குளிர், மயிர்க்கால்கள் ஊடாகத் தோலுக்குள் நுழைந்து, தசைகளுக்குள் வியாபித்து, ஒவ்வொன்று ஒவ்வொன்றாய் எலும்புகளைத் தேடித் தேடி எண்ணிச் சுற்றிச் சுற்றி உடல் ஜில்லிட்டு விரைத்துப் போகிறது.

இதே மாதத்தில் மூன்றாவது தடவை இது.

அம்மாவைப் பார்க்கப் போக வேண்டும் என்னும் பேச்சு செழுந்தபோதே லயத்துக்கு வரமாட்டோம் என்று மக்கார் பண்ணினார்கள் மனைவியும் மகளும். அவனுக்கும் நியாயமாகவேதான் பட்டது!

நுவரெலியாவிலிருந்து பதினெட்டு- இருபது மைல் தொலைவிலுள்ள அந்தத் தேயிலைத் தோட்டத்துக்கு வாடகைக்கு ஒரு கார் பிடித்துக்கொண்டுதான் போக வேண்டும். பஸ்ஸிலும் போகலாம்தான். ஆனால் நுவரெலியா பஸ் ஸ்டாண்டில் பஸ் ஏறுவதென்பது ஒரு சர்க்கஸ் விளையாட்டு மாதிரி. ஸ்டாண்டை நோக்கி ஓடி வரும்போதே பஸ்ஸில் ஏறும் சாகஸம் தெரிந்திருக்க வேண்டும். அடித்துப் பிடித்து முட்டி மோதிக்கொண்டு ஏறத் தைரியம் வேண்டும். விழாமல், கால் செருப்பை அறுத்துக் கொள்ளாமல் பாய்ந்து தொற்றிக்கொள்ளும் லாகவம் தெரிய வேண்டும். குடையைக் கண்டதும் மிரளும் பசுமாடுபோல் கூட்டத்தைக் கண்டாலே மிரளும் இதுகளுடன் எப்படி பஸ் ஏறுவான்?

ஆகவே அம்மாவைப் பார்க்கத்தானே என்று மனதைத் திடப் படுத்திக்கொண்டு வாடகைக் கார்தான். இங்கிருந்து ஐம்பது ரூபாயில் முடியும் பயணம் இன்னொரு சைபரைச் சேர்த்துக் கொள்ளும்.

நுவரெலியா டவுனில் அவன் நண்பர் தாயுமானவர் லாய ராக இருக்கிறார். அவருடைய வீட்டில் மனைவியையும் மகளையும் நிறுத்திவிட்டுத் தான் மட்டும் தோட்டத் துக்குச் சென்று வருவதாக ஏற்பாடு.

இந்தமுறை அம்மா ஏமாற்ற மாட்டார்கள் என்றே எண்ணிக்கொண்டான்.

“அங்கே இருந்து நீங்கள் மட்டும் தனியாக அம்மாவைப் பார்க்கப் போவதென்றால் இங்கிருந்தே தனியாகப் போய் வாருங்களேன்! நாங்கள் வீட்டில் இருக்கிறோம்!” என்றாள் மனைவி அவன்தான் சம்மதிக்கவில்லை! அம்மா செத்துப் போய்விட்டால் மறுபடி கொழும்பு வந்தல்லவா கூட்டிப் போக வேண்டும் என்று

மனைவியைச் சமாதானம் செய்தான். அவள்தான் பிடிவாதமாகத் தோட்டத்துக்கே வருவதென்றாள்— இவ்வளவு தூரம் வந்துவிட்டு இங்கே என்ன தங்குவது என்று.

கார் பிடித்துக்கொண்டே போனாலும் மேலே கோவிலடியில் நிறுத்திவிட வேண்டும். கோவிலை ஒட்டிக் காடாய் மண்டிக் கிடக்கும் மல்லிகைப் புதர். கரும்பச்சை வானத்தில் நட்சத்திரங்களை வாரி இறைத்தாற்போல் புதர் நிறைய வெள்ளை வெள்ளையாய் வெடித்துச் சிரிக்கும் மலர்கள். கண் மட்டுமல்ல மனமும் கொள்ளாக் காட்சிகள்தான்; இல்லை என்று கூறவில்லை!.....மல்லிகைப் புதரை ஒட்டினாற்போல் கொழுந்து நிறுக்கும் மடுவம். மடுவத்தின் ஓரமாக வந்து நின்று கிணற்றுக்குள் எட்டிப் பார்ப்பதுபோல் கீழே பார்த்தால் மலையடிவாரத்தின் பள்ளத்துக்குள் தெரியும் ஏழெட்டுப் பத்து லயத்துக் கூரைகள் சிவப்புச் சிவப்புக் கோடாகப் புகை விட்டுக்கொண்டு.

அதில் ஒன்றின் ஓரத்துக் காம்பிராதான் அம்மாவின் வாசஸ்தலம். அம்மாவும் தம்பியின் குடும்பமும் அதற்குள்ள்தான்.

வெள்ளைக்காரன் தேயிலை பயிரிடத் தொடங்கிய காலத்தில் கட்டப்பட்டவை இந்த லயங்கள். நூற்றைம்பது—அறுபது ஆண்டுப் பழைமை வாய்ந்தவை. மாற்றமே இல்லாமல் அப்படியே தொடர்கின்றன. அரசுக்கு அரசு தலைவர்கள் மாறுகிறார்கள்; ஆனாலும் இவை மாறவில்லை!

உலகக் கிண்ணக்-கிரிக்கட் போட்டிகள் அடுத்த ஆண்டு இந்திய உபகண்டத்திலேயே நடைபெறவிருப்பது வாசகர் அறிந்ததே. இந்தியா, பாக்கிஸ்தான், இலங்கை ஆகிய மூன்று நாடுகளும் ‘முக்கூட்டு முன்னணி’யாக நின்று உலகப் போட்டியை நடத்தவுள்ளன. இந்திய, பாக்கிஸ்தான் பெவிலியன்களுக்கு நிகரான பெவிலியன்கள் இலங்கையிலும் உள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. கெத்தாராம, அஸ்கிரிய, சரா (பழைய ஓவல்) ஸ்டேடியம் போன்றவை சர்வதேசத் தரத்துக்கு நிகரானவையாகும்.

அதிலும் கெத்தாராம ஸ்டேடியம் இரவு-பகல் மெச்சுக்கு மிகப் பொருத்தமுடையது. உலகிலுள்ள, இரவு ஆட்டத்துக்கான இரண்டொரு கிரவுண்டுகளில் இதுவும் ஒன்று. அவுஸ்திரேலியாவிலுள்ள மெல்பேர்ண் ஸ்டேடியம், இந்தியாலுள்ள நேரு ஸ்டேடியம் போன்றவற்றுக்கு நிகரானது இது; ஒவ்வொன்றும் 1000 வாட்சத்தியுடைய சுமார் 600 மின் விளக்குகள், ஆறு இராட்சதத் தூண்களின் உச்சியில் நின்றவாறு ஒளி வெள்ளத்தைப் பாய்ச்சி இரவைப் பகலாக்குவது கண்கொள்ளாக் காட்சியாகும்.

இலங்கை ஆடுகளம் சுழல் பந்து வீச்சாளர்களுக்கே சாதகமானது என்றொரு கருத்து நிலவுவது உண்மையானது. ஆயினும் உலகப் புகழ் மிக்க வேகப்பந்து வீச்சாளர்களான இம்ரான் கான், ஸர் ரிச்சர்ட் ஹாப்ட்லி, கபில்தேவ் போன்றோர் இலங்கை ‘சுழல் பந்து’ மைதானத்தில் நிறையச் சாதித்திருக்கிறார்கள்.

உலகப் புகழ் அதிவேகப் பந்து வீச்சு இரட்டையர்களான வஸீம் அக்ரம் - வக்கர் யூனுஸ் ஜோடியின் அபார ஆட்டத்தத்துக்கும் இலங்கை கிரவுண்டுகள் கட்டியும் கூறத்தான் செய்கின்றன.

கொழுந்து மடுவத்துக்கு இந்தப் பக்கமாக இரண்டு தேயிலைச் செடிகளின் இடைவெளிக்குள் ஒரு குறுக்குப்பாதை இறங்குகிறது. படிகள் கட்டப்பட்டுக் கல் பெயர்ந்து, பல் விழுந்த எகிறுபோல்.....

அதன் வழியாகக் கீழே இறங்க வேண்டும். நின்று நெளிந்து ஓடிந்து திரும்பி இருநூற்றறுபது படிகள் இறங்கவிட்டால், அம்மா இருக்கும் வயம் வந்துவிடும்.

அது எப்படி அவ்வளவு கரெட்டாக இருநூற்றறுபது படிகள் என்று கேட்கத் தோன்றுகிறதா? பள்ளி நாட்களில் தினசரி இரண்டு தடவை ஏறி இறங்கிய படிக்கட்டாயிற்றே! இறங்கி ஓடும்போது முதல் நாலைந்து படிகளை விட்டுவிட்டு எண்ணத் தொடங்கினாலோ அல்லது கடைசி நாலைந்து படிகள் வரும் போது எண்ணுவதை எதேச்சையாக விட்டுவிட்டாலோ, கல்லுக்குக் கல் கால்வைத்து ஓடும்போது எண்ணி எண்ணி ஓடிய படிகள்தான். பழக்கம்தான். இருநூற்றறுபதுக்குக் கூடுதலாகத் தவிரக் குறையாது.

சப்பாத்தின் உயர்த்தி கல்லிடையில் சிக்கிக் கால் புரண்டு சுருக்கிக்கொண்ட அனுபவங்களால் கழற்றிக் கையில் தூக்கிக் கொண்டு மனைவியும் மகளும் அவன் பின்னால் இறங்குவார்கள்.

இம்முறை உலகக் கிண்ணக் கிரிக்கட் போட்டியில் எந்த நாடு வெல்லும் என்ற கேள்வியைவிட, பாக்கிஸ்தான் தோற்றுவிடுமோ என்ற ஐயமும் கலக்கமுமே பாக்கிஸ்தான் அபிமானிகளைப் பாடாய்ப்படுத்திற்று. நமது நாட்டிலும், ஏன், இந்தியாவிலும்கூடப் பாக்கிஸ்தான் அபிமானிகள் கணிசமானோர் இருக்கத்தான் செய்கின்றனர்.

தற்போதைய பாக்கிஸ்தான் அணி உலகிலேயே மிகச் சிறந்த ஓர் அணியாகும். அணியின் ப்ளஸ் பொய்ண்ட், வேகப்பந்து வீச்சாளர்கள்தான் (வஸீம், வக்கர்). சிறந்த துடுப்பாட்ட வீரர்களும் உளர் (இன்ஸமாம், ஸலீம் மாலிக், ஸயீட் அன்வர், மன்ஸூர் இலாஹி). விக்கட் காப்பாளரும் சிறப்பானவரே.

ஆயினும் உலகப் போட்டியில் தோற்றுவிடுமோ என்ற அச்ச உணர்வுக்குச் சில சாரணங்களும் கூறப்படுகின்றன இம்ரான்கான் போல் அற்புதமாகத் திட்டமிட்டு, விஜய்

அவர்களின் முகத்தைப் பார்த்துக் கண்களைச் சந்திக்கும் தைர்யம் அப்போது அவனுக்கிருப்பதில்லை.

ஒருவிதமாக இறங்கிப் போய்விட்டாயிற்று!

கோவிலடியில் கார் நிற்கும்போதே கீழே வயத்தில் பக்கத்துக் காமபிராக் காமாட்சி, ‘‘பெரியதம்பி வருறாப்புல இருக்கேம்மா?.....’’ என்று விசாரிக்கத் தொடங்கியிருப்பாள்.

வாசல்வரை வந்து பூவரசு மரத்தடியில் அம்மா நிற்பார்கள். தம்பியின் பிள்ளைகள் பின்னால் நிற்கும். தம்பி பட்டியில் இருப்பான்- ஏதாவது நோண்டிக்கொண்டு.

‘‘பாத்து, பாத்துப்பா!.....பாத மாதிரியா இருக்கு?..... அட்டமழயில் மண்ணெல்லாம் அரிச்சிக்கிட்டுப் போயிறுச்சி!..... பொந்துக்குள்ளாற ஏதுங் கால விட்டுக்குறாம்!.....’’ என்று குரல் கொடுத்தபடி இரு கைகளையும் நீட்டிக்கொண்டு அவர்களை வரவேற்கும் அம்மா.....

வயதால் பாதியும் குளிரால் மீதியுமாகச் சுருங்கித் தொங்கும் தோல்களுடன் அந்த முகம், அந்தக் கைகள்!.....

அள்ளி அணைத்துக்கொள்ளும் அந்தக் கைகளின் சில்லிர்ப்பு இவனுடலுடன் இழைய, அப்படியே அலாக்காக அம்மாவைத்

கம் அமைத்து வழி நடத்தக்கூடிய தலைவன் இன்மை; டெஸ்ட் போட்டிகளில் பத்தாயிரம் ஓட்டத்தை எதிர் பார்த்துக் காத்திருக்கும் ‘ஓட்ட இயந்திரம்’ ஜாவித் மியன்டாட் அணியிலிருந்து நீக்கப்பட்டமை; ஃபீல்டிங் கில் உள்ள பலவீனம். இதனடிப்படையில் உலகக் கிண்ணத்தை மீண்டும் கைப்பற்றுமா என்ற ஐயம் எழுந்துள்ளதில் நியாயம் இல்லாமல் இல்லை.

முதலாம், இரண்டாம் உலகப் போட்டிகளை மேற்கிந்தியா வென்றது. மூன்றாவது உலகக் கிண்ணத்தை இந்தியா சுவீகரித்தது. நான்காவது உலகக்கோப்பையை இங்கிலாந்து வென்றது. ஐந்தாவதை வெகு சாமர்த்தியமாகப் பாக்கிஸ்தான் பறித்துக் கொண்டது.

எனவே இம்முறையும் ஓர் ஆசிய நாடு இக்கிண்ணத்தைக் கைப்பற்றக்கூடிய சாத்தியக்கூறுகளை விளையாட்டுலகம் அலகிக்கொண்டிருக்கிறது.

கலையாதி

தூக்கி ஒரு சுற்றுச் சுற்றி உள்ளே நுழைந்துவிடுவான்.

பின்னால் நிற்கும் சின்னதுகள் பேந்தப் பேந்த முழிக்கும்.

“விடுப்பா விடு!..... நான் புள்ளையக் கெஞ்சணும்!” என்று தன்னை விடுவித்துக்கொண்டு வெளியே திரும்புகையில் முருமகனும் கொழும்புப் பேத்தியும் லயத்துக்குள் நுழைவார்கள்.

மருமகனின் நெற்றியில் கைகளை வைத்துக் கன்னம் வழி தாவாய் வரை உருவி நெற்றிப் பொட்டில் விரல்களை நெரித்துப் படபடவென்று முறித்துக்கொண்டு, “பாத்தியா எவ்வளவு திருஷ்டி என் செல்லத்துக்கு!” என்றபடி துணிவோடு இழுத்துக் கொடியில் போட்டுவிட்டு நாகாலியை இழுத்துப் போட்டு “இரும்மா!” என்பார்கள். கொழும்புப் பேத்தியின் ஆப்பின் கன்னங்களைத் தனது கைக்குள் அடக்கி அப்படியே இழுத்து நெஞ்சோடு அணைத்துக்கொள்வார்கள். பேத்தி, “ஹைய்ய!” என்று சுத்துவாள். “பாட்டி கை குளிந்தாமைமா?” என்பார்கள் சிரித்தபடி. “குத்துது!” என்பாள் பேத்தி.

அவளும் மகளும் கட்டிலில் அமர்ந்துகொள்வார்கள். அம்மா இருவருக்கும் நடுவில் படத்துக்கு அமர்வதுபோல் அமர்ந்து கொள்வார்கள்.

தம்பியின் மனைவி ஆனி பறக்கப் பறக்கத் தேவீர் கிளாஸ் களுடன் வந்து நிற்பாள்.

“தேத்தண்ணி குடிப்பியாமைமா?” என்று கிளாஸை எடுத்து நீட்டுவார் அம்மா பேத்தியிடம்.

“ம்!” என்றபடி கிளாஸை வாங்கிக்கொள்வாள் பேத்தி. “காலையில் தேத்தண்ணி குடிக்க மாட்டோம், கோப்பிதான்” என்பது போன்ற பாட்டிக்கு அசௌகரியம் ஏற்படுத்தும் பேச்சுக்கள் கூடாது என்று சின்னவளுக்குச் சொல்லிக்கொடுத்து வைத்திருக்கின்றான். எது எது என்பதெல்லாம் அந்தச் சிறிதக்கு எப்படித் தெரியும்? ஆகவே எல்லாவற்றிற்கும் ‘ம்’ தான்!

“அம்மா, டீ!” என்றவாறு அம்மாவிடம் மகள் எழுந்து செல்வதன் அர்த்தம், “எனக்கு டீ வேணாம்!” என்பதுதான்!

“டீறிங் லிட்ஸ்; வெரி கோல்ட்; நோ?” என்றபடி கிளாஸை வாங்கி மகளுக்குப் பறக்கத் தொடங்குவாள் தாய்.

“டீ குடிம்மா; நான் குடுக்கிறேன் பாப்பாவுடா!” என்றவாறு அம்மா கட்டிலை விட்டிறங்குவார்கள்.

“எல்லாம் ஆயும் மகளும் பாத்துக்கிறுங்க; நீங்க இருங்க!” என்று, தான் பாதி குடித்த கிளாஸை அம்மாவின் வாயில் வைத்து மெதுவாகச் சாய்ப்பாள் அவன்.

“டீ குடிப்பா!” என்றாலும் அம்மாவின் தொண்டைக்குள் அது ஜீவாம்ருதமாய் இறங்கும். கண்கள் படபடத்துக் கசியும் புருவத்துக்கும் தெரியாமல்.

வேரும் மண்ணுமாய் நாலெந்து நோக்கல் கிழங்குடன் வந்து நிற்பாள் தம்பி.

தோட்டத்தில் அவனுக்கு கப்பர்லைஸர் வேலை கொடுத்திருக்கின்றார் துரை! ஒரு வருஷம்போல் ஆகிறது அரைக்கால் சட்டை, சப்பாத்து, மேஸ் போட்டு. அதுவரை சையில் கத்தியும் தோளில் பணுவெட்டியும்தான். அவன் மனைவி தோட்டத்தில் வேலை. பழைய மலையோ மட்டக் கொழுந்தோ-கொழுந்துதான்.

கட்டைவிரல் நுனியும் ஆள்காட்டி விரலோரங்களும் வரியாய்த் தேயிலைக் காட்டையுடன் கறுப்புக் கறுப்பாய்க் கோடுபாய்ந்து கிடப்பதெல்லாம் கொழுந்தாய்வின் முத்திரைகள். பெரியண்ணன் சம்சாரம் வந்தால் அந்தப் பளிங்கு விரல்கள் தான் இவளை முதலில் கவர்வது. அக்காவின் மோதிரம்கூட அந்த விரலால்தான் பெருமை அடைவதாக எண்ணிக்கொள்வாள்!

நோக்கல் கிழங்கை ரெடுடன் பார்த்தே இராத மகளுக்கு ஒரே வியப்பு! கண் விரிய நிற்பாள்!

“வேர டெட்டி வீசங்க! இல்லாட்டி மண்ண அலசிக்கிட்டு வாங்க!” என்று மனைவியும் “கோழியத் தொறந்து உட்றாதப்பா! கோணக்கொண்ட சேவல் சுத்தம் பண்ணிக் குடுத்துறு!” என்று அம்மாவும் அவனுக்கு உத்தரவிடுவார்கள்.

இருவருக்குமே தலையை ஆட்டிவிட்டு அண்ணனைப் பார்ப்பாள் தம்பி.

“ராத் தங்கிட்டு நாளைக்கிப் போங்களுள்? ஆள் நெருங்கி என்னர் ஆயிறப் போவது?..... மனிசிருந்தா எடமா இருக்காது!..... கார்க்காரன நாளைக்கி வான்னு அனுப்பிட்டு வரவா?.....” - அண்ணன் குடும்பத்தை ஒரு இரவு தங்களுடன் தங்கவைத்துக்கொள்ளும் ஆசை அவன் முகத்தில் ஆடும்.

அம்மாவுடன் தங்கி இரவைக் கழிக்க அண்ணனுக்கும் ஆசைதான். ஆனாலும் இந்நக்கும் அந்த ஒரே காம்பிளாவில் படுக்க, எழுந்திருக்க, காலையில் வெளியே தெருவே போக- எங்கே வசதி இருக்கிறது?

லயத்தின் முன் லைசன் கல்லில் நின்றுதான் பல் துணக்கி முகம் கழுவ வேண்டும். முழு லயமுடும் நின்று வேடிக்கை பார்க்கும். இல்லாவிட்டால் பட்டிப் பக்கம் பேய்விட வேண்டும்.....

முழு லயத்துக்குமே இருப்பது இரண்டே மலசல கூடங்கள். அதுவும் தேயிலைக்குள்ளே போக வேண்டு- டையில் செய்பு டனோ கைவாளியுடனோ!

கொழும்பிலேயே பழகிவிட்ட மனைவி மக்களுடன் இதெல்லாம் பெரும் சிரமம். ஆகவேதான் மனைவிக் கடித்துக்கொண்டு வந்த அன்றே கிளம்பிவிடுவான்!

தனியாக வந்தால் தங்கிவிட்டே செல்வான். அவன் புரண டெழுந்த மண் அது!

ஏக்கத்துடன் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் தம்பியைப் பார்த்து ஒருவகை ஏமாற்றத்துடன் கூறுவான், “இல்ல ராக! கார்க்காரன நாலு மணிபோல வான்னு சொல்லி அனுப்பிட்டுத்தான் வந்தேன்.....” என்று.

“அம்மி அரைக்கிற சத்தங்கேக்குது. என்னா அரைப்பது?” என்பான்.

“நீ சும்மா இரேன்; கொச்சிக்கா அரைக்கிறா உன் கொழுந்தியா!” என்று கூறியபடி அம்மா தேவீர் கிளாஸ்களை எடுத்துக்கொண்டு அடுப்படியை நோக்கி நடப்பார்கள்.

அந்த வயதிலும் அந்தக் குளிரிலும் அம்மா சிட்டைப்போல் பறப்பதாகத் தெரியும் அவனுக்கு. உழைத்து உரமேறிய உடல். சேக்கிற்கோ தளர்வுக்கோ அது இடமளிக்காது. அவனுடைய வருகையும் அவளுக்கு ஒரு புதுத் தென்பைக் கொடுக்கிறது. உடலிலே ஒரு இளமை; நடையிலே ஒரு துள்ளல்!

தம்பி மனைவியைக் கொழுந்தியாள் என்றழைக்கும் உறவு முறையின் உரிமை, குழம்பாக்கக் கொச்சிக்காய் அரைபடும் அம்மிச் சத்தம்- இத்தியாதிகளைக் கேட்க இங்கு வரவேண்டும்!

கொழும்பில் யார் அம்மியில் அரைக்கிறார்கள்? மசாலாத் தூள் தானே!

“என்னாப்பா, அப்படியே உக்காந்துட்டா எப்படி?.....” என்று மனைவியைக் கிளப்புவான். மகள் இன்னும் அம்மாவின் மடியிலிருந்து எழவில்லை!

கூரையில் செருகிவிருந்த தீட்டுக்கட்டையும் சுத்தியுமாகத் தம்பி தோட்டத்துக்குள் சென்றுவிடுவான். கோழி கறேபுறே

என்று கூக்குரலிடும்.

மனைவியையும் மகளையும் கூட்டிக்கொண்டு அவனும் தோட்டத்துக்குள் செல்வான். தம்பியின் சின்னது இரண்டும் அக்காவின் கைகளைப் பிடித்துக்கொண்டு உடன் நடக்கும்.

அம்மாவின் மடியில் அவனும் அவன் மடியில் அம்மாவுமாக ஆனந்தமாய்ப் பொழுதைப் போக்கிவிடுவான் அவன்.

ஆனால் மனைவியும் மகளும் எத்தனை நேரம் அதற்குள் ளேயே அமர்ந்திருப்பார்கள்?

லயத்துக்கும் காய்கறித் தோட்டத்துக்கும் நடுவில் இருக்கும் வேலியிடம் நிற்கிறது ஒரு மாதுளை மரம். சின்னவனுக்கும் அதற்கும் ஒரு வயசு என்று இறக்குமுன் அப்பா அடிக்கடி கூறுவதுண்டு.

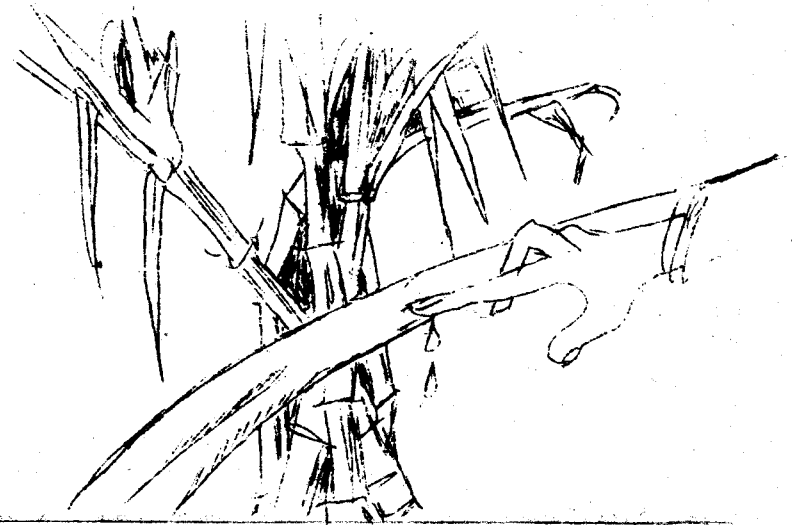
நிளை நுளிகளில் சிவப்புச் சிவப்பாய்ச் சின்னச் சின்னப் பூக்களும் குண்டு குண்டாய்க் காய்களுமாய்.....

ஒரு காயைத் தொட்டுப் பார்க்கின்றாள் மகள்; தனது மொட்டுக்கள் விரிய “மாதுளை!” என்பாள் தகப்பனைப் பார்த்து.

“புடுங்கித் தின்னும்மா; பூச்சிக்கும் நெஞ்சிச் சளிக்கும் நல்லது!” என்று உள்ளிருந்து ஓடி வருகிறது அம்மாவின் குரல்.

தங்களைச் சுற்றியே வலம் வரும் அம்மாவின் அன்புப் பார்வை அவனைத் தடுமாறச் செய்கிறது.

அம்மாவுக்கென்று அவன் என்ன செய்திருக்கின்றான்? படித்துப் பாஸாகி உத்தியோகம் தேடிக் காதலித்துக் கல்யாணம் கட்டிக் குழந்தை பெற்று.....

என் மகன் இப்படி இப்படி இருக்கின்றான் என்று கூறிச் கூறிப் பெருமைப்படும் நெஞ்சம் அது! எனக்கு என்ன செய்தாய் என்று எதிர்பார்க்கும் நெஞ்சமல்ல. இப்படி ஒரு நாள் வருவதுவும் “இனி எப்பப்பா?...” என்னும் கேள்வியுடன் விடை பெறுவதுவும்தான் அவன் செய்வது!

இந்த வருகைதான் அந்தத் தாயுள்ளத்தை எப்படி ஆட்கொண்டுவிகிறது!

அம்மாவுக்கு ஏதாவது செய்யவேண்டும் என்னும் உறுத்தலில் ஒரு தடவை கொழும்புக்குக் கூட்டிக்கொண்டு போனான் தன்னுடன் வைத்துக்கொள்ள!

இந்தக் குளிருக்கும் கொழும்பின் சூட்டிற்கும் அம்மா திண்டாடிப் போனார்கள். பட்டியில்லை, மாடில்லை, சுற்றிவரத் தோட்டமில்லை, பிடுங்கிச் சமைக்கக் காய்கறியில்லை! அம்மாவுக்கு ஒரு நாள் போவது ஒரு மாதம்போல் தெரிகிறது.

மகன் வீட்டில் மாட்டிறைச்சி ஆக்குகின்றார்கள். கொழும்பில் இதெல்லாம் சகஜம்; சாதாரணம். ஆனால் அம்மாவுக்கு...

“.....எனக்கு.....தனியா.....” என்றார்கள் மகனிடம் ஒரு நாள்.

“உங்களுக்கு அதெல்லாம் இல்லை தனியாத்தான்!” என்று தொடங்கிய மகனிடம் மெதுவாகக் கூறினார்கள்:— “தனியா ஒரு கோப்பயும் ஆப்பயும்பா!.....நீங்க பாவிக்கற ஆப்ப, கரண்டி எல்லாம்.....”

மருமகனிடம் அம்மா மூச்சு விடமாட்டார்கள். ‘வாம்மா, இரும்மா’ என்றுகூடச் சொல்லமாட்டார்கள்; ‘வாங்க, இருங்க’ தான். மருமகள் அம்மாவுக்கு ஒரு மகாராணி மாதிரி!

பல்லைக் கடித்துக்கொண்டு ஒரு பத்து நாள் இருந்தார்கள்; அவ்வளவுதான்!

தான் பிள்ளைகளுக்குச் செய்யவேண்டும் என்பதைத் தவிரப் பிள்ளைகள் தனக்குச் செய்யவேண்டும் என்னும் எதிர்பார்ப்பு இல்லாதவன் தாய்!

நம்மைச் சுற்றி ஆயிரம்பேர் இருக்கலாம். அன்பைச் சொரியலாம். ஆனால் யாருமே அம்மாவாக முடியாது! அம்மா அம்மாதான்!

மாதுளை மரத்தைத் தாண்டிப் பட்டியில் மாடுகளிடம் நின்று பயந்து பயந்து தொடும் மனைவி. மசளைக் கேலியாகப் பார்த்துப் பசுவின் மடியில் கை வைத்துக் காம்பை இடித்துப் பாலைப் பீச்சிக்காட்டிப் பெருமைப்பட்டுக்கொண்டு கீழே நடப்பான்.

மடியில் கை பட்டதும் பசு சிலிர்த்துக் கொள்வதை வேடிக்கை பார்த்து நிற்கும் மகள், உடலைக் கூனி வாலை உயர்த்தி அது தடதடவென்று பெய்ய ஆரம்பித்ததும் காலைத் துடைத்தபடி ஓடி வந்துவிடுவாள்!

பட்டிக்குக் கீழே ஒரு நீரோடை. தண்ணீர்க் கான் அருகே தம்பி ராசு கோழி வெட்டிக்கொண்டிருப்பான். அவன் தலைக்கு மேலாகப் பலாமரத்தில் முற்றாத காய்களின்மேல் தாவித்தாவிப் பாய்ந்து, பழுத்திருக்கிறதா என்று வாசனை பிடிக்கிறது அணிற் கூட்டம்.

“அணில் பழம் தேடுது, பாத்தியா!” என்று மகளுக்குக் காட்டுவான்.

தம்பி கோழி வெட்டும் லாகவத்தை ரசித்துக்கொண்டு நிற்பாள் மனைவி.

ஏதோ வாசம் மூக்கைத் துளைக்கிறது. நுனி மூக்கு விரிந்து வாசனைக் காற்றை மாற்றிக்கொள்கிறது.

“அன்னாசி ஒண்ணு பழுத்திரிச்சி. கொஞ்சம் இலை சருகெல்லாம் போட்டு மூடித்தான் வச்சேன்! காக்கா சனியனுக்கு உடுமா! கொத்தியிருக்கும்; அதுதான் கமகமக்குது!.....” என்று கோழியை அப்படியே வைத்துவிட்டுத் தம்பி எழுந்து போய் அன்னாசிப் பழத்தை ஓடித்து எடுத்துவந்து நீட்டுவான்.

மகள் வாங்கிக்கொள்வாள். கொண்டைக்குக் கீழே லேசாகக் கொத்தியிருக்கிறது காகம். வாசனை தாங்கமுடியவில்லை.

“வெட்டித் தரேன் பொறகு,” என்றபடி கோழி வெட்டுவதில் குந்திக்கொள்வான் தம்பி.

நீரோடையின் இருமருங்கிலும் கரும்பு செழித்து நிற்கிறது. கரும்போலையின் அடிப்பக்கம் கறுப்புக் கறுப்பாய் ஆடியாடி அமர்ந்திருக்கும் அழகான பூச்சிகள் இலை ஆடியதும் பறந்து மறுபடியும் அதேபோல் அமரும் காட்சி எண் கொள்ளாதது.

மனைவிக்கும் மகளுக்கும் கரும்பை ஆட்டி ஆட்டிக் காட்டிக் கொண்டிருப்பான் அவன்.

இப்படி ஒவ்வொன்றையும் வியப்பறும் வண்ணம் காட்டி அவர்களின் ஆயாசத்தை, தனிமையை, இட வித்தியாசத்தை விரட்டிப் பொழுதைக் கழித்துவிடும் எண்ணம் அவடையது.

“அண்ணிக்கும் மகளுக்கும் வேடிக்க காட்டுறியா, வேல நடக்குதா? அரக்கப் பறக்க அள்ளிப்போட்டுக்கிட்டு அனுப்பத் தான் வேண்டி வரும்! சுருக்கா கொண்டாந்து குடு!” என்று இளைய மகனை எச்சரித்த அம்மாவின் குரல், “கரும்போயைத் தடவிப் பாக்க வேணாமின்னு அம்மாகிட்ட சொல்லுமமா! வெட்டுறது தெரியாம வெட்டிப்பிடும்!.....” என்று பேத்திக்கும் எச்சரிக்கை விடுக்கிறது.

கரும்பிடமிருந்து விலகி நிற்குகொள்வாள் மருமகள்!

“அதே பஞ்சு மாதிரி வெரல்! அறுத்தாலும் ஆழமாத்தான் அறுத்துப்பிடும்!” என்று ஒத்தாடும் தம்பி மனைவியின் குரல்.

அம்மா நீரோடை அருகே வந்துவிடுவார்கள். “இதறுதி பாத்தது போதும், இனிப் பெறகு பாக்கலாம்; வாங்க தேத் தண்ணி குடிக்க!.....”

“இப்பத்தானே குடிச்சோம்?”

“அது வெறுந் தேத்தண்ணிதானே, காலையாகாரம் ஏதுஞ் சாப்புறதில்லியா! சுடச்சுட உப்புமா கௌறியிருக்கேன்..... ஆறிப்போயிறும், வாங்க!” என்று மருமகளையும் பேத்தியையும் அழைப்பாள். பேத்தியிடமிருந்து வாக்கும் அன்னாசிப் பழத்தைக் கீழே வைப்பாள்— “பச்சப் புள்ள கையில் இ த த் தூக்கிக் குடுத்தா எம்மாந் நேரம் வச்சிருக்கும்!” என்றபடி.

“நீ வல்லையா சாப்புட?” என்று தம்பியைக் கேட்பான் அவன்.

“இதோ முடிஞ்சுறிச்சி! நீங்க நடங்க நான் வந்துடுறேன்!” என்பான் தம்பி.

எட்டி நாலைந்து வாழை இலை நுனிகளை நறுக்கிக்கொள்வார்கள் அம்மா.

அவனால் நம்ப முடியவில்லை! அதற்குள் அம்மா என்னென்ன செய்கின்றார்கள்! அந்தக் கைகளுக்குள் என்ன மாயை இருக்கிறது!

தாயுடன் அறுசுவை போம் என்று சொன்னவன் சும்மாவா சொல்லி வைத்திருப்பான்?

இன்னும் காய்கறித் தோட்டம் காட்ட வேண்டும்! கொண்டை நாரான் மரம், பனைபோல் உயர்ந்து நிற்கும் கறி வேப்பிலை மரம், சேனையில் நிற்கும் கொய்யா மரங்கள்.....

அத்தனையும் பார்த்து, பறித்து, மென்று, துப்பி முடிய நேரம் சரியாகிவிடும். பிறகு நடந்த களைப்பு நீங்கக் கொஞ்சம் உட்காரப் பகல் சாப்பாடு. விருந்தேதான்!

சாப்பிட்டு முடித்துக் களைப்பாறி அவசர அவசரமாகத் தேனீர் தயாரித்து அதையும் குடித்து ரெடியாகியதும் மலை போல் நிற்கும் படியேறும் படலம்! இருதூற்றறுபது படிகளை ஏறி முடிப்பதென்றால்.....

சாப்பிட்ட விருந்துச் சாப்பாடு, குடித்த தேனீர் அத்தனையும் எங்கேயென்று போய்விடும்!

கார்க்காரன் வந்து ஹோரன் அடித்துக்கொண்டு நிற்பான்.

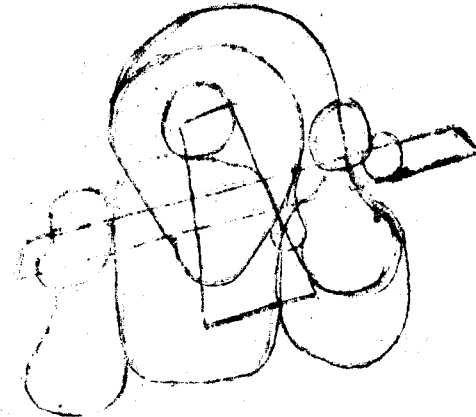
★

இதுதான் ஆண்டுக்கு இரண்டு தடவை அல்லது மூன்று தடவை நடக்கும் அம்மா தரிசனம்; பழைய கதை.

அப்போதெல்லாம் அவ்வளவாகத் தோன்றுவது கிடையாது. முழுமுதற் காரணமே அம்மா! அம்மாவின் பராமரிப்பு! தங்களைச் சுற்றிச் சுற்றி வந்து நிற்கும் அம்மாவின் அன்புவட்டம்!

இப்போது அம்மா படுக்கையில். ஒரு பழந்துணிபோல் கட்டிலின் ஒரு மூலையில் கிடக்கின்றார்கள்.

கையில் ஆட்ட ஓட்டமில்லை. கால்களில் ஒரு அசைவில்லை. உடலில் ஒன்றுமே இல்லை!

சீக்கிற்கோ தளர்ச்சிக்கோ இடம் கொடாத, உழைத்து உர
மேறிய உடல் என்று அவனே பெருமைப்பட்ட உடல்தான்.
இப்படிக்கசங்கி, நொடிந்து, நைந்துபோய் நார் நாராய்.....

அவனையும் மருமகளையும் பேத்தியையும் கண்டதும் அந்
தக் கண்களிலே ஒரு ஒளி! உதட்டிலே ஒரு சிரிப்பின் நெளிவு!
அவ்வளவுதான். 'வந்துட்டியாப்பா!' என்னும் மனத்திருப்தி!

கைகள் போர்வைக்குள் நடுங்குவதுபோல் ஒரு துடிப்பு..
கம்பளிக்குள் கையை விட்டு அம்மாவின் கைகளைப் பற்றிப்
பிடித்தான். மனைவியினதும் மகளினதும் கைகளையும் உணர்
வற்றுச் சோர்ந்து கிடக்கும் அந்தக் கைகளுடன் சேர்த்துப் பின்
எடுத்து விட்டான்.

இந்த மாதத்திலேயே இது இரண்டாவது வருகை. இரண்டு
தடவையும் தம்பிதான் தந்தி கொடுத்திருந்தான்.

'அம்மாவை நம்ப ஏலா
திருக்கிறது. உடனே வரவும்.'

அம்மாவைப் பார்த்த
டாக்டர்கூட, 'ஆஸ்பத்திரி
அது இடெல்லாம் வேண்டாம்!
மிஞ்சிமிஞ்சி போனா ரெண்டு
முனு நாள் தாங்கும்! எதுக்கு
ஆஸ்பத்திரியில சாக விடணும்?
ஆண்டு அறுபவிச்ச வீட்டு
லயே இருக்கட்டும்!' என்று
சொல்லிவிட்டார்!

அம்மாவுக்கும் எழுபது
பிந்திவிட்டதுதானே!.....

அம்மா கண்களை மூடிக்
கொண்டதும் வெளியே வந்து
அவர்கள் நின்று கொண்டார்

அம்மா எழுந்து நடமா
டாத அந்தச் சின்னக் காம்பி
ராவை அவனால் சுற்பனை
செய்யக்கூட முடியவில்லை.

அம்மா சுற்றுமுற்றும் பார்த்து விழித்தார்களாம். வாயே
திருக்காத அவர்கள், 'அண்ணன் வரலையா?.....' என்று
மெதுவாகக் கேட்டார்களாம். பயந்துபோன தம்பி என்ன செய்
வான்? தந்தி அடித்திருக்கின்றான்!

'இருங்கம்மா,' என்று அம்மா இஸ்தோப்பில் இழுத்துப்
போட்டு மகாராணி மருமகளை அமரச் சொல்லும் அந்த நாற்
காலியில் ஒரு வெள்ளிக் குத்துவிளக்கு, பச்சை அரிசி, உறைந்து

கட்டியாகிவிட்ட ஒரு போத்தல் தேங்காயெண்ணை, ஊதுபத்தி
மஞ்சள்- இத்தியாதிகள் ரெடியாக இருக்கின்றன. அறுபதாம்
பச்சைக் கொப்புகள் லோட்டாத தண்ணீரில் தலையாட்டிக்
கொண்டிருக்கின்றன.

மகன்களால் என்ன செய்துவிட முடியும்- இப்படித் தயா
ராய் வைத்துக்கொண்டு சோகம் காட்டும் முகங்களுடன் சுற்
றிவந்து நிற்பதைத் தவிர?

மூத்தவன்பாடு தர்மசங்கடமாக இருக்கிறது. எவ்வளவு
நேரம் என்று இருக்க முடியும்?

நான் போகட்டா என்று எப்படிக் கேட்க முடியும்?.....
மனைவி மாதுளை மரத்தடியில். மகள் பாட்டியின் கால்மாட்
டில்.....சீக்கிரம் செத்துப் போம்மா என்று அம்மாவின்
காதுக்குள் சொல்லவா முடியும்?

சென்ற முறையும் இப்படித்தான். இருந்திருந்து பார்த்து
விட்டுக் கிளம்பிப் போய்விட்டார்கள்.

ஏழெட்டு நாட்களுக்குள் இரண்டாவது முறையாக வந்தி
ருக்கின்றான் குடும்பத்துடன். கோச்சக்காரனும் பஸ்காரனும்
இவனைக் கடனாளியாக்குகின்றனர்.

அண்ணன் தம்பியையும் தம்பி அண்ணனையும் பார்ப்பது
வும் திரும்பிக் கொள்வதுவுமாக.....

'...இந்த முறை...அம்மா.....ஏமாத்த மாட்டாங்க!.....'
என்று திக்கித் தடுமாறிக் கூறுகின்றான் தம்பி.

அண்ணன் குடும்பத்தை அனாவசியமாக அசௌகரியத்துக்
குள்ளாக்கிவிடுகின்றோமோ என்னும் ஒரு குற்ற உணர்வு தம்
பிக்கு.

தம்பியின் வாயைத் தனது விரலால் மூடுகின்றான் தமை
யன்.

'டாடி, டாடி! பாட்டி எழும்புது!' என்று கத்திக்
கொண்டே வெளியே ஓடி வந்தாள் மகள்.

எல்லாரும் உள்ளே ஓடி வந்து சுற்றி நின்றார்கள்.

அசையாமல் கிடந்த அம்மாவின் கை, ஓட்டை நகங்க
ளுடன் கம்பளிக்கு வெளியே எழுந்து நிற்கிறது. வாயைக் குவித்
துக் காட்டுகின்றார்கள் அம்மா.

'பாலுத்தச் சொல்லுங்க! மூத்த மகந்தானே?' என்கி
றது கூட்டத்துக்குள் இருந்து ஒரு கிழக் குரல்.

'.....த...தண்ணி...' என்ற சத்தம் வருகிறது அம்மா
வின் குழிந்த வாயிலிருந்து!

வெதுவெதுப்பான குட்டுடன் வெள்ளித் தம்ளரில் தண்
ணீர் வருகிறது.

மூத்தவன் கட்டில் விளிம்பில் அமர்ந்து அம்மாவின் தலையை உயர்த்தித் தண்ணீரைப் பருக்குகின்றான். மடக் மடக் என்று குடித்துவிட்டு அம்மா படுத்துக்கொண்டார்கள்!

குனிந்து படுக்க வைக்கும்போது அவனிடம் மெதுவாக அவனுக்கு மட்டும் கேட்குமாப்போல் கூறினார்கள்:- “என்னயச் சுருக்கா செத்துப்போகச் சொல்றீங்களா?.....பாலுத்தக் காத்திருக்கங்களா?.....”

கண்களை மூடிக்கொண்டார்கள்.

இமைச் கோடுகளில் ஈரம் கசிகிறது. அம்மா பேசினார்களா,.....அவன் மனம் பேசியதா?...அவனுக்குப் புரியவில்லை.

தம்பியும் மனைவியும் அவனைச் சோகமாகப் பார்த்தார்கள்.

இந்த முறையும் ஏமாற்றம்தான்!

“...நெறய.....செலவாகுமே பயணத்துக்கு?.....

“பரவாயில்ல, வேற என்னதாஞ் செய்யலாம்?...” என்ற படி கிளம்பினார்கள்.

கைக்கும் வாய்க்குமான வாழ்க்கை வாழும் நடுத்தரக் குடும்பம் அவனுடையது. கொழும்பில் இவன் போன்றோரின் வாழ்வே வித்தியாசமானது.

திடீரென்று குஷி வந்துவிட்டால் இருநூறு ரூபாய்க்கு ஐஸ் கிரீம் வாங்கித் தின்பார்கள். நூறு ரூபாய்க்குக் குடை வாங்கச் சங்கடப்பட்டுக்கொண்டு, கழுத்தில் டையுடன், மழைக்குக் கையைத் தலையில் வைத்துக்கொண்டு ஓடுவார்கள்! அந்த வர்க்கத்தின் அச்சொட்டான பிரதிநிதிதான் இவனும். இல்லாவிட்டால் ஐம்பது ரூபாயில் பஸ்ஸில் செல்வதை விடுத்து ஐந் நூறு ரூபாய் செலவு செய்து காரில் போவானா?

ஆண்டுக்கு இரண்டு தடவை என்றால் பரவாயில்லை. இந்தப் பத்துப் பதினைந்து நாட்களுக்குள் இரண்டு தடவை என்றால்.....

“அடுத்து எப்பங்க?..... என்னா செய்யப் போறீங்க?...” என்றாள் மனைவி.

கேள்வியின் ரகசியம் அவனுக்கும் புரிகிறது! ஏற்கெனவே, இருந்த நகைகளை பேங்கில் வைத்தாகிவிட்டது. அடுத்த முறைக்கு என்ன செய்வது?.....

“அம்மாதானே! என்ன செய்திருக்கோம் அவங்களுக்கு? இதையாவது செய்வோம்!.....சிலுவையாக நினைத்துக் கொள்ளாமல்.....”

அம்மா அவனைக் கடன்காரனாக்கிவிட்டுப் போக மாட்டார்கள்!.....

அம்மாவுக்குத் தெரியும்!.....

தன்னைத்தானே சமாதானமும் செய்துகொள்கிறான்!

★

அடுத்த நாள் ஆபீசில் சீ.சீ.யிடம் ஒரு கடன் விண்ணப்பம் எழுதிக் கொடுத்தான்- நிலைமையை விளக்கி.

லஞ்ச் டைமில் சீஃப் கிளார்க் அவனைக் கூப்பிட்டு அவன் கொடுத்த கடிதத்தைத் திருப்பிக் கொடுத்தார்.

அவனுக்கு ஏமாற்றமாக இருந்தது. வட்டிக்குத்தான் வாங்க வேண்டுமோ?...ஐயாயிரம் வாங்கினாலும் மாசத்துக்கு ஏழுநூற்றைம்பது வட்டி கேட்பானே சில்வா! வட்டியைத்தான் கட்டலாம், முதல் அப்படியே இருக்குமே என்று குழம்பிப்போனான் அவன்.

“இது தேவையில்லை.” என்ற கிளார்க் தொடர்ந்தார்: “டெத் ஃபண்ட் ஸ்கீம் பற்றி உங்களுக்குத் தெரியாதா? இந்த ஸ்கீம் அறிமுகமாகி ஆறேழு மாதங்கள்தான் ஆகின்றன. நிரந்தர ஊழியர்களுக்கு இந்த ஃபண்ட் கிடைக்கும். அதுவும் ஒரே நாளில் கிடைக்கும். ஆனால் இறந்தவர் ஊழியரின் அம்மா வாக அல்லது அப்பாவாக இருக்க வேண்டும். டெத் சர்ட்டிபிகேட் தர வேண்டும். உங்கள் சம்பளம் என்ன இப்போது?”

“ஈ.பி.எஃப். கழிக்காமல் ஆறு, சர்.”

“மூன்று மாதச் சம்பளம் கிடைக்கும். யூ வில் கெட் இட்!”

“தாங்க் யூ சர்!” என்று எழுந்தான் அவன்.

“அம்மா ஏமாற்ற மாட்டார்கள்!.....”

மீதுயர்

-கர்ணவழி

சிங்களவர் மீதும் சிங்கள மொழி மீதும் சிலருக்கு, கோபமாக இருந்தாலும்கூட, சிங்கள டெலி நாடகங்கள் பார்க்கும் விடயத்தில் இவர்கள் கோபதாபங்களை மறந்து நல்ல நண்பர்களாக மாறிவிடுகிறார்கள்.

பாஷை விளங்கினால்தான் என்ன, விளங்காவிட்டால் தான் என்ன; காரணம் இருக்கிறது.

சிங்களத் தொலைக்காட்சி நாடகங்கள், அதியுயர் சினிமாவுக்கு நிகராக இருக்கின்றன. சில நேரங்களில் ஒரே கருவாக இருந்தாலும்கூடக் கலையம்சம், நடிப்பு, படப்பிடிப்பு, படத்தொகுப்பு இயக்கம் மற்றும் தொழில் நுட்பங்கள் அனைத்துமே சிறப்பாக இருப்பதனால், மொழி தெரியாதவர்களாலும் இவற்றை ரசிக்க முடிகிறது- சில வேளைகளில் அந்த ஸ்லோ மோஷன் போன்ற இயக்கம் எரிச்சல் தந்தாலும்.

இந்த அளவுக்குத் தமிழ்த் தொலைக்காட்சி நாடகங்கள் இல்லையே என்ற அங்கலாய்ப்பு; மனக்குறை, ஏக்கம், ஆத்திரம் எல்லாம் தமிழ் ரசிகர்கள் மத்தியில் விஸ்வரூபமே.

தமிழ்த் தொலைக்காட்சி நாடகங்கள் அன்சலிக்கப்பிளாக இருப்பதாலும் தொலையளவு பணத்தை விழுங்குவதாலும் பலரும் தொலைக்காட்சி நாடகங்களை விட்டுவிட்டுத் தமிழகத்திலிருந்து வெகு சீப்பாகச் சில தொடர்களையும் பாடல் காட்சிகளையும் ஹாஸ்யம் என்ற பெயரில் சில துஷணங்களையும் ஒளிபரப்பி ரசிகர்களை மகிழ்விப்பதாகக் கூறுகிறார்கள்.

இதையிட்டு விசனமடைந்துள்ள கலை, இலக்கிய ஆர்வலர்களும் டைரக்டர் முதலாய தொழில்நுட்பவியலாளர்களும் தொலைக்காட்சி நிர்வாகத்தையே சாடுகின்றனர்.

‘தமிழ்க் கலைகள் வளர இவர்கள் முட்டுக்கட்டை! மாற்றாந்தாய் மனப்பான்மை!’ என்ற கோஷங்களும் ஆக்ரோஷமாக எழுந்து நடமாடுகின்றன.

தொலைக்காட்சி நிர்வாகம் வேறுவிதமாகக் கூறுகிறது:-

‘‘நல்ல நாடகங்களைத் தயாரித்துக்கொண்டு வாருங்கள். நாங்கள் ஒளி பரப்புகிறோம்.’’

இதில் இரண்டு பிரச்சினைகள்.

நல்ல நாடகம் என்பதன் வரைவிலக்கணம் என்ன?

தயாரிக்கப் பணம்?

‘‘எம்மிடம் பணமில்லை; நீங்களே தயாரியுங்கள்,’’ என்று தொலைக்காட்சி நிர்வாகத்திடம் கூறினால்-

சட்டி சுட்டதடா! கை விட்டதடா!!

நாடகம் தயாரிக்க முதலில் பணம் வேண்டும். நல்ல கதையும் திறமையான நடிகர்களும் வேண்டும்.

வட்டிக் கடை நுழைந்தும் வடிசட்டி ஒரு கதை தேர்ந்தும் நாடகமொன்றைத் தயாரித்துக்கொண்டு வந்தால், தொலைக்காட்சி நிர்வாகம் அதை முழுமையாகப் பார்ப்பதற்கு முன்னேயே கண்களை வேறு காட்சிகளுக்கு இரையாக்கிவிடுகிறது!

தட்டிக் குத்திக் கிள்ளிக் கிண்டி அவர்கள் கண்களைத் திருப்பினாலும்-

‘‘நாடகம்.....பர...பர...பரவாயில்லை!...ஒரு ஸ்பொன்ஸர் பிடித்துக்கொண்டு வாருங்கள்!’’

இனி, ‘‘எங்கே தேடுவேன்? ஸ்பொன்ஸரை எங்கே தேடுவேன்?’’

அப்படியும் தேடி ஒருவரைக் கடத்தி வந்து டெலி ட்றா மாவைப் போட்டுக் காட்டினால், அவர் தேசபத்தியுடன் பேசுவார்:-

‘‘...நாடகம்... மெட்ராஸ் ஸ்டேண்டர்டில இல்ல!..... சிங்கள ட்றாமா மாதிரியும் இல்ல! எங்களுக்கேன் ஸார் வீன் ரிஸ்கு? ஒரு (முணாந்தர) தமுன் சினிமாவையோ ஒரு மெட்ராஸ் டெலி ட்றாமாவையோ சீப் ரேட்டுக்கு வாங்கி ஒளிபரப்பினா காகம். மிச்சம்; கடைக்கும் நல்ல விளம்பரம்!...’’

இதுதான் இன்றையத் தமிழ்த் தொலைக்காட்சி நாடகங்களின் சோகக் கதை!

ஜோர்ஜ் சந்திரசேகரன் அவர்கள் தயாரித்த ஒரு டெலி
ட்றாமா பல வருடங்களாக ஸ்பொன்ஸர் இல்லாமல் தவிப்ப
தாகக் கேள்வி. ரூபவாஹினியில் கேமராமேனாகப் பணியாற்
றிய முஹம்மது ஹுஸைனும் இலங்கை வானொலி அஷ்ரஃப்
கானும் சேர்ந்து, சில வருடங்களுக்கு முன்னர் அற்புதமான
சில ஓரங்க நாடகங்களைத் தந்தார்கள். என்ன மாயமோ ஏது
நடந்ததோ! இப்போது அவை கனவாய், கற்பனையாய், வெண்
முகிலாய்.....!

ந வீ ன வ ர ம்

புல்வெட்டித்துறைப்புலவர்

நாயகனே! நேற்றுவரை நாஸ்த்திகனாய் நானிருந்தேன்.
கோடானு கோடியாண்டாய்க் கோளாயரம் வளர்த்துவைத்த
தத்துவத்துப் பெட்டகத்தைத் தலைதெறித்துத் தகர்த்தெரித்து
நாசம் புரிகின்ற நாஸ்த்திகனாய் நானிருந்தேன்.
இன்றோ, இறையவனே! எனைப்பற்றி நீயறிவாய்.
பாவத்தினும் முத்த பலிநரகை நம்புகின்ற
பாதி ஆஸ்த்திகனாய்ப் பரிணமித்த இலங்கையன் நான்.
சொர்க்கமல்ல நரகைச் சுவைக்க நடமாடும்
பக்குவத்தைக் கொண்ட பயணத்தின் இடையினன்னான்!
பறையுருவிச் செவியுருக்கப் பழுப்பிரும்பு துடிதுடிக்கும்
கொலைநரகை, ஆண்டவனே! கொடுத்தாலும் ஏற்கின்றேன்.
மோதகத்துப் பெண்டுகளின் முன்புறமும் பின்புறமும்
சந்திக்கும் வரைநெருக்கிச் சகலகலா உறுப்பினையும்
அரிந்துண்டே ஏப்பமிடும் ஐயறிவுக் காதையர்கள்
அடர்ந்த நரகைநீ அளித்தாலும் ஏற்கின்றேன்.
பறித்துக் கிழித்த பருத்தியுடை நார்நாராய்த்
தொங்கித் துவளும் துயரம்போல் பாலருத்தித்
தாய்வளர்த்த மேனிச் சதையொழுகத் திணிக்கின்ற
பேய்த்தேர்க்குள் வதைத்தென்னைப் பிணநரகில் எறிந்தாலும்
இறையேயுன் தீர்ப்பதனை ஏற்கின்றேன் மகிழ்வுடனே.
புகுந்தால் வெளியேறப் பொந்தில்லா அந்நரகில்
விஷவாய்வைக் கும்பித்தென் வினைதீரும் வரைசுரைய,
அவிந்துருக, ஆவியாக, அவியவுமே விரும்புகின்றேன்.
ஆனாலும் இறையவனே! அழகொழுகும் இத்தீவில்
பெண்டுபிள்ளை சகிதமாகப் பிரயாணம் செய்தற்காய்த்
தனியார்தம் வண்டிக்குள் தவறியுமே நானே
வாராதோர் சந்தர்ப்பம் வரமீவாய், வரமீவாய்!

With best Compliments from

AZEEZ

SPRING WORKS

MANUFACTURERS OF

COIL SPRINGS

111, ST. MARY'S ROAD,

MAHABAGE, RAGAMA.